

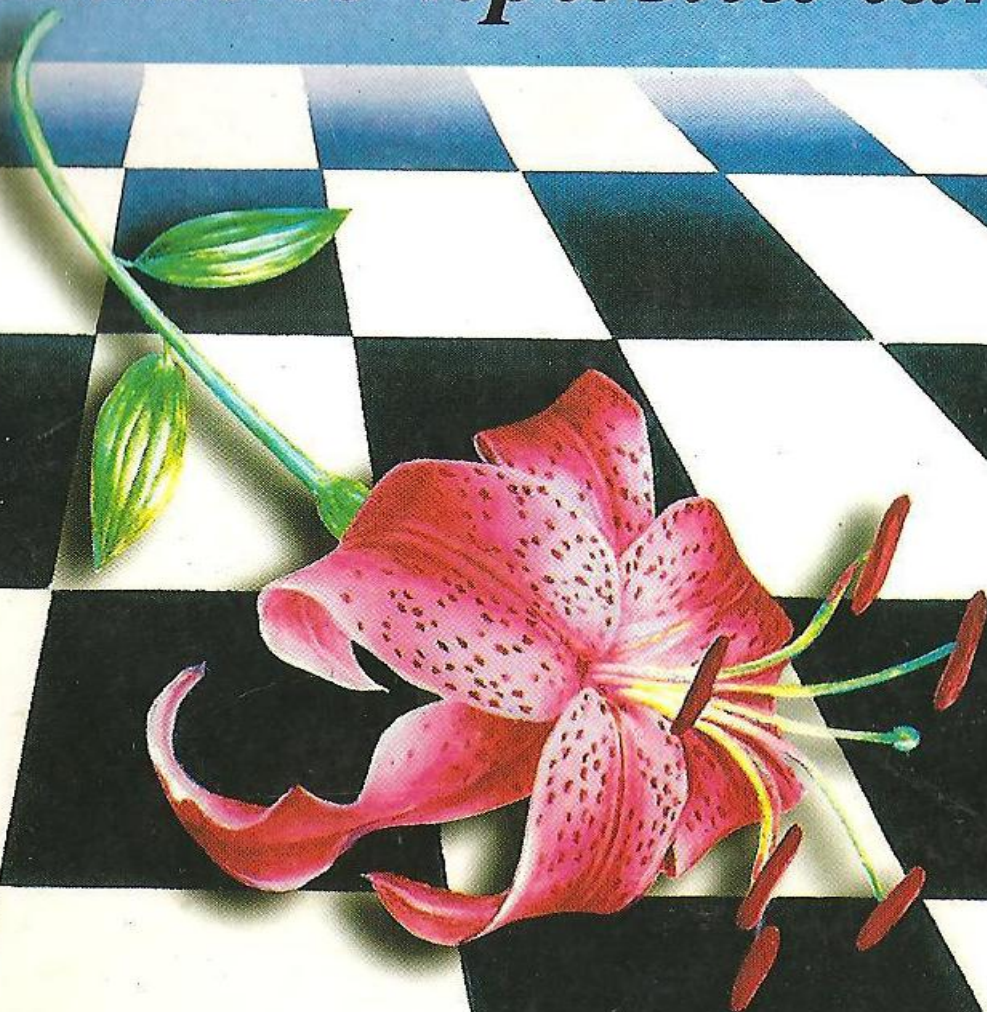
HARLEQUIN®

СУПЕР
РОМАНС

НОРА РОБЪРТС

Фатално привличане

НОРА РОБЪРТС

ФАТАЛНО ПРИВЛИЧАНЕ

Превод: Таня Виронова

chitanka.info

Ашър Улф винаги е знаела, че противоположностите се привличат. Тя е хладнокръвна и сдържана. Преди години Тай Старбък е бил нейната пълна противоположност, нейната искра и огън. Само веднъж Ашър се е разтопила в прегръдките на мъж от неговата огнена страст и любов. Тя пази дълбоко в сърцето си тайна, която не може да сподели. Но сега Тай Старбък иска отговори. Освен отговори той иска и една нощ, с която да ѝ напомни какво е загубила...

ПЪРВА ГЛАВА

— Победа за Старбък.

Както винаги, помисли си Ашър. За миг в голямата тенис зала увисна онази позната напрегната тишина, типична за закритите шампионати. Във въздуха се носеше аромат на печени фъстъци и пот. Луминесцентното осветление нагриваше залата и я изпълваше с приятна миризма, докато телата на хората добавяха нещо приятелско и фамилиарно. Някъде захленчи малко детенце и тих женски глас бързо му направи забележка и го успокои.

Седнала на пейка в средния сектор на трибуните, Ашър Улф наблюдаваше Тай Старбък — тенисистът, вечното момче, нейният някогашен любим. Тя си помисли, както вече няколко пъти през последните часове, откакто наблюдаваше мача, че той се бе променил. Точно как не ѝ беше съвсем ясно. Повече от три години бяха минали, откакто го беше видяла за последен път. Не беше остарял, не беше надебелял, нито бе загубил от своята така заразителна и характерна жизненост.

През последните години Ашър рядко гледаше тенис по телевизията. Беше болезнено. Прекалено много лица ѝ бяха познати. Особено неговото, което нарочно най-стриктно избягваше. Ако случайно ѝ попаднеше статия или снимка в спортните страници на вестниците или в клюкарските колони, веднага я оставяше встрани. Защото Тай Старбък беше излязъл от живота ѝ завинаги. Това бе нейното решение. А Ашър беше решителна жена.

Дори идването ѝ на закрития шампионат на Щатите по тенис бе взето след обстойно обмисляне. Преди да предприеме това пътуване, тя бе претеглила много внимателно всички плюсове и минуси. И логиката естествено победи. Затова се върна отново в света на голямата игра. Затова и срещите ѝ с Тай Старбък щяха да бъдат неизбежни. Щеше да го вижда, позволявайки на пресата, на колегите и на почитателите си да установят съвсем ясно, че нищо не бе останало

от онова, което ги бе свързвало преди три години. Той също щеше да го установи. Поне така се надяваше Ашър.

Тай стоеше зад базовата линия и се готвеше да бие сервис. Стойката му беше същата, отбеляза Ашър, както и начинът му на концентриране. Подхвърляше топката, като се приготвяше да бие сервис с лявата ръка. Този сервис беше станал синоним в света на тениса и носеше неговото име — „Старбък“.

Ашър чу дъха, който изпусна, в мига, в който топката излетя. Тя самата задържа своя собствен дъх. По-слаб играч от противника му, французинът Прималие, едва ли щеше да успее да достигне топката с ракетата си. Връщането бе мълниеносно. Силата срещна сила, сблъскаха се и играта започна.

Тълпата зашумя. Шумът нарастваше все повече и повече с прелитането на топката от единия до другия край на корта. Имаше викове за кураж, викове на възхита и оценки за сръчността на двамата играчи. Основните качества на Тай не бяха се променили, нито бяха намалели, откакто Ашър се бе оттеглила от тениса. Почитателите му го превъзнасяха или ругаеха, но никога не го подминаваха. Той не оставаше извън зрителното им поле. Нито пък извън нейното, макар сама да не знаеше в коя категория да се причисли. Всеки мускул от тялото му ѝ беше познат, всяко движение, всяка емоция. Чувствата ѝ към него бяха едно объркано кълбо от уважение, възхищение и желание, което се заплиташе все повече и повече, докато го гледаше, и достигаше до усещането за физическа болка. Защото си спомняше. Ето че отново бе завладяна от спомените. Тай Старбък предизвикваше емоции и изобщо не се интересуваше дали те бяха любов, или омраза.

Двамата мъже се движеха бързо и ловко като котки, а очите им не изпускаха малката бяла топка. Бекхенд, форхенд, бързи скъсени удари. По челата им струеше пот. Състезанието и почитателите я заслужаваха. Тенис запалняковците искаха да гледат усилия, напрежение, да чуват задъхано дишане, да долавят сладката миризма на мъжка пот. Въпреки решението си да остане безпристрастна, Ашър откри, че наблюдава Тай с непроменено възхищение. Нещо, което изпитваше към него отпреди десет години.

Той играеше с безгрижна показност — противоречиво, ала точно определение. Сила, добра форма, подвижност. Притежаваше всичко. Имаше източено, жилаво тяло, което изглеждаше еластично.

Мускулите под кожата му танцуваха. Беше висок и това му даваше предимство. Можеше да посреща високи топки, да се върти и обръща като зар за игра. Играеше като фехтовач. Когато го гледаше, Ашър винаги мислеше за него като за авантюрист. Грациозни движения, нападение, защита, париращи удари и мушвания. И всичко това гарнирано с демоничния блясък на димно сивите му очи. Лицето му бе като илюстрация от приключенска книга, за пирати и разбойници например. Тясно, сурово, с високи скули, чиито ъгли неочаквано се омекотяваха от невероятно красива и нежна уста. Както винаги, косата му бе по-дълга от общоприетото и се развяваше, черна и дива, под бялата лента на челото му.

Тай водеше по точки, но въпреки това играеше така, сякаш животът му зависеше от този сет. От тази една-единствена точка. Да, нищо не беше се променило, помисли си отново Ашър, и сърцето ѝ подскочи. Беше така обзета от играта, сякаш самата тя бе на корта, държеше ракетата в ръка и по лицето ѝ струеше пот. Дланите ѝ бяха мокри от напрежение, мускулите ѝ бяха стегнати. Такава игра беше тенисът, завладяваше зрителите си. А Старбък направо ги поглъщаше. И това също не беше се променило.

Тай запрати топката по диагонал към страничната линия. Тя прелетя високо, въпреки че французинът се хвърли към нея. Ашър едва преглътна при скоростта, с която се приземи.

— Вън — обяви страничният съдия. Сред тълпата се понесе нисък ропот на недоволство. Ашър прикова очи върху Тай в очакване да избухне.

Той стоеше, дишаше тежко и не откъсваше очи от съдията. Публиката продължаваше да шуми недоволно, когато обяви резултата. Бавно, с очи, все още заковани в него, Тай избърса потта от челото си с лентата на китката. Лицето му бе невъзмутимо, ала очите му красноречиво говореха. Мърморенето сред публиката постепенно утихна в очакване на реакция. Ашър прехапа долната си устна. А Тай се върна обратно при базовата линия, без да произнесе нито дума.

Я виж ти, това вече беше промяна, помисли си Ашър. Контрол. Самообладание. Дишането ѝ се нормализира, а напрежението в раменете ѝ намаля. Преди години Тай щеше да реагира съвсем различно. Щеше да ръмжи и да се зъби, предизвиквайки публиката да го подкрепя или да го хули. А сега мълчаливо прекоси корта и само

блясъкът в очите му издаваше някакви чувства. Но външно нямаше никакви признаци. Това определено беше нещо ново.

Той зае позицията зад базовата линия, пригответи се и изстреля топката като куршум от пушка. Тълпата избухна в одобрителни викове. Спокойно и безстрастно Тай изчака обявяването на резултата. Отново бе спечелил. Продължаваше да води. Ашър го познаваше добре и знаеше, че мозъкът му вече бе зает със следващото движение, със следващия удар. Направеното бе останало в миналото и щеше да подлежи на обсъждане и анализ по-късно. Сега имаше друга задача — да спечели играта.

Французинът отговори на поредния удар с великолепен форхенд. Волето му бе като експлозия, яростно и мъжко. На корта се сблъскваха скорост и огън. Двамата противника бяха като пирати, ала се сражаваха не в океана, а от двете страни на мрежата. Единствените звуци бяха ударите на топката по ракетите, скърцането на гумените подметки върху дървения под, мърморенето на състезателите и всичко това покрито като с воал от ехото на възкликаващата публика.

Тълпата се изправи на крака. Ашър също скочи, без да мисли. Никой не осъзнаваше времето, оставаха още около минута и нещо до края на мача.

С елегантно завъртане на китката французинът върна почти невъзможна топка, която отлетя зад базовата линия и се приземи дълбоко в десния ъгъл на корта. С мощен бекхенд Тай изпрати топката ниско и встрани от съперника си, приключвайки по този начин два и половина часовия мач с резултат три на един.

И така, Старбък бе победителят на закрития шампионат на САЩ по тенис. И героят на тълпата.

Ашър се остави ентузиазмът, който се развихри около нея, да я обземе, докато Тай приближаваше мрежата за традиционното ръкостискане с противника. Срещата я беше развълнувала повече, отколкото очакваше, но тя реши да го отдаде на професионалното си възхищение. Сега обаче се замисли каква ли ще бъде неговата реакция, когато я види отново.

Беше ли го наранила? И по-точно кое. Сърцето? Гордостта? Хм, неговата гордост, замисли се Ашър. Да, може би, за гордостта би повярвала. Ала за сърцето? О, то беше съвсем друго нещо.

Сигурно щеше да бъде сърдит. А тя студена. Знаеше как да се държи студено, както знаеше как да отбие топка над главата си. Беше научила тези неща още като дете.

Освен това се беше приготвила за първата им среща много внимателно, с почти религиозно настървение. Така, както се подготви да се върне отново в професията. И смяташе да победи и в двете. След като Тай приключеше с душа и журналистите, щеше да го изчака навън. За да го поздрави. И да му постави следващия тест. Беше поумно да направи първата стъпка сама, защото по този начин щеше да има предимството на изненадата. Доволна от тактиката, си, Ашър го наблюдаваше, докато той разговаряше край мрежата с французина.

После много бавно Тай извърна глава. И без изобщо да шари с очи из тълпата, прикова погледа си в нея. Силата на осъществения контакт я накара да се разтрепери. Очите му не помръдваха, не мигваха. Устата ѝ пресъхна. Той неочаквано се усмихна. Беше като директен удар с топката. Ашър посрещна усмивката му, докато тълпата крещеше името му. „Старбък“ се носеше като ехо и се блъскаше в стените на залата. Десет, не, може би петнадесет секунди Тай не мигна, не помръдна. За човек на действието, какъвто беше, това бе невероятно постижение. Очите му премахнаха разстоянието помежду им. Усмивката на устните му остана. Дланите ѝ се изпотиха. Той се обърна и направи пълен кръг с поклони пред трибуните, като държеше ракетата си като рапира. Тълпата го обожаваше.

Той знае, помисли си яростно Ашър, докато хората около нея шумно изразяваха възторга си. Той знае, че съм тук. Гневът ѝ не бе предизвикан от горещата ярост, че бе разкрита, а от студената, ледена ярост на безсилието. Защото само за десет секунди Тай Старбък ѝ даде да разбере, без да произнесе нито дума, че играта продължава. И че той винаги ще бъде победител.

Не! Не и този път, закани се ядосано Ашър. Тя също се беше променила. Но сега стоеше, без да помръдне и гледаше празния корт. В мислите ѝ се въртяха спомени, чувства, емоции. Хората наоколо я блъскаха и обсъждаха срещата.

Ашър беше висока, със стройна като тръстика фигура, бронзова от безбройните часове, прекарани на слънце. Косата ѝ бе късо подстригана, с цвят на опушено слънце. Обличаше се семпло, подходящо за професията си. През трите години след оттеглянето си

почти не промени нищо във външността си. Лицето ѝ бе по-подходящо за заглавните страници на модните списания, отколкото за горещината и безумието по тенис кортовете. Една безгрижна богата дама, би си помислил всеки, заглеждайки елегантното ѝ лице и фигура. Носът ѝ беше малък и леко вирнат над плътните устни, на които тя рядко слагаше червило. Гримът на корта беше чиста загуба на време, тъй като потта щеше да го размаже за секунди. Имаше големи очи, чийто син цвят тъмнееше към виолетово. Понякога си позволяваше слабостта да ги подсили, като потъмни дългите си мигли със спирала. Докато повечето тенисистки прибавяха към облеклото си панделки, ленти и други допълнения, Ашър никога не го правеше. В личния живот облеклото ѝ бе също толкова семпло и ненатрапващо се.

Още когато беше на осемнадесет години, един репортер я кръсти „Лицето“. Беше на двадесет и три, когато се оттегли от професионалния тенис, ала прякорът ѝ остана. Лицето ѝ наистина беше много красиво и не изразяваше никакви емоции. Абсолютно самообладание. Когато бе на корта, тя не показваше никакъв намек за чувства, които да подскажат на публиката или на противника какво става в нея, какво мисли, какво смята да предприеме. Едно от големите ѝ предимства в играта бе способността да се контролира и да запазва безпристрастното си поведение и невъзмутим външен вид дори когато се намираще под бремето на непосилно напрежение. Това качество от тениса пренесе и в личния си живот.

Ашър бе играла и живяла с тази игра толкова дълго време, че граничната линия между жена и спортистка почти не съществуваше. Твърдото правило на корта, въведено от баща ѝ, стана нейно собствено. Неприкосновеност. Само един човек беше успял да премине тази бариера. Но тя бе решила, че никога повече няма да му позволи да го направи отново.

Докато стоеше и наблюдаваше празния корт, лицето ѝ не изразяваше нищо. Нито сянка от объркването, което я вълнуваше, нито от болката, за която не беше се подготвила. Изражението ѝ бе спокойно и безизразно. Толкова силно се бе вгълбила в себе си, че мъжът, който предвождаше малката групичка почитатели, трябваше на два пъти да произнесе името ѝ, за да привлече вниманието ѝ.

И така, значи вече я бяха разпознали. Знаеше, че това бе неизбежно. А и все още ѝ доставяше удоволствие да се подписва върху

програми и снимки. Не бяха я забравили.

Лесно можеше да парира въпросите, дори когато засягаха връзката ѝ с Тай. Усмивка и двусмислен отговор винаги вършеха работа. Това обаче вървеше само с почитателите. Ашър не бе толкова наивна да си въобразява, че номерът ще мине и с репортерите. Ала се надяваше, че те ще я нападнат някой друг ден.

Докато даваше автографи, зърна няколко колеги — тенисисти. Един стар враг, един предишен партньор на двойки, лица от миналото. Очите ѝ срещнаха Чък Принс, най-близкият приятел на Тай, който бе отличен тенисист, с желязна китка и прекрасен отскок. Макар погледите, които си размениха, да бяха мълчаливи, кратки и дори приятелски, тя видя въпроса в очите му, преди да насочи вниманието си към поредния почитател.

Въпросът бе съвсем недвусмислен и ясен, помисли си Ашър, докато се подписваше върху снимката си, подадена ѝ от едно момиченце.

Така, значи, Ашър Улф отново се връщаше към своята ракета. А дали ще се завърне и към Тай Старбък?

— Ашър? — Чък приближи с онази елегантна походка, с която се движеше и на корта. Прегърна я с небрежен жест и я целуна горещо право в устата. — Хей, изглеждаш умопомрачително!

Целувката му я остави без въздух и тя си пое дъх през смях.

— Ти също! — Беше самата истина. Чък както винаги си бе най-обикновен — висок, едър, като мечок. Но вътрешният му огън прибавяше към обикновената външност необикновен чар и привлекателност. И той не се колебаеше да ги използва, разбира се, с мярка.

— Никой не знаеше, че си тук — продължи Чък, като ѝ проправяше път през тълпата. — Дори аз не знаех, докато... — Той явно се поколеба какво да каже и Ашър разбра, че бе уловил онези десет секунди контакт с Тай. — Докато не свърши мача — довърши Чък и я стисна за рамото. — Защо не се обади по телефона?

— Не бях съвсем сигурна, че ще дойда. — Тя с мъка надвика невъобразимия шум около тях. — Сетне реших да се слея с тълпата. Нямах да е много красиво да попреча на срещата, като обявя завръщането си към тениса.

— Беше страхотен мач! — Зъбите проблеснаха върху лицето му в усмивка. — Не съм виждал Тай да играе по-добре, както през последния сет.

— Той винаги е имал смъртоносен сервис — промърмори Ашър.

— Видя ли го вече?

Зададен от когото и да било друг, въпросът би предизвикал ледено мълчание. Чък получи само мигновена гримаса.

— Не. Ще го видя, разбира се, ала не исках да го притеснявам преди мача. — Тя премига с клепачи. Това ѝ беше стар тик, когато бе нервна. — Мисля, че не знае, че съм тук.

Да притесни Тай, помисли си развеселена на ум Ашър. Никой и нищо на света не можеше да го притесни или разстрои, щом вземеше ракетата в ръка.

— Той се побърка, когато го напусна.

Краткото изявление на Чък я върна назад. Тя бавно отпусна ръце.

— Сигурна съм, че бързо се е оправил. — Тъй като думите ѝ бяха по-остри, отколкото би искала, Ашър тръсна глава, сякаш да ги върне обратно. — А ти как си? Гледах клипа, в който рекламираш новите тенис обувки.

— И как ти се видях?

— Искрен — отвърна тя с усмивка. — Докато те слушах, почти реших да си купя един чифт.

Той въздъхна.

— Чувствах се като глупак. Напрежението я напусна и Ашър се разсмя.

— С това лице? — Хвана брадичката му с ръка и прокара пръст от единия до другия край. — Не знаеш ли, че имаш лице, на което майките безрезервно вярват? Защото са наивни, разбира се, — добави тя — и не знаят какви мисли се въртят в главата ти относно дъщерите им.

— Ш-ш-т! — Чък се огледа с престорена тревога. — По-тихо, какво ще стане с репутацията ми!

— Репутацията ти и без това доста пострада след Сидни — уточни Ашър. — Каква беше онази история преди три сезона със стриптийзборката?

— Нарича се „танцорка на екзотични танци“ — поправи я той. — Просто обменях култура.

— Изглеждаше много сладък с онези пера. — Тя се засмя и отново го целуна. — И обичките страшно ти приличаха.

— Липсваше ни, Ашър! — Чък я потупа по тънкото, но силно рамо.

Усмивката изчезна от очите ѝ.

— О, Чък, и вие ми липсвахте. Всичко ми липсваше. Не го осъзнавах, докато не дойдох днес тук. — Тя се върна назад в собствените си спомени. — Три години — промърмори едва чуто.

— Ала сега си тук.

— Да, сега съм тук. Или поне ще бъда следващите няколко седмици.

— Значи, „Форо Италико“?

Ашър му се усмихна кратко. В усмивката ѝ имаше повече решителност, отколкото закачка.

— Никога не съм печелила върху проклетата италианска глина. Този път мисля да го направя.

— Причината е в темпото ти.

Гласът, който дойде отзад, я накара да замръзне. Раменете ѝ се сковаха. Продължи да гледа Чък, но в очите ѝ за миг светна чувство, след което те отново се успокоиха. Когато се обърна към Тай, първото, което той видя бе, че спомените му за красотата ѝ не бяха избледнели с времето. А второто бе, че самообладанието ѝ бе непробиваемо, както обикновено.

— Винаги си ми го казвал — отговори спокойно тя. Тръпката бе преодоляна още по време на онзи поглед, разменен в края на мача. Ала мускулите на стомаха ѝ бяха свити и вързани на възел. — Игра много добре, Тай... След първия сет.

Бяха на по-малко от една крачка разстояние. Никой не виждаше промяна в другия. Бяха изминали три години, а сякаш беше вчера. Ашър си помисли, че и двадесет години да минат, би било същото. Сърцето ѝ пак щеше да бие за него, кръвта ѝ пак щеше да кипи за него. Винаги, винаги щеше да диша за него.

Бързо пропъди тези мисли от главата си. Ако искаше да остане спокойна под погледа му, трябваше да престане да си спомня.

Журналистите продължаваха да го засипват с въпроси, а сега нападнаха и нея. И естествено я приближаваха все по-близо и по-близо към него. Без да каже нито дума, Тай я хвана за ръката и я измъкна

през вратата, която бе точно зад тях. Оказа се, че бе женската съблекалня, но това изобщо не го разтревожи. Той просто заключи вратата.

После се облегна и я загледа, сякаш я изучаваше. Очите му бяха спокойни, ала чувството в тях не можеше да бъде скрито. Въпреки отпуснатата поза, в тялото му се усещаше напрежение. Ашър посрещна хладнокръвно погледа му. Всъщност Тай това и очакваше. Защо тогава се ядоса? Защото винаги го бе ядосвало. Способността ѝ да запазва спокойствие го изкарваше извън кожата. Можеше да я удуши за това.

— Не си се променила.

— Грещиш.

Защо не можеше да успокои дишането, нито забързаното биене на сърцето си?

— Така ли? — Веждите му за миг се вдигнаха въпросително. — Ще видим.

Беше страхотен мъж. Излъчваше мъжественост, когато говореше, когато жестикулираше, дори когато стоеше неподвижно. Когато я докосваше, когато водеше разговор с нея. Можеше да си спомни ръката му — върху нейната ръка, на рамото ѝ, в косите ѝ. Точно тази негова мъжествена небрежност я привлече. А сетне я отблъсна. Сега, когато стояха толкова близо един до друг, тя се учуди, че той дори не прави опит да я докосне. Само стоеше и я наблюдаваше.

— А аз забелязах промяна в теб — рече Ашър. — Ти не започна да спориш с рефера, нито наруга страничния съдия. — Устните ѝ леко се извиха в усмивка. — Дори и след неправилното отсъждане.

Тай се усмихна в отговор.

— Обърнах тази страница преди известно време.

— Така ли? — Тя се почувства неудобно, но разкърши рамене. — Не съм следила проявите ти.

— Пълна ампутация, така ли, Ашър?

— Да. — Би искала да се обърне, ала нямаше накъде. Отвсякъде я обграждаха огледала, които връщаха обратно нейното отражение и неговото. Затова предпочете да остане с гръб към тях. — Това е най-добрият начин.

— А сега?

— Мисля да се състезавам отново — отговори тя. До ноздрите ѝ достигаше миризмата му. Толкова позната, сладка, излъчваща победа и секс едновременно. Под невъзмутимата повърхност на външността ѝ мислите и спомените се завъртяха в калейдоскоп.

Нощи, дни, следобеди, дъждовни утрини. Той ѝ показва всичко, което един мъж и една жена можеха да преживеят заедно. Отвори пред нея врати, за които не беше и сънувала, че съществуват. Победи всички пречки, докато я спечели.

О, Господи! Мили Боже! Не му позволявай сега да ме докосне отново, помоли се задъхано Ашър и сплете пръсти. Въпреки че не откъсваше очи от нея, Тай забеляза движението. И като го разпозна, се усмихна.

— Значи в Рим?

Тя с мъка удържа въздишката си.

— В Рим. Като начало. Минаха цели три години.

— Как е бекхенда ти?

— Добър. — Ашър машинално вирна брадичка. — По-добър от всякога.

Той много нежно хвана ръката ѝ и я опипа с пръсти. По гърба ѝ потече струйка пот.

— Винаги съм се чудил откъде събираш толкова сила в тези тънки ръчици. Все още ли вдигаш тежести?

— Да.

Пръстите му се плъзнаха, докато стигнаха свивката на лакътя ѝ. Достави му удоволствие, когато усети неравния пулс във вената ѝ.

— Значи така — промърмори Тай. — Лейди Уикертън се завръща на корта.

— Госпожица Улф — поправи го тя. — Върнах моминската си фамилия.

Той погледна към ръцете ѝ, където нямаше халка.

— Разводът мина ли?

— Окончателно. Преди три месеца.

— Жалко. — Очите му бяха потъмнели от скрита ярост, когато отново ги вдигна към нейните. — Благородническата титла ти приличаше. Представях си, че вече си станала част от скъпите реликви в имението в Англия и си свикнала бързо с аристократичните привички. Приеми, висше общество. Слуги, икономии — промърмори

Тай и отново закова очи върху лицето ѝ, сякаш искаше да го запечата в съзнанието си. — Подхождаха ти.

— Репортерите те чакат. — Ашър направи опит да се освободи от него, но пръстите му се стегнаха около ръката ѝ.

— Защо, Ашър? — Беше си обещал, че ако някога отново я види, няма да ѝ зададе този въпрос. Беше въпрос на чест и гордост. Ала нещо друго надделя над гордостта. Въпросът излезе от устните му и вцепени и двамата. — Защо ме напусна по този начин? Защо избяга и се омъжи за онзи проклет англичанин, без да ми кажеш?

Тя не трепна нито под натиска на ръката му, нито при въпроса.

— Това си е моя работа.

— Твоя работа ли? — Думите още бяха на устните ѝ, когато той я сграбчи с две ръце. — Твоя работа, значи! Та ние бяхме заедно толкова време, почти цяла година. През нощта беше с мен и първото нещо, което научих на другия ден бе, че си заминала с някакъв си английски лорд. Трябваше да го чуя от сестра си. Ти нямаше дори доблестта да ми го съобщиш лично.

— Доблестта ли? — отвърна яростно Ашър. — Ти ли ще ми говориш за доблест? Не искам да обсъждам тази дума с теб, Тай. — Преглътна с мъка обвинението, което се бе заклела, че за нищо на света няма да произнесе. — Аз направих своя избор — успя да възвърне самообладанието си тя. — Нямам намерение да го обсъждам с теб.

— Но ние бяхме любовници — напомни ѝ той. — Живяхме заедно цели шест месеца.

— Не бях първата жена в леглото ти.

— Знаеше го от самото начало.

— Да, знаех го. — Ашър едва потисна желанието си да го удари заради, безсилието, което се надигаше в нея. — Тогава направих своя избор, така, както го направих и след това. А сега ме остави да си вървя.

Нейният спокоен, непробиваем самоконтрол винаги го бе възхищавал и вбесявал. Тай я познаваше по-добре от всеки друг. По-добре от собствения ѝ баща дори. Сигурно по-добре и от бившия ѝ съпруг. Знаеше, че вътре в нея всичко бушуваше, че цялата бе разтопена от пламъците на чувствата. Че нервите и клетките ѝ тръпнеха и не издържаха на напрежението. Ала външно тя си оставаше

една статуя от лед. Спокойна, студена и леко презрителна. Искаше му се да я разтърси така силно, че обвивката да падне, да се строши на парченца и отдолу да се появи истинската Ашър. А още повече искаше да я почувства отново. Да изтрие трите години раздяла с една дълга целувка. В него се бореха желание и ярост. Знаеше, че ако даде воля на което и да било от двете чувства, просто нямаше да може да спре. Раната бе все още много прясна и кървяща.

— Ние не сме приключили, Ашър — рече Тай, но хватката на пръстите му се отпусна. — Ти все още ми дължиш нещо.

— Не! — Тя рязко издърпа ръката си и се освободи. — Не ти дължа нищо.

— Три години — продължи той и се усмихна. Усмивката му бе предизвикателна. — Дължиш ми три години. И кълна, се в Бога, ще си платиш.

Тай отключи вратата и я отвори, след което отстъпи назад, така че Ашър попадна директно в лапите на журналистите, които дебнеха отвън.

— Ашър, как се чувстваш отново в Щатите?

— Хубаво е у дома.

— Верни ли са слуховете, че се каниш отново да се върнеш в професионалния тенис?

— Имам намерение да започна с Европейската верига в Рим.

И още въпроси, и още отговори. Блясъкът на камерите и светкавиците играеше пред очите ѝ. Винаги се бе страхувала от журналистите. Спомняше си един от първите уроци на баща си. „Не казвай нищо, ако не е абсолютно необходимо. Не им позволявай да разберат какво чувстваш. Те ще те разкъсат, жива ще те изядат.“

Тя се въоръжи с всичката сила и невъзмутимост, които можа да събере, и смело се остави на журналистите. Гласът ѝ бе овладян и спокоен. Пръстите ѝ бяха здраво стиснати. В същото време, с усмивка на устните, се оглеждаше за някаква възможност да се измъкне. Тай стоеше зад нея, облегат на стената, и явно нямаше никакво намерение да ѝ помогне.

— Баща ви ще дойде ли в Рим да ви гледа?

— Вероятно. — Изпита болка. Ала това бе чувство, което бе скрила дълбоко.

— Защо се разведохте с лорд Уикертън? За да можете да играете отново ли?

— Разводът ми няма нищо общо с професията. — Беше наполовина истина. Този път я обзе ярост, която също скри.

— Нервна ли сте, че ще се срещнете с по-млади таланти като Кингстън и стари врагове като Мартинели?

— Напротив, очаквам го с нетърпение. — Този път изпита ужас и колебание, които отново останаха дълбоко скрити под повърхността.

— Ще се съберете ли отново със Старбък?

Сега яростта надделя.

— Старбък не играе на смесени двойки — отвърна Ашър след момент колебание.

— А вие, момчета, най-добре си дръжте очите широко отворени, ако случайно това се промени — обади се неочаквано Тай и с присъщия си безгрижен маниер обгърна раменете ѝ с ръка. — Не може да се каже предварително какво ще стане, нали Ашър?

В отговор тя му се усмихна ледено.

— Ти винаги си бил по-непредсказуем от мен, Тай.

Той ѝ отвърна с усмивка.

— Така ли? — И като се наведе, докосна устните ѝ. Блеснаха светкавици, за да запечатат целувката. Но освен устните им, се срещнаха и очите им. Нейните бяха две ледени остриета, които, ако можеха да убиват, вече да беше мъртъв. Неговите се смееха и преливаха от нескрити желания. Тай небрежно изправи глава. — А сега, момчета, „Лицето“ и аз имаме да довършим нещо.

— В Рим ли?

Той се усмихна и съвсем демонстративно я притисна към себе си.

— Точно така. Там, където започна всичко.

ВТОРА ГЛАВА

Рим. Колизеумът. Фонтанът „Треви“. Ватикана. Древна история, трагедии и триумфи. Гладиатори и борби. Куртизанки и отрова. Великата империя, нейният възход и падение.

На шампионата „Форо Италико“ слънцето безмилостно грееше върху арената, където се провеждаше състезание, както е било и в онези древни времена. Да се играе тук бе едва ли не театрално изживяване. Имаше много светлина и въздух. Имаше вековни дървета, разперили сочни корони, и големи бели статуи, които ограждаха форума. Зад статуите, като че ли направо от река Тибър, се издигаха дървените трибуни. В пространството, оградено от тях, десет хиляди души викаха, пееха и свиреха. Италианските почитатели на тениса винаги са били емоционални, ентусиазирани и силно патриотично настроени. Ашър не беше го забравила.

Както не бе забравила, че на „Форо Италико“ бяха настъпили двете най-важни събития в живота ѝ — нейната изгряваща любов към тениса и нейната всепоглъщаща любов към Тай Старбък.

Беше на седем години, когато за пръв път гледа баща си да печели шампионата на Италия в прочутия „Кампо централ“. Разбира се, беше го виждала да играе и преди. Един от най-ранните ѝ спомени бе точно той. Нейният висок, загорял баща, как тича по корта, облечен в бяло. Джим Улф бе шампион още преди тя да се роди и имаше намерение дълго след това да бъде.

Нейните собствени уроци започнаха, когато бе на три годинки. С мъничката си ракета Ашър биеше топки срещу най-известните играчи от поколението на баща си.

Детското ѝ спокойствие и невъзмутимото, неприсъщо за възрастта ѝ самообладание, я направиха любимка на играчите. Тя растеше и не виждаше нищо необикновено в това, да среща снимката си по кориците на списанията или да седи върху коленете на носителя на купата „Дейвис“. Нейният свят беше подчинен на тениса и на пътуванията. Дремеше, увита в одеяло, на задната седалка на

лимузините и прекосяваше с мъничките си крачета копринената трева на Уимбълдън. Представяха я на губернатори и министри. Целуваха я по бузките президенти. Още преди да започне училище, бе прекосила океана пет-шест пъти.

Но точно в Рим, една година след смъртта на майка си, Ашър откри любовта на своя живот и своите амбиции.

Баща ѝ все още беше мокър и зачервен от победата, белите му шорти бяха изцапани от червения прах на корта, когато тя му заяви, че един ден ще играе на „Кампо централ“. И ще спечели.

Вероятно това детинско самоуверено изявление предизвика снизхождение у баща ѝ или разпали собствените му амбиции към нея. А може би той бе разпознал твърдото, решително посвещение на едно седемгодишно дете. Кой знае. Важното бе, че от този ден започна голямото пътуване на Ашър към върховете. И в това пътуване баща ѝ беше нейният водач и покровител.

Четиринадесет години по-късно, след собственото ѝ отпадане на полуфиналите, на същия този корт тя бе наблюдавала победата на Тай Старбък. Нямаше нищо общо между играта на баща ѝ и тази на новия шампион. Джим Улф играеше изключително педантичен тенис — хладен, добре овладян, с ударение върху формата. Старбък играеше като огнена топка — целият беше изтъкан от емоции и амбиции. Ашър често си мислеше какво ли би станало, ако двамата мъже се срещнеха от двете страни на мрежата. Там, където баща ѝ бе предизвиквал нейната гордост, а Тай вълнението ѝ. Когато го наблюдаваше, можеше да разбере особеното сексуалното чувство, което изпитваше публиката по време на борба с бикове. Наистина, в стила на Тай имаше някаква жажда за кръв, която плашеше и омагьосваше.

Той я преследваше ревностно вече от няколко месеца, ала тя го държеше на разстояние. Репутацията му на женкар бе всеизвестна, както бяха всеизвестни буйният му нрав, непокорният му характер, избухливостта и странностите му, които я привличаха и отблъскваха едновременно. Въпреки че привличането бе по-силно и Ашър вече бе изгубила сърцето си по него, продължаваше да се вслушва в гласа на разума. До онзи фатален майски ден в Рим.

Тай приличаше на бог. Един митически воин, надарен със сила и могъщество, на които дори предубедените италианци не можеха да устоят. Някои го обожаваша, други го проклинаха. Но той им

доставяше удоволствието, за което бяха дошли. И правеше шоуто, което искаха от него.

Тай спечели шампионата в седем безумни сета. Същата нощ Ашър му подари своята невинност и любов. За пръв път в живота си досега позволи на сърцето си пълна свобода. Като цвете, което е било държано на топло, в сигурната атмосфера на дома, тя излезе навън и се остави на изгарящото слънце и дивия вятър.

Дните ѝ бяха горещи и страстни, а нощите нежни и луди. След това сезонът свърши.

Сега, докато в ранната утрин тренираше на четвърти корт, спомените се връщаха сладки и горчиви като старо вино. Откраднати мигове, горещи летни плажове, полутъмни хотелски стаи, безгрижни смехове, луда любов. Накрая предателство. Измяна.

— Ако днес следобед продължиш да мечтаеш, както сега, Кингстън със сигурност ще те отстрани на четвъртфиналите.

Стресната, Ашър вдигна глава.

— Съжалявам.

— Със сигурност би трябвало да съжаляваш, защото старата ти приятелка е вдигнала немощните си кокали в шест сутринта, за да хвърля срещу теб.

Ашър се разсмя. На тридесет и три години, Мадж Хевърбек беше все още сила, с която човек трябваше да се съобразява край мрежата. Дребна и подвижна, с развята кестенява коса и много приятни черти, тя изглеждаше като реклама за домашни курабийки. Всъщност беше първокласен тенисист с два „Уимбълдън“ и много победи, включително и купата „Уитман“. Имаше страхотен форхенд. Две години Ашър ѝ беше партньорка в двойките. За взаимно удоволствие и успех и на двете. Съпругът ѝ бе професор в Йейлския университет и Мадж шеговито и с любов го наричаше Декана.

— Може би ще е по-добре, ако седнеш и изпиеш чаша чай — предложи Ашър, като ѝ се изплези. — Тази игра е доста непосилна за дами на средна възраст.

Мадж отвърна нещо кратко и неразбрано и изпрати топката над мрежата. Лека и подвижна, Ашър се хвърли след нея. Концентрацията ѝ бе възвърната. Мускулите ѝ работеха безотказно. В сънливата утрин ехото от ударите на топката върху настилката на корта и стените се връщаше като музика в ушите ѝ. Мадж не беше от жените, които

смятаха, че победите идват случайно. Тя се движеше бързо и енергично по корта, връщаше Ашър обратно на базовата линия, после при мрежата, сменяше скоростта и силата на ударите, докато тя се съсредоточи и приспособи темпото си към настилката.

За един бърз и агресивен играч този вид настилка беше убийствена. Изискваше повече сила и издръжливост, отколкото скорост. Ашър с благодарност си спомни за безкрайните часове, през които бе вдигала тежести. Сега, когато отново и отново замахваше с ракетата, мускулите в тънките ѝ ръце бяха здрави и силни.

След като изгледа с одобрение един удар на Ашър, Мадж прехвърли ракетата в лявата си ръка.

— Ти си в отлична форма след три години прекъсване, момиче.

Ашър напълни дробовете си с въздух.

— Поддържах я.

Въпреки че много ѝ се искаше да разбере повече за неочакваната женитба и тригодишното оттегляне от големия спорт, Мадж отлично познаваше своята някогашна партньорка, за да ѝ задава въпроси.

— Кингстън мрази да играе близо до мрежата. Това е най-голямата ѝ слабост.

— Знам. — Ашър мушна топката в джоба си. — Изчетох и изучих всичко за нея. Днес ще я принудя да играе както аз искам.

— Тя е по-добра върху червен корт, отколкото върху трева.

Това бе дипломатично напомняне за собствената ѝ слабост. Тя се усмихна на Мадж с открита искрена усмивка.

— Няма значение. Следващата неделя ще играя на трева.

Мадж облече топлото си яке и се разсмя.

— Не си се променила много, а?

— Само малко. — Ашър избърса лицето си с лентата. — А ти? Как ще биеш Фортини?

— Скъпа моя! — Мадж прибра косата си. — Аз просто я превъзхождам.

— А ти изобщо не си се променила — рече Ашър на излизане от корта.

— Ако ми беше съобщила, че се завръщаш, можеше да играем на двойки. Фишър е добра и аз я харесвам, но...

— Не можех да вземам решения, докато не бях сигурна, че няма да направя някоя глупост. — Ашър замислено погали ракетата си. —

Три години, Мадж. Заболя ме. — Тя въздъхна. — Не си спомням да ме е боляло толкова много. Никога.

— Можем да си разменим краката по всяко време, скъпа.

Спомнила си за проблемите на приятелката си, Ашър се обърна загрижено към нея.

— Как е коляното ти?

— По-добре след операцията миналата година — сви рамене Мадж. — Ала все още мога да предсказвам времето с повече сигурност и от метеоролозите. Засега тук се очертава слънчево. Няма да вали.

— Извинявай, че не бях с теб.

Мадж я хвана за рамото с истинско приятелско стискане.

— Е, аз все очаквах да прелетиш десет хиляди километра, за да държиш ръката ми, но...

— Щях да го направя, ако... — Ашър спря, спомнила си състоянието на брака си по времето, когато Мадж оперираше крака си.

Разпознала чувството за вина, Мадж приятелски я сръга в ребрата.

— Не беше кой знае колко страшно, както тръбеше пресата. Пък аз се преструвах малко повече, за да спечеля симпатии. Деканът ми носеше закуската в леглото цели два месеца. Бог да го благослови за доброто му сърце.

— А сетне се върна и съсипа Рейски в Ню Йорк.

— Аха — разсмя се Мадж. — Страхотно беше! Ашър огледа спокойната арена, откъдето се чуваха само ударите на топки и жуженето на пчели.

— А аз трябва да спечеля това тук, Мадж. Нуждая се от победа. Имам да доказвам толкова много неща.

— На кого?

— Първо на себе си. — Тя разкърши рамене и премести сака в другата си ръка. — И на някои други.

— На Старбък? Не, не ми отговаряй — бързо рече Мадж, като зърна с крайчеца на окото си изражението върху лицето ѝ. — Изтървах се, без да искам.

— Това, което беше между мен и Тай, свърши преди три години — отбеляза Ашър, като отпусна мускули.

— Жалко — отвърна искрено Мадж. — Аз го харесвам.

— Защо?

Мадж спря и погледна директно към Ашър.

— Защото е един от най-живите и истински хора, които познавам. Дори сега, когато започна да владее емоциите си, пак носи толкова много радост на корта. А това е чудесно за играта. Когато Тай е наблизо, винаги с интересно. Той внася тази своя емоционалност както в тениса, така и в отношенията си с хората.

— Да — съгласи се Ашър. — За някои това може да бъде смайващо и доста вълнуващо.

— Не казвам, че е лесен — отвърна Мадж. — Казах, че го харесвам. Той е точно това, което е. Мисля, че причината е във вашето участие във веригата онази година. Тогава нещо се случи, ала само ти си знаеш какво. Аз го наблюдавах как от наперено момче с бърз ум и остър език се превръща в мъж, който успява да контролира темперамента си и да потиска емоциите си.

— Ти го харесваш заради темперамента му?

— Донякъде. — Меката, изглеждаща като домакиня женичка, се усмихна. — Старбък е като опъната струна, Ашър. За него не можеш да се колебаеш. Или си с него, или си против него.

Това прозвуча повече като въпрос, отколкото като констатация. Без да отговори, Ашър продължи да върви. Никога не се беше колебала в отношенията си с Тай.

Той ги наблюдаваше отдалеч. И по-точно наблюдаваше Ашър. Тъй като тя не знаеше, можеше да си я разглежда подробно и колкото си иска. Ранното слънце светеше в косата ѝ. Раменете ѝ бяха силни и елегантни, а походката уверена и грациозна. Беше доволен, че може да я наблюдава с известна безпристрастност.

Когато преди две седмици хвърли око по трибуните, и я видя там, все едно го удариха с неочаквано силна топка в стомаха. Заляха го вълни от болка, изненада, шок, гняв. Емоциите следваха една след друга и го поглъщаха.

И тогава загуби първия сет.

Сетне направи невероятни усилия, за да се концентрира. Всъщност насочи емоциите, които нейното присъствие предизвикаха, към противника си. Така че французинът нямаше никакъв шанс срещу способностите на Тай, съчетани със събираната три години ярост. Всъщност винаги беше играл най-добре и успешно, когато бе под

напрежение или стрес. Те го подклаждаха, разпалваха, подхранваха спортната му злоба. Присъствието на Ашър сред публиката се превърна във въпрос на живот и смърт. Когато го бе напуснала, сякаш ограби нещо от него. Тогава победите, които печелеше, му помогнаха да си възвърне отнетото.

Да върви по дяволите, изруга на ум Тай, Мислите му натежаха, докато разстоянието помежду им намаляваше. Достатъчно бе само да я гледа, за да я иска.

Беше я желал още когато бе на седемнадесет. Това силно, неочаквано желание към една хлапачка изненада тогава двадесет и три годишния Тай. Той спазваше определена дистанция през целия сезон. Но не престана да я желае. Затова реши, че ще е най-добре, ако загаси желанието си, прекарвайки нощите с други жени, които смяташе, че повече му подхождат — пламенни, опитни, безразсъдни. Когато Ашър стана на двадесет и една, Тай окончателно изостави разумното си поведение и започна определено маниакално преследване. Колкото повече тя го избягваше, колкото повече го отблъскваше, толкова повече желанието му растеше. Дори победата, която спечели в Рим, не задоволи желанието и необходимостта, които изпитваше. Животът му, който бе посветен само на едно нещо и в който имаше само една цел, се раздели на две. Тенисът и Ашър. Не можеше да каже, че обича тениса, ала той бе животът му. Не би могъл да каже, че обича Ашър, но не можеше да живее без нея.

И все още продължаваше. Дори когато тя го изостави и се ожени за друг. Прие името, титлата и пухеното му легло, помисли си намръщен Тай. Беше решил да я накара да си плати за болката, която му причини, и каквато не бе очаквал, че ще изпита.

Като смени посоката и крачката си, той прекоси пътя на двете жени сякаш случайно.

— Здравей, Мадж. — Тай се усмихна на тъмнокосата жена и стисна пръстите ѝ, след което се обърна към Ашър.

— Здравсти, Старбък. — Мадж погледна към него, после към нея и реши, че присъствието ѝ е излишно. — О, закъснявам. Деканът ме чака — рече бързо тя и се отдалечи. Нито Тай, нито Ашър възразиха.

Някъде от клоните долиташе песен на птица. По-наблизо се чуваше жуженето на топки и пчели. На трети корт някои усилено

тренираше. Ала Ашър бе погълната единствено от присъствието на Тай.

— Точно както някога — промърмори той и се усмихна. — Ти и Мадж, имам пред вид.

Ашър само сви рамене, защото думите му събудиха прекалено много спомени.

— Тя ме победи днес сутринта. Надявам се да не се изправя срещу нея на финала.

— Днес ще играеш с Кингстън.

— Да.

Тай пристъпи една крачка. С периферното си зрение Ашър мерна оградата до нея. Той стоеше на пътя ѝ и бягството беше невъзможно. Но тя никога не бягаше от бойното поле. Стисна пръсти, после ги отпусна.

— А ти ще играеш срещу Девъро.

Тай кимна.

— Баща ти тук ли е?

— Не — отговори кратко и хладно Ашър.

— Защо?

— Зает е. — Тя се опита да тръгне, ала единственото, което постигна бе, че скъси още повече разстоянието помежду им. Така си беше. Маневрирането бе едно от най-добрите оръжия на Тай и на корта.

— Не си спомням да е пропуснал някое твое състезание. — По стар навик, от който не можеше да избяга, той протегна ръка и погали косата ѝ. — Ти винаги си била на първо място в живота му.

— Всичко тече, всичко се променя — отговори хладно Ашър. — Нещата, хората също.

— Така изглежда. — Усмивката му бе хлапашка. — А съпругът ти ще дойде ли?

— Бившият ми съпруг — поправи го тя и се отдръпна, за да се освободи от ръката му. — Не.

— Интересно. Бяха ми казали, че бил много запален по тениса. — Тай остави сака си. — И това ли се е променило?

— Трябва да взема душ. — Ашър се опита да се промъкне покрай него, преди да успее да я спре. Но ръката му се плъзна около кръста ѝ бързо и естествено.

— Какво ще кажеш за един сет в памет на доброто старо време?

Очите му бяха напрегнати. И с оня странен цвят, който можеше да се определи като сумрачен. Ашър си спомни какви ставаха. Целите само зеници, тъмни и пълни със страст, когато се любеха. Ръката на кръста ѝ беше с широка длан и дълги пръсти. Ръка на пианист, ала корава и с мазоли. Всъщност приличаше на ръката на работник. Силата в нея би задоволила всеки победител.

— Нямам време. — Тя се опита да се освободи и почувства здравите мускули на бицепса му. Отдръпна се бързо, сякаш се бе опарила от огън.

— Страхуваш ли се? — В гласа му имаше лека подигравка, заплаха и скрито предизвикателство. Кръвта ѝ кипна до градус, който трудно би могла да потуши.

— Никога не съм се страхувала от теб. — И това беше почти вярно. Защото беше запленена от него.

— Така ли? — Той я придърпа по-близо до себе си. — Страхът е една от най-популярните причини човек да бяга.

— Аз не избягах — поправи го Ашър. — Аз те напуснах. — Преди ти да го направиш, добави на ума си тя. Поне веднъж го бе изпреварила с маневрата си.

— Все още има няколко въпроса, на които трябва да ми отговориш, Ашър. — Ръката му се плъзна по гърба ѝ, преди тя да успее да реагира. — От доста време чакам отговорите.

— Ще продължиш да чакаш.

— За някои, да — промърмори Тай. — Но за едно нещо ще получа отговор веднага.

Ашър видя как свежда глава и стига до устните ѝ. И изобщо не направи нищо. После щеше да се упреква за пасивността си. Ала сега, когато намери устните ѝ, тя посрещна неговите, без да се замисли. И времето спря.

Той я целуваше както първия път, бавно, внимателно, нежно. Това бе другата част на загадката. Как можеше мъж, изпълнен с такава енергия и страст, да излъчва толкова чувственост. Устата му бе същата, каквато си я спомняше. Гореща, настояваща, искаща. Може би не бе оценила първата им целувка, объркана от нежността, заслепена от желанието. Дори когато я притисна по-плътно към себе си и задълбочи контакта, сладостта не изчезна.

Тай беше страхотен любовник, защото под сприхавата и избухлива повърхност се криеше истинско преклонение пред женствеността. Той се наслаждаваше на мекотата, формите и красотата на жените и инстинктивно се старееше да им достави удоволствие в любовта. Тъй като беше самотник по природа, това бе поредното противоречие. Защото Тай приемаше любовницата до себе си като равностойна партньорка и никога нея използваше.

Ашър го почувства още първия път, при първото му докосване преди толкова години. Сега се остави на целувката с една определена мисъл. Всичко беше толкова отдавна. Трябваше да го изпита отново.

Ръката ѝ, която би трябвало да го отблъсне, се обви около врата и стигна до раменете му. Пръстите ѝ се вкопчиха в тях. Без колебание тя притисна тялото си към неговото. Той беше единственият мъж, с който можеше да пусне на воля страстите, които така внимателно държеше заключени в себе си. Единственият, който достигаше без никакво усилие до сърцевината ѝ и постигаше истинска и неподправена интимност. Среца и сливане, както на мислите, така и на телата.

Зажадняла за удоволствието, което все още беше живо в нея, Ашър се остави на устните му. Желанието да получи повече затъмни всичко. И резервите, и обещанията, които си беше дала, и клетвите.

О, да обича и да бъде обичана отново, истински! И никога повече да не почувства онази празнота, която изпълваше живота ѝ толкова дълго време. Да отдаде себе си, да вземе, да усети чистото, изгарящо щастие да му принадлежи! Мислите се въртяха в главата ѝ като объркани сънища и пробудени мечти. И тя се притисна към него със стон, жадна за всичко, което бе била и отново щеше да бъде.

Първоначалната цел на целувката му бе да я накаже. Но Тай вече я беше забравил. Огнената страст, която се излъчваше от тази, студена и безчувствена на вид жена, издуха от главата му всички мисли, освен желанието. Той я искаше, нуждаеше се от нея и беше бесен от откритието си. Ако бяха сами, сигурно щеше да я обладае и после да мисли за последствията. Когато беше с нея, все още трудно владееше импулсивните си желания.

Само част от съзнанието му бе будно. Ашър беше в ръцете му и беше готова. Това бе всичко, което някога бе искал. И всичко, от което бе лишен. Неочаквано и за самия себе си Тай откри, че всъщност получи повече отговори, отколкото искаше.

Отдръпна я от себе си и се вгледа в лицето ѝ. Имаше ли същество, което да устои на могъщата, унищожителна сила на урагана? Или на дивото, примитивно избухване на вулкана? Ашър го гледаше, люшкайки се между разума и лудото желание.

Очите ѝ бяха огромни и пълни с очакване. Устните ѝ леко разтворени. Това беше поглед, който Тай помнеше. През дългите нощи, забързаните следобеди или мързеливите утрини в хотелските стаи по всички краища на света, тя го беше гледала по този начин, преди да правят любов. И след това. Горещо, настойчиво, с нескрито желание и подкана. Желанието го блъсна като стоманен юмрук в корема. И той отстъпи така, че повече да не я докосва.

— Някои неща се променят — промърмори Тай. — Ала някои не — добави и тръгна.

Ашър си пое дълбоко въздух, преди да заеме позиция за своя първи сервис. Нервите ѝ бяха изопнати докрай, но не защото хиляди очи бяха заковани в нея. В момента я интересуваха само две очи — тъмни и напрегнати, на около двацет и пет метра от нея. Стейси Кингстън, двадесетгодишна, изгряваща звезда в големия тенис отпреди два сезона. Беше енергична, подвижна и силна, с хъс за победа. Ашър познаваше това чувство много добре.

Тъй като знаеше колко важно бе да укроти нервите и кипналата си кръв, продължи да вдишва дълбоко. Стиснала малката бяла топка, тя осъзна истинското значение на израза изпитание с огън. Ако спечелеше сега, тук, на този корт, където никога не бе печелила, след три години оттегляне от професионалния тенис, щеше да е издържала изпитанието. Рим, както изглежда, винаги щеше да бъде повратна точка в живота ѝ.

Тъй като имаше само един-единствен път, Ашър реши да блокира всички спомени, свързани с миналото, всички надежди, свързани с бъдещето, и да се фокусира единствено върху настоящето.

Като подхвърли топката, тя загледа полета ѝ, после я удари. Дъхът ѝ излезе като въздишка на облекчение.

Кингстън играеше твърд тенис. Стратегията ѝ беше изградена върху защита. Добре трениран, точен до педантичност играч, тя осъзнаваше и използваше предимството на настилката на корта в своя

полза и принуждаваше противничката си да играе близо до базовата линия. Ашър мразеше този тип настилка. Тя ѝ пречеше и намаляваше скоростта ѝ. Мисълта за това само влошаваше положението. Топката прелетя над главата ѝ и падна в предната част на корта, близо до мрежата. Нервирана от неуспеха, Ашър сбърка още веднъж. Кингстън спечели първия гейм, като ѝ позволи да вземе само една точка.

Тълпата крещеше, слънцето беше безмилостно. Въздухът бе изпълнен с влага. От другата страна на оградата можеше да се чуят смеховете и закачките на учениците. Идеше ѝ да захвърли ракетата и да си тръгне. Това беше грешка, грешка, повтаряше си Ашър. Да се завърне отново. Защо бе решила така? Да се върне към усилията, болката и самотъчението?

Лицето ѝ не изразяваше нищо. Беше безстрастно като маска. Нито следа от обърканите мисли, които я измъчваха. Като стисна здраво ракетата, тя прогони слабостта. Беше играла лошо, защото позволи на Кингстън да наложи своето темпо. Трябваша ѝ по-малко от шест минути от началния сервис, за да възвърне самообладанието си. Потта изсъхна по кожата ѝ. Не беше се върнала, за да се предаде след една игра, нито пък да бъде унижавана. Пейките бяха пълни с хора, които я гледаха и чакаха. А Ашър беше сама със себе си.

Като изтри ръка в късата си поличка, тя се върна към базовата линия. Претегли топката в ръка. Прехвърли тежестта на тялото си върху другия крак. Гневът бе прогонен. Страхът преодолян и победен. Хладният ум винаги бе едно от най-добрите ѝ оръжия и през първия гейм Ашър не беше го използвала. Този път обаче... Този път играта щеше да се играе така, както тя я диктува.

И Ашър удари топката, която падна толкова близо до мрежата, че Кингстън загуби равновесие. Тълпата изрева своето одобрение.

Петнайсет на нула. Пресметна на ум точките и остана доволна. Заради страха загуби първия гейм. Сега се съсредоточи по начина, по който само тя можеше. Кингстън вече беше само име, а не противник.

Продължи да я държи близо до мрежата. Направи едно воле, което накара публиката да скочи на крака. Ала Ашър не чуваше нито шума, нито виковете на различни езици. Виждаше само топката и чуваше единствено собственото си накъсано дишане.

Нещо в нея се събуди. Горещото, бълбукащо усещане за победа. Тя си позволи да вкуси от него, като се върна на първоначална

позиция. Лицето ѝ беше мокро и Ашър го избърса с лентата. Това бе само началото. Всяка игра си имаше начало, нали?

В края на първия сет повърхността на корта бе цялата нашарена от зигзагообразни следи. Червеният прах бе попил в снежнобелия плат на поличката и тениската ѝ и бе изцапал обувките ѝ. По лицето ѝ течаха струйки пот след тридесет и двеминутната игра. Но тя спечели първия сет с шест на три.

Кръвта биеше в слепоочията ѝ, като че ще ги пръсне, макар че на външен вид изглеждаше като дама, която всеки момент ще посрещне усмихната гостите, поканени на вечеря. С шестото си чувство усети, че Старбък я наблюдава. Ала той повече не я интересуваше. В този момент си помисли, че дори да застане точно срещу нея, ще може най-приятелски да му протегне ръка. Когато Кингстън върна топката дълбоко назад, Ашър я посрещна със завъртане на ръката и я изби така, че удари мрежата.

След това спортните журналисти сигурно щяха да коментират, че точно в този момент, когато двете жени са били очи в очи край мрежата, Ашър е спечелила мача. Това продължи само няколко секунди. Беше без думи, но комуникацията бе осъществена. Оттук нататък на корта доминираше Улф, принуждавайки Кингстън да играе в защита. Ашър наложи безмилостно темпо. Когато загубеше една точка, веднага печелеше две: И отново беше агресивната, хладнокръвна и безмилостна Ашър Улф, която спортните коментатори помнеха и възхваляваха още от първите ѝ години в тениса.

Там, където Старбък беше огън и пламъци, Ашър Улф беше лед и самоконтрол. Никога по време на професионален мач не бе губила желязното си самообладание. Дори журналистите се обзалагаха помежду си — дали „Лицето“ ще покаже слабост.

Само два пъти по време на този мач тя задоволи любопитството им. Първият път поради грешка на съдията, втория поради неправилна преценка на удара. И двата пъти гледа мълчаливо ракетата си, докато желанието да ругае или да я запрати встрани преминеха. Когато отново заемаше позиция, в очите ѝ светеше само хладна преценка на ситуацията и безпристрастно присъствие.

Ашър спечели мача с шест на едно и шест на две за четиридесет и една минути. На два пъти улови сервиса на Кингстън на нула. Три пъти спечели точки от сервис, нещо, което Кингстън със своя супер

сервис не беше в състояние да предотврати. Ашър Улф щеше да продължи на полуфиналите. Тя се бе завърнала успешно в големия тенис.

Мадж сложи хавлиената кърпа на раменете ѝ, когато изтощена се отпусна на стола.

— Мили Боже, ти беше направо страшна! Разби я! — Ашър не отговори, само покри лице с кърпата, за да попие потта. — Кълна се, сега си по-добра от преди!

— Тя искаше да спечели — прошепна тихо Ашър и остави кърпата да падне в коленете ѝ. — Аз трябваше да спечеля.

— И го показва на всички — съгласи се Мадж, докато разтриваше раменете ѝ. — Никой не вярва, че не си играла три години. Аз самата трудно го вярвам.

Ашър бавно вдигна ръка към старата си партньорка.

— Все още не съм във форма, Мадж — рече тя едва чуто сред виковете на публиката. — Мускулите на прасците ми са схванати. Не съм сигурна дали ще мога да се изправя.

Мадж изгледа критично приятелката си. Не видя нито следа от болка. Наведе се и взе якето на Ашър, за да я завие.

— Ще ти помогна до съблекалнята. До моя мач има още половин час. Трябват ти само няколко минути масаж.

Изтощена и измъчена от болката, Ашър се съгласи. Сетне забеляза, че Тай я наблюдава. Усмивката му можеше да се приеме като поздрав за победата. Ала той я познаваше, познаваше много добре всичко в нея. Така, както никой друг на света.

— Не, благодаря, ще се оправя сама. — Тя стана и затвори ципа на калъфа на ракетата си. — Ще те видя, след като биеш Фортини.

— Ашър...

— Спокойно, наистина съм добре. — С високо вирната глава и мускули, пищящи от болка, прекоси пътеката и тунела, водещ към съблекалните и душовете.

Чак когато остана сама под течащата вода, даде воля на сълзите си и плака дълго и безутешно, без сама да знае защо.

ТРЕТА ГЛАВА

В нощта след нейната победа на полуфиналите Ашър отново застана срещу Тай. Дните ѝ бяха изпълнени с тренировки, задължителни упражнения, интервюта с пресата и игра. Тази програма ѝ оставяше много малко време за почивка и възстановяване. За нея тренировките бяха религия. Сутрешните часове прекарваше на спокойния, сенчест корт номер пет, като разораваше повърхността му, усъвършенстваше темпото и изостряше до крайност рефлексите си.

Задължителните упражнения бяха закон. Коремните преси и вдигането на тежести поддържаха формата ѝ и правеха мускулите ѝ здрави и силни.

Интервютата бяха нещо като гъделичкане на самочувствието. Популярността и журналистите бяха важни както за играта изобщо, така и за отделния играч. Освен това пресата обичаше победителите.

А играта бе онова, което обичаше истинският играч. Чисто, истинско състезание. Проверка на подготовката на тялото, на уменията, сръчността, школата, използване на мозъка до крайност. Добрата игра беше като добре изигран танц. С любов и от любов. По време на своя втори дебют в тениса Ашър наново откри любовта.

В единствената си кратка среща с Тай тя преоткри страстта. Само пламенното ѝ себеотдаване на играта и професията я предпазиха да се отдаде на желанието, което не бе умряло.

Рим беше град на любовта. Някога и за нея бе такъв. Ашър знаеше, че сега трябва да мисли за него само като за града, в който бе длъжна да грабне своята победа, ако искаше да преодолее първото препятствие към възвръщане на името и позициите си. Лейди Уикертън беше жена, която тя не признаваше. Почти бе изгубила самоличността на Ашър Улф, като се бе опитвала да се нагоди към образа, който изискваше фамилията Уикертън. Как щеше да възвърне отново себе си, ако се превърнеше пак в момичето на Старбък?

В малкия полутъмен клуб на „Виа Сантина“, където музиката беше силна и виното в изобилие, Ашър седеше, заобиколена плътно от

приятели. Когато посягаха към чашите, лактите им се блъскаха. Алкохолът се лееше. През втората, финална седмица на италианския шампионат на открито, напрежението бе високо, но жегата милостиво бе спаднала.

Рим беше шумен, изпълнен с живот и веселие. По улиците имаше сергии с плодове, много коли, кафенета с маси по тротоарите. Рим беше олицетворение на спокойствието. Катедрали, кипариси, античност. За спортистите това бяха дни на изтощителни състезания през деня и нощи на празнуване или страдание. Следващият мач хвърляше упорита сянка върху мислите на победители и победени. Докато музиката гърмеше и питиетата се лееха, те обсъждаха всеки удар, всеки сервис, всяко забиване и всеки пропуск. Рим блажено нехаеше за техните грижи и тревоги.

— Онази топка беше вътре само на пет сантиметра — рече и отпи от виното си тъмнокосият, висок австралиеца. — Пет тъпи, проклети сантиметра.

— Стига, Майкъл, нали спечели гейма — напомни му философски Мадж. — А във втория гейм на петия сет имаше странична топка, която съдията не отсъди.

Австралиеца се засмя и сви рамене.

— Съвсем малко беше в страничното поле. — Той доближи палеца и показалеца си един към друг, показвайки колко малко топката бе излязла в страничното поле. — А какво ще кажете за това? — Пръстите му се разшириха и обхванаха чашата с червено вино, която той вдигна към Ашър. — Ето на, тя би италианката на собствен терен, пред сънародниците ѝ, а те все още я обожават.

— Заради доброто ми възпитание — отвърна Ашър с усмивка. — Феновете винаги се прекланят пред доброто възпитание.

Майкъл изсумтя, преди да преглътне тежкото вино.

— Вие виждали ли сте парен валяк с добро възпитание? — попита усмихнат той. — Та ти направо я смаза. Ето така. — И за да покаже какво бе направила с противничката си, австралиеца сложи ръка на масата и показа какво прави валяка.

— Ъ-хъ. — Усмивката на Ашър се разшири. — Направих го, нали? — Тя отпи от своето вино. Мачът беше по-дълъг и изтощителен, отколкото срещата ѝ с Кингстън, но не се чувстваше така изморена и изразходвана. И смяташе това дори за по-голяма победа.

— Тайя Конуей ще се опита да ти извие врата — продължи Майкъл и извика към своята сънародничка от съседната маса. — Хей, Тайя, нали ще биеш тази нахакана американка?

Една тъмнокожа жена с яко телосложение и блестящи черни очи погледна към тях. Двете се наблюдаваха известно време мълчаливо, след което Тайя вдигна чашата си за поздрав. Ашър любезно ѝ отговори, преди групичката им отново да се впусне в разговори. При тази силна музика трябваше почти да викат, за да се чуват.

— Хубава жена — продължи Майкъл, — само че извън корта. Там е същински дявол. Иначе отглежда петунии и розмарин, а съпругът ѝ строи басейни. Мадж се разсмя.

— Казваш го, сякаш е нещо лошо.

— Купих си един — отговори Майкъл и отново погледна Ашър. Тя слушаше с половин ухо различните мнения относно срещата на двама от колегите им от другата страна на масата. — Все пак, ако играехме на смесени двойки, щях да предпочета „Лицето“ за партньорка. — При това изявление Ашър повдигна въпросително вежди. — Тайя играе като дявол, ала ти имаш по-добро усещане за корт. И освен това — отпи още вино той, — имаш по-хубави крака.

Мадж го удари по рамото.

— А какво ще кажеш за мен?

— Ти имаш най-доброто усещане за корт от всички жени в първата десетка — дълбокомислено отсъди Майкъл. — Но — продължи под заплашителното кимане на Мадж той, — краката ти са като на гюлетласкач.

Взрив от смях заглуши негодуванието на Мадж. Ашър се облегна назад, като се наслаждаваше на предизвикателното предложение на Мадж австралиеца веднага да запретне крачоли и да покаже своите крака, за да направят сравнение.

И в този момент зърна Тай. Смяхът ѝ замря, но, слава Богу, никой от компанията не забеляза промяната.

Той беше сам. Косата му бе разрошена, сякаш беше карал открита спортна кола с голяма скорост. Въпреки че беше облечен с обикновени джинси и ръцете му бяха пъхнати в джобовете, изглеждаше небрежно-елегантен. Около него витаеше възбуда. В полутъмното заведение лицето му бе изпъстрено със сенки, а очите му бяха тъмни и пълни със заплахи. Нито една жена не беше в

безопасност в негово присъствие. А ако някога е била с него в леглото, беше направо безпомощна да устои на спомена за устните му и магията, която те правеха.

Ашър седеше като вкаменена. Като мраморна, елегантна статуя сред димния, препълнен бар. Не можеше да го забрави, така, както не можеше да престане да го желае. Можеше само да го отхвърли, както преди три години.

Без да откъсва очи от нейните, Тай прекоси помещението, като заобикаляше елегантно масите. Хвана я за раменете и я изправи на крака, преди някой от присъстващите да успее дори да го поздрави.

— Ще танцуваме. — Прозвуча като заповед, изказана с най-обикновен тон. Така, както на корта, Ашър трябваше да вземе решението си за десетина секунди. Ако откажеше, щеше да предизвика нежелани клюки. Ако се съгласеше, означаваше, че бе в състояние да се бори с противоречията си.

— С удоволствие — отговори хладно тя и тръгна с него.

Оркестърът свиреше някаква бавна, сърцераздирателна балада. Вокалистът беше слаб и се опитваше да компенсира това, като пееше по-високо от необходимото. Някой събори чаша върху масата и тя звънна като предупреждение. Разнесе се миризма на вино. Човекът, отговарящ за корта, спореше с един мексикански играч за най-добрия начин да се парира висока топка. Някой пушеше лула, пълна със сладък, опияняващ тютюн.

Тай я обхвана през раменете, сякаш никога не бяха се разделяли.

— Последният път, когато бяхме тук, седяхме на ей онази маса и пихме „Валполичела“.

— Помня.

— Ти беше със същия парфюм, с който си и сега. — Устните му леко докоснаха слепоочието ѝ, когато я придърпа към себе си. Ашър почувства как краката ѝ омекват, сякаш костите се втечняват, а мускулите атрофират. Като затоплени от слънцето листенца. Чувстваше ударите на сърцето му до гърдите си. — Помниш ли какво правихме след това?

— Разхождахме се.

Двете думи накараха кожата му да настръхне. Беше му ужасно трудно да се въздържа и да не я целуне.

— До изгрев-слънце. — Дъхът му погали ухото ѝ. — Целият град бе обагрен в златно и розово. И аз те исках до полуда. Щях да експлодирам. Тогава ти не ми позволи да те обичам.

— Не искам да се връщам назад. — Тя се опита да го отблъсне, ала той я държеше здраво. Сякаш всяка линия от тялото му познаваше всяка извивка на нейното.

— Защо? Защото може да си спомниш колко хубаво ни беше заедно ли?

— Тай, престани! — Ашър отметна назад глава. И това беше грешка. Защото устните му веднага намериха нейните.

— Ние отново ще бъдем заедно, Ашър — рече тихо и спокойно, той. Думите сякаш попиха в устните ѝ. — Дори и да е само веднъж... В името на доброто старо време.

— Всичко е свършено, Тай. — Беше само шепот, почти неразличим.

— Така ли? — Очите ѝ потъмняха, когато отново я притисна към себе си, почти болезнено. — Спомни си, Ашър! Познавам те много добре. Познавам те отвътре. Твоят съпруг изобщо разбра ли що за човек си? Научи ли се как да те накара да се смееш? Как да те накара да плачеш? — добави още по-тихо.

Тя се вцепени. Музиката се завихри около тях, доста по-бърза, с натрапчивия ритъм на барабаните. Тай я държеше плътно притисната до себе си.

— Не искам да обсъждам с теб брака си.

— Аз и не искам да знам нищо за брака ти. — Произнесе думата така, сякаш беше нещо неприлично и мръсно, докато пръстите му галеха гърба ѝ. В същото време в него се надигаше ярост, макар да беше се заклел да не ѝ позволи да го надвие. Все още можеше да я има. Да, това беше факт. Така, както знаеше, че Ашър също можеше да го има. — Защо се върна? — попита той. — Защо, по дяволите, изобщо се върна?

— За да играя тенис. — Пръстите ѝ стиснаха рамото му. — За да спечеля. — Гневът се надигаше и в нея. Явно Тай беше единственият мъж, който можеше да я накара да загуби равновесие и самоконтрол. — Имам право да бъда тук, имам право да правя това, което искам. И не ти дължа никакви обяснения.

— Дължиш ми много повече. — Достави му истинско удоволствие да види яростта, която накара очите ѝ да заискрят. Точно това искаше. Искаше да я нервира, да я ядоса, да я накара да загуби самообладание. — Ще трябва да ми платиш за трите години, през които се правеше на баронеса.

— Не знаеш нищо за това! — Дишането ѝ беше накъсано от гняв, а очите почти кобалтово сини. — Вече платих, Старбък, и то много повече, отколкото можеш да си представиш. Приключих със сметките, разбра ли? — За негова изненада гласът ѝ се скъса и тя за малко не изхлипа. Но тръсна глава и преглътна готовите да потекат сълзи. — Платих за грешките си с лихвите.

— Какви грешки? — попита той и я хвана объркан за раменете. — Какви лихви, Ашър?

— Ти. — Тя си пое дъх, сякаш беше тичала. — О, Господи, ти си моята най-голяма грешка!

И като се обърна рязко, започна да си проправя път през тълпата от танцуващи двойки. Преди да излезе навън, Тай я настигна.

— Пусни ме! Остави ме да си вървя — извика Ашър, ала той я хвана за ръката.

— Никъде няма да ходиш без мен. — Гласът му бе заплашително нисък. — Никога вече.

— Защо? Да не би това да наранява гордостта ти? — Чувствата ѝ преляха, така, както става при хора, които дълго време са ги крили и кътали дълбоко в себе си. — Нима това, че една жена може да ти обърне гръб и да избере някой друг, наранява твоето его?

— Никога не съм подценявал гордостта ти, Ашър. — Тай отново я сграбчи, сякаш искаше да докаже, че има някакви права над нея, пък били те и чисто физически. — Твоята гордост е такава, че под нея никой не може да види, че си човек. Защо избяга? Защото аз го разкрих ли? Защото в леглото те карах да забравиш, че си идеалната дама?

— Напуснах те, защото не те исках! — Тя дори замахна с ръка, толкова бе ядосана и на ръба на нервите си. — Защото не исках...

Той прекъсна думите ѝ с яростна целувка. Темпераментите им се сблъскаха. Гневът на единия и яростта на другия се сляха и устните им бяха безпомощни да се противопоставят и отделят. Когато бяха заедно, просто нямаше друг изход. Така беше от първия път. Така щеше да бъде много години занапред. Просто времето не можеше нищо да

промени. Ашър можеше да се противопоставя на него, на себе си, на фаталното им привличане, но резултатът винаги щеше да бъде един и същ. Неизбежен.

Тя се притисна жадно към него. Тук беше нейното място. Тук всичко ѝ беше познато — и бурята, и нощта, и топлината, и скоростта. Тук беше нейният дом. Косата му бе гъста и мека под пръстите ѝ. Тялото му беше твърдо като скала до нейното. Миришеше на познато и любимо ухание. Тръпчиво и упойващо.

Първият вкус на целувката не бе достатъчен, за да я задоволи. Затова задълбочи удоволствието с език, устни и зъби. Зад тях долитаха звуците на оркестъра. Ала Ашър чуваше само стонове на Тай. Сред сенките на дърветата ѝ призрачната лунна светлина старите копнежи и желаниа се събудиха и бяха изместени от нови.

Когато той започна да целува лицето ѝ, тя едва не спря да диша. Ръцете му се плъзнаха и стигнаха до брадичката ѝ. Това му бе навик, един от онези негови жестове, които я обезоръжаваха. Ашър прошепна името му наполовина като молитва, наполовина като съдба, преди устните му отново да намерят нейните. Пръстите му галеха лицето ѝ и колкото по-дръзка бе целувката, толкова по-нежни бяха ласките му. Тя очакваше ръката му да слезе по тялото ѝ.

Един пълен кръг, помисли си отвлечено Ашър. Беше извървяла един пълен кръг. Но ако някога се страхуваше от целувките му, които я оставяха без мисъл и дъх, то сега направо беше ужасена.

— Моля те, Тай — прошепна, като изви глава и я сложи на рамото му. — Моля те, не го прави.

— Не го правя сам — промърмори той.

Тя бавно вдигна глава.

— Знам.

Имаше някаква отчаяна безпомощност в очите ѝ, която го възпря да я притисне отново към себе си. Това бе сякаш същата безпомощност, която го бе възпирала преди години да я превземе. Тогава Тай я беше изчакал да дойде сама при него. Същото трябваше да стане и сега, помисли си той. Затова я остави.

— Винаги си знаела как да ме държиш на разстояние нали, Ашър?

Осъзнала, че опасността бе преминала, тя си пое дъх.

— Самозащита.

Тай неочаквано се разсмя и пъкна ръце в джобовете си.

— Щеше да бъде по-лесно, ако се бе опитала да надебелееш и погрознееш през изминалите три години. Искях да си станала точно такава.

По устните ѝ заигра лека усмивка. Значи настроението му продължаваше да се мени така бързо, както винаги.

— Ще ме извиниш ли, че не съм задоволила мечтите ти?

— Едва ли щеше да има някаква разлика. Дори и да беше ги изпълнила. — Очите му спряха на нейните, после се плъзнаха по лицето ѝ. — Знаеш ли, само като те гледам и спирам да дишам. — Ръцете му поискаха да я докоснат. Той ги сви ядосано на юмруци в джобовете си. — Дори не си променила прическата си.

Този път усмивката ѝ се разшири.

— Нито пък ти своята. Пак имаш нужда от бръснар.

— Винаги си била консервативна.

— А ти винаги си бил неконвенционален.

Той се засмя в знак на съгласие. Не беше чувала този смях от толкова дълго време.

— Много си мека. Обикновено използваше думата „радикален“.

— Ти си омекнал — поясни Ашър.

С небрежно свиване на раменете Тай се загледа в нощта.

— Тогава бях на двадесет години.

— Да не искаш да кажеш, че си остарял, Старбък? — Усетила смущението му, тя инстинктивно се опита да смекчи нотките в гласа си.

— Неизбежно е. — Той отново обърна очи към нея. — Тази игра е за младите.

— О, ти наистина си престарял! Да не се готвиш да седнеш в инвалидна количка? — Ашър се разсмя с цяло гърло и, забравила клетвата си да не го докосва, сложи ръка на лицето му. Въпреки че веднага я отдръпна, видя как очите му потъмняха. — Аз... — Тя потърси думи, за да заглади неловкия си жест. — Не забелязах да имаш никакви проблеми с Бегелов на полуфинала. А той на колко е? На двадесет и четири?

— Трябваша ми цели седем сета. — Извади ръка от джоба си и я погали по врата. Най-много обичаше това.

Ашър почувства, че започва да диша трудно, бързо и нервно, макар на външен вид да оставаше непроменена.

— Върни се при мен, Ашър — прошепна Тай. — Ела с мен. Сега. — Струваше му огромни усилия да го каже, ала само той си знаеше колко.

— Не мога.

— По-точно не искаш — поправи я Тай.

От долния край на улицата се зададе шумна тълпа италианци, заливащи се от смях. Вътре в клуба оркестърът свиреше популярна американска песен. Можеше да помирише сладкия аромат на мушкатите от саксиите над главите им. И можеше да си спомни с изключителна яснота сладостта отново да бъде негова. Само трябваше да прекрачи границата. Разделителната линия. И болката.

— Тай... — Ашър се поколеба, сетне вдигна ръка и хвана неговата, която лежеше на шията ѝ. — Хайде да сключим примирие, моля те. Заради общото ни спокойствие и полза — добави тя, когато пръстите му се сплетоха с нейните. — И двамата имаме амбицията да победим. Нямаме нужда от подобно напрежение точно сега.

— Да го оставим за после? — Той вдигна ръката ѝ към устните си, без да откъсва очи от нейните. — Добре. Значи ще го вземем с нас в Париж.

— Нямах пред вид това.

— Ще трябва да го направим, мила моя, сега или по-късно. — Тай се усмихна, сякаш осъзнаваше победата си.

— Както винаги, можеш да извадиш човек извън релси.

— Така е — усмихна се той. — Затова винаги съм победител.

Ашър остави ръката си в неговата.

— Е, сключваме ли примирие?

Тай поглади с палец пръстите ѝ.

— Съгласен, без никакви условия. — Почувства как тя облекчено въздъхна и добави. — Само един въпрос, Ашър. Отговори ми само на един въпрос.

Тя се опита да измъкне ръката си, но не успя.

— Какъв въпрос?

— Беше ли щастлива?

Ашър утихна и сякаш се смали под напора на спомените, които нахлуха в главата ѝ.

— Нямах право...

— Имам всички права — прекъсна я той. — И искам да знам. Истината.

Тя го загледа втренчено в желанието си да противопостави своята воля срещу неговата. И неочаквано откри, че няма сили да го направи.

— Не — рече нещастно Ашър. — Не бях.

Би трябвало да възтържествува, а изпита съжаление и страдание. Пусна ръката ѝ и се огледа по улицата.

— Ще ти взема такси.

— Не, искам да повървя.

Тай я загледа как се отдалечава в светлината на уличните лампи и се загубва в тъмнината. Първо се превърна в сянка, после съвсем изчезна.

В този час на нощта улиците на Рим изобщо не бяха празни. Напротив, бяха оживени, изпълнени с коли и хора, като всяка голяма европейска столица. Влюбени вървяха по тротоарите и потъваха в малките оазиси, които им предлагаше нощният живот.

Въпреки това Тай можеше да чуе ехото на собствените си стъпки. Може би защото толкова много крака бяха вървели по улиците на Рим през вековете. И стъпките им се наслаждаха едни върху други, а неговите ги събуждаха.

Той не си падаше по историята или традициите. И не знаеше много, с изключение на историята на тениса. Гонсалес, Гибсън, Пери, тези имена означаваха за него повече от Цезар, Цицерон или Калигула. Тай рядко мислеше за собственото си минало, та камо ли за античността. Беше човек на днешния ден, на съвременността. Откакто Ашър се върна в живота му, започна да мисли малко и за утрешния.

Когато беше малък, мислеше упорито за бъдещето и какво ще стане, когато... Сега, когато бе постигнал онова „когато“, искаше да изживее и вкуси всеки ден. Бъдещето все още бе затворено за него, а миналото — останало зад гърба му.

На десет години беше пробивен. Жилав и умен, излизаше от неприятностите благодарение на езика си, когато можеше, или на юмруците, когато нямаше друг начин. Израсна в бедняшкия южен квартал на Чикаго и попадна рано в другата, сенчестата страна на живота. Изпи първата си бира, когато трябваше да решава задачи по

математика. Това, което го спаси от изкушенията на улицата, беше отвращението му да живее организирано, в банда. Бандите и гангстерите не го привличаха. Нямаше желание нито да ги води, нито да ги следва. Можеше да избере и не толкова благороден път в живота, ако не беше безусловната му любов към семейството.

Майка му, една тиха, отдадена само на децата си жена, чистеше нощем офиси в големите обществени сгради и беше най-красивата и най-любимата жена в неговите очи. Сестра му, по-малка с четири години, бе неговата мъжка гордост и отговорност. Те нямаха баща. Дори споменът за него съвсем избледня, преди Тай да навърши десет години. Винаги се бе възприемал като глава на семейството с всички отговорности и права, които това положение налагаше.

Никой не се опитваше да му противоречи. Нито да го поправи. Неговото семейство смяташе, че върши нещата правилно и че се съобразява със законите, макар понякога да прескачаше линията. Те му вярваха без съмнение, без колебание, както им бе обещал, когато бе прекалено млад, за да осъзнава какво казва и прави, че някой ден ще ги измъкне оттук. Ще им купи красива къща и ще изправи майка си на крака. Как щеше да го постигне дори той тогава не знаеше. Знаеше само крайния резултат. Оказа се, че отговорът бе скрит в малката бяла топка и ракетата.

Ада Старбък купи за десетия рожден ден на своя син евтина ракета с найлонови нишки. Направи подаръка импулсивно. Беше решила да подари на момчето нещо по-различно от неизменните чорапи и бельо. Ракетата беше като жест на надежда. Всеки ден виждаше как много от съседските хлапета се забавляват, образуват компанияки и малко по малко затъват. Знаеше, че Тай бе различен. Беше затворен, беше самотник. С ракетата можеше да се забавлява, макар и сам. Бейзболът и футболът изискваха партньори. Някой, който да хваща или да ритва. Докато с ракетата можеше да играе сам дори и срещу стената.

Той това и направи. В началото поради липса на нещо по-добро за правене. На алеята между грозните сиви блокове, в които живееха, можеше да удря топката в стената, нашарена със спрей. „Диди обича Франк“ и други по-малко романтични велики мисли украсяваха неговото игрище.

Там, пред махленската стена, Тай установи собствено темпо, свой неповторим ритъм. Там се наслаждаваше на добрия удар, на замаха, който имаше. Когато стената му омръзна, започна да обикаля кортовете в околността. Наблюдаваше свои връстници или хора на средна възраст, които играеха край мрежата. Тичаше да им връща топките и те му даваха по някой и друг цент. Реши, че е много по-добър от тях и извади душата на едно по-голямо момче, докато то не се съгласи да направят една игра.

Първата му игра беше като откритие. Да имаш насреща си друг човек, който да те кара да тичаш, да се мяташ, да хвърля топките по теб, над главата ти и върху теб, бяха неща, с които стената не можеше да се сравнява. Въпреки че загуби, той откри предизвикателството на състезанието. И жаждата за победа.

Продължи да обикаля по кортовете, като обръщаше все повече внимание на детайлите. Започна да си подбира играчите. Търсеше онези, които възприемаха играта сериозно. Тъй като още в невръстна възраст притежаваше неустоим чар, лесно завързваше разговори. Ако някой отделише време, за да го поучи, Тай слушаше и попиваше съветите, за да изгради свой собствен стил. И наистина го направи. Беше груб, нямаше наставник, нямаше блясък, който спортните журналисти по-късно щяха да определят с една дума — „фойерверк“. Сервисът му бе далеч от този на големия Старбък, но беше силен и безпогрешен. Все още бе несръчен, както повечето момчета на неговата възраст, ала скоростта му бе отлична. И което беше най-важното, желанието му за победа правеше от него един обещаващ тенисист.

Когато един ден евтината ракета се разпадна от непрекъснатата употреба, Ада наруши семейния бюджет и купи нова. От стотиците ракети, които беше използвал в живота си, някои от тях по-скъпи и от заплатата на майка му дори, той никога не забрави своята първа ракета. Първоначално я запази като детски спомен, а сетне като символ.

Постепенно си спечели име в околността. На тринадесет години беше почти невъзможно никой, млад или стар, да го бие на корта. Знаеше играта. И я играеше. Прочете всичко, което успя да намери за тениса като спорт. История, развитие. Изчете биографиите на големите играчи. Когато връстниците му се увеличаха по „Уайт Сокс“ или „Къбс“, той седеше в къщи и гледаше турнира на „Уимбълдън“ по

черно-белия телевизор. Вече си беше поставил за цел един ден да играе там. И да спечели.

И отново Ада подбутна ръката на съдбата.

Един от офисите, които чистеше, беше на Мартин Дерик, адвокат и ентузиазизиран любител тенисист, който беше председател на местния тенис клуб. Мартин беше приятен, непосредствен мъж и често завързваше разговор с жената, която миеше коридора пред вратата му в късните часове, преди да си отиде. Казваше се госпожа Старбък. От време на време Ада се осмеляваше много внимателно да му спомене за сина си и неговите тенисистки увлечения, така че да го заинтригува, но не и отегчи.

Когато Мартин от любезност се изгърва, че би му било интересно да види как играе момчето, Ада уцели момента и му каза, че тази събота ще има приятелско състезание. И независимо какво накара господин Мартин Дерик да се вдигне и отиде в тази част на Чикаго, която му бе почти непозната, резултатът бе точно такъв, какъвто се надяваше майката на Тай.

Стильт на Тай беше все още груб, необработен, ала агресивен. Към това се прибавяха огнен темперамент, а скоростта му бе феноменална. Към края на сета Мартин се бе навел над оградата и следеше играта, без да се разсейва. А в края на мача направо викаше. Два часа, прекарани на неговия лъскав корт, не биха му доставили толкова вълнения и удоволствие, колкото този мач. В главата му вече се раждаха идеи, когато отиде при потното, запъхтяно момче.

— Искаш ли да играеш тенис, малкия?

Тай завъртя ракетата си и огледа скъпия костюм на непознатия мъж.

— Не сте облечен подходящо. — Спря презрително очи върху лъснатите му като огледало обувки.

Мартин забеляза погледа, но се направи на разсеян. Инстинктът му подсказваше, че това са очи на победител. Очи на шампион. Идеята се затвърди.

— Искаш ли да играеш за пари?

Тай престана да върти ракетата. Беше предпазлив към прибързаните отговори, но въпросът накара пулса му да се ускори.

— Да. И какво?

Този път Мартин се засмя. Това момче започваше да му харесва. Един Господ знае защо.

— Ще трябва да се учиш и да играеш на свестен корт. Освен това ще ти трябва добра екипировка. — Той огледа износената ракета на Тай. — Я да видя какво можеш да направиш с тази антика?

Тай извади една топка и я запрати в другия край на корта.

— Не е лошо — реши Мартин. — Ще бъде още по-добре, ако ракетата е с животински нишки.

— Кажете ми нещо, дете не го знам.

Мартин извади пакет цигари и предложи една на Тай. Той отказа с поклащане на глава. Мартин запали цигара и всмукна дълбоко.

— Това вреди на дробовете — рече намусено Тай.

— Кажи ми нещо, което не знам — отвърна адвокатът. — Мислиш ли, че ще можеш да играеш на трева?

Тай отговори, като кимна бързо с глава, след което запрати още една топка към мрежата.

— Много си сигурен.

— Аз ще играя на „Уимбълдън“ — отвърна безпрекословно, сякаш беше нещо, казано от Бога. — И ще спечеля.

Мартин дори не се усмихна. Беше наистина впечатлен. Ала посегна към джоба си. Извади малка визитна картичка и я подаде на момчето.

— Обади ми се в понеделник — рече кратко той и се отдалечи.

И така Тай си намери патрон. Покровител. Наставник.

Сватбите не се сключват в небесата. През следващите седем години имаше горчиви спорове, аргументи, избухвания, кавги и любов. Той работеше упорито, защото разбираше, че работата и дисциплината бяха основните оръжия, с които щеше да постигне решението си. Остана в училище, но учеше само защото майка му и Мартин настояваха за това. Бяха се съюзили срещу него и му бяха заявили, че ако не завърши училище, Мартин повече няма да му помага. Колкото за самия патронаж, Тай го приемаше, защото разбираше, че само така ще осъществи плановете си. Ала никога не се почувства удобно или добре.

Уроците усъвършенстваха умението му. Добрата екипировка стегна играта му. Сега играеше на превъзходни кортове, върху трева,

на тухлена или дървена настилка, като изучаваше тайните на всяка една от тях.

Всяка сутрин, преди да отиде на училище, тренираше. Следобедите и уикендите бяха посветени единствено и само на тениса. През лятото работеше половин ден в магазинчето на корта на Мартин, а после използваше самия корт, за да се усъвършенства. Когато стана на шестнадесет години, професионалистите, които играеха в клуба, можеха да го бият само ако той си беше дал почивен ден.

Съобразяваха се с темперамента му. Това бе игра на актьори. Театрално представление, шоу. Жените харесваха неговата безцеремонност. Още много млад научи слабостите им и какво им доставя удоволствие. Затова внимателно изгради поведението си към тях, така, както изграждаше играта си.

Единственото прекъсване в кариерата му бе, когато си счупи ръката, защото трябваше да защити сестра си. Но реши, че двуседмичната ваканция си струва, тъй като момчето, с което се сби, си отиде със счупен нос.

Излезе на първото си истинско състезание неизвестен. В дългия и тежък мач, описан подробно на спортните страници на всички издания, Тай спечели първата си професионална победа. Когато губеше, беше буен, невъздържан, спореше ожесточено и настояваше за справедливост. Когато печелеше, беше същият. Пресата му прощаваше, защото бе млад, брилянтен и колоритен. Появата и възходът му от неизвестността бяха приети в света, в който шампионите се раждаха и възпитаваха в изисканата атмосфера на кънтри клубовете.

Преди деветнадесетия си рожден ден Тай купи къща с три спални в едно чикагско предградие. И семейството му се пренесе там. Когато стана на двадесет, спечели първата си титла „Уимбълдън“. Мечтата бе станала реалност, ала стръвта към победа не намаля.

Сега, когато се разхождаше по тъмните улици на Рим, той мислеше за всичко това. Неговите корени. Там, откъдето бе започнал. Ашър го бе накарала да мисли за тези неща. Вероятно защото нейното минало беше коренно различно от неговото. В нейния живот нямаше мръсни алеи между блоковете, нито улични банди. Детството ѝ бе преминало под скъпа стряха, под закрилата на семейството. Влизането ѝ в тениса бе станало много по-рано и много по-лесно от неговото. На четири години бе притежавала специално изработена за нея ракета и бе

хвърляла топки на собствения корт на баща си. Майка ѝ бе имала чистачки, които да мият пода.

Понякога Тай си мислеше дали тези различия не бяха причина толкова много да го привлича. После си спомняше за начина, по който тя му отговаряше, когато я прегръщаше. И тогава всичко отиваше по дяволите. Все пак нейната сдържаност със сигурност го привличаше. Както и страстната натура, която бе открил, че се криеше под спокойната повърхност.

Предизвикателството. Да, той не можеше да устои на предизвикателството. Нещо в студената, недостъпна Ашър Улф караше кръвта му да кипи, дори когато тя беше още дете. Изчака я да порасне. И я накара да се размрази, напомни си Тай.

След като зави зад ъгъла, неочаквано попадна пред един от многобройните римски фонтани. Водата падаше с пяна и весел ромон, докато той я гледаше и искаше кръвта му да бъде студена. Като нея.

Господи, колко много я желаше. Все още. Това желание бе по-силно от гордостта. То го побеждаваше и го оставяше без защита. Искеше да я притежава още тази нощ, въпреки да знаеше, че бе била жена на друг и бе споделяла чуждо легло. Щеше да му бъде по-лесно, ако бе имала много любовници, отколкото само един съпруг. Онзи проклет надут английски лорд, чиито ръце са галели тялото ѝ. Защо?

Колко пъти през първите месеци, след като Ашър си отиде, си беше спомнял последните им дни заедно, търсейки отговора на въпроса. После се остави на болката и яростта. Раната постепенно престана да боли, хвана коричка. Беше преживял бедността, улицата и борбата за оцеляване. С горчив смях Тай прекара ръка през косата си. Но беше ли оцелял след Ашър?

Беше имал не една жена в леглото си, само защото косата ѝ бе със същия цвят като нейната или гласът ѝ бе приличал на нейния. Почти. Сега, когато бе направил всичко, за да я забрави и да се самоубеди, че всичко е било илюзия, тя взе, че се върна. Свободна.

Той се разсмя. Разводът ѝ не означаваше нищо за него. Дори ако все още беше свързана законно с някой мъж, това нямаше да има никакво значение. Тай щеше отново да бъде с нея. Този път обаче щеше сам да обяви резултата. Щеше да я има отново, докато сам реши да си отиде.

Предизвикателство, стратегия, после действие. Това беше пътят, който бе следвал през половината си живот. Той извади една монета и я хвърли във фонтана, сякаш се молеше щастието да не го напуска. Монетата падна на дъното при хилядите други.

Очите му зашариха из тъмната уличка, докато откриха неоновия надпис, означаващ входа на един бар. Тай тръгна към него. Искеше да се напие.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ашър имаше време да се наслади на титлата си по време на полета Рим — Париж. След срещата беше толкова изтощена от почти двучасовата игра, че нямаше сили дори да реагира. Спомняше си, че Мадж я прегръщаше, че тълпата възторжено я поздравяваше. Спомняше си светлините на светкавиците, които я заслепяваха, и водопада от въпроси, на които се насили да отговори, преди да припадне от изтощение върху масата за масаж.

После започна празнуването. Един калейдоскоп от цветове и звуци, интервюта и шампанско. Много лица, ръкостискания и прегръдки. Много репортери. Сега, когато самолетът я отнасяше към Париж, тя най-после имаше време да осъзнае стореното. Да, беше го направила.

През цялата ѝ професионална кариера Шампионатът на Италия с неговата настилка я беше провалял. Сега завръщането ѝ бе победоносно. Ашър доказа себе си. Всеки час, всяка минута тренировка и нечовешки усилия през последните шест месеца си заслужаваха цената. Най-накрая можеше да се освободи от съмненията дали бе взела правилното решение, или не.

Макар да нямаше съмнения за избора си да напусне Ерик, все пак чувстваше известна вина за разбиването на брака си. Нейният брак, който, напомни си тя, просто беше една учтива игра на нерви след първите два месеца. Ако беше направила някаква непростима грешка, тя беше, че изобщо се бе омъжила за лорд Ерик Уикертън.

Защото си имаше достатъчно причини, каза си Ашър и се облегна на седалката със затворени очи. Въпреки горчивите мисли, не можеше да потисне чувството си за отговорност при вземането на решението и стъпката, която ги обвързва законно пред целия свят. Той знаеше, че тя не го обича. Ала за него това нямаше значение. Ашър знаеше, че Ерик иска тя да носи титлата лейди. Тогава ѝ беше все едно. По онова време необходимостта да избяга, да изчезне и да се скрие беше толкова голяма и всепоглъщаща, че всяко решение бе добре

дошло. И Ашър му даде онова, което той искаше — привлекателната, прочута съпруга и аристократична домакиня. Мислеше си, че ще получи в замяна това, от което се нуждаеше. Любов и разбиране. Действителността се оказа много по-различна и толкова болезнена, че отново пожела да избяга. Споровете са много трудни, дори невъзможни, когато двама души нямат общи позиции, основа, настройка. Когато единият напусне кораба, другият обикновено потъва.

Не искаше да мисли за това. Не искаше да мисли за онова време в живота, което ѝ бе донесло толкова болка и разбити илюзии. Щеше да мисли за победата.

Майкъл беше прав в оценката си за Тайя на корта. Тя беше един подвижен дявол, който играеше твърдо и нямаше умора. Имаше страхотен нюх да открива пропуски и дупки в защитата на съперника си и веднага да се възползва от тях. Носеше много злато — тънка верижка около врата, големи, люлеещи се обеци на ушите и дебела шнола, с която поддържаше косата си. Дрехата ѝ бе в ярки тонове и с много панделки и финтифлюшки. Играеше като разярена тигрица. И двете сигурно бяха изминали повече от два километра по време на мача, който продължи пълни пет сета. Последният бе от десет дълги, променливи гейма, през които водещият се сменяше както се сменя топката. Приказката, че играта не е свършила, докато наистина не свърши, никога не бе била толкова вярна.

А когато наистина свърши, и двете напуснаха корта мокри до кости, изтощени до изнемога и измъчени до болка. Но Ашър си тръгна с титла и победа. Нищо друго нямаше значение.

Сега, като гледаше назад, тя си помисли, че беше дори по-добре, че победата бе трудна. Трябваше да има нещо, за което репортерите да пишат. Нещо, което ще се запомни повече от три дни. Винаги бе голяма новина, когато някой неочаквано спечелеше световна титла. Нейното минало правеше новината още по-гореща. Нуждаеше се от това сега, за да преодолее проблемите.

Италия вече бе останала в миналото. Предстоеше Париж. Първата крачка към „Големия Шлем“. Беше побеждавала тук, върху същата настилка, в годината, когато бе с Тай.

„Ще го вземем с нас в Париж.“ Думите звучаха като ехо в главата. Наполовина като обещание, наполовина като заплаха. Ашър го

познаваше много добре, за да се съмнява, че говори празни приказки. Щеше да се наложи да се сблъска с това, когато му дойде времето. Ала тя вече не беше нито наивна, нито невинна. Животът я бе научил, че няма лесни отговори, нито приказки с щастлив край. Беше загубила достатъчно много време да вярва, че щастието увенчава края на всяка любовна история. Така, както някога беше вярвала и бе чакала щастие за себе си и Тай. Те повече не бяха принцът и принцесата на корта. Бяха по-възрастни, и както Ашър се надяваше, по-мъдри.

Беше сигурна, че той ще потърси начин да задоволи гордостта си, като се опита отново да я спечели. Поне тялото, ако не сърцето. Като си спомни дълбочината и пълното сливане, които постигаха, когато правеха любов, тя си каза, че няма да ѝ бъде лесно да устои. Ако можеше да го направи, без да рискува отново чувствата си, щеше да даде на Тай онова, което искаше. След трите безцветни години, които преживя, без страстта, която той разкри в живота ѝ. И точно заради тях. Заради тези три празни години, през които се криеше, искаше го и го желаше до болка.

Но чувствата ѝ към него бяха живи. Не бяха си отишли. Ашър все още го обичаше. Не беше от жените, които се самозаблуждаваха. Знаете, че обича Тай и никога не бе преставала да го обича. Беше по-силно от нея. Дълбоко в себе си носеше спомена за тази любов. А това я караше да се чувства виновна.

Какво щеше да стане, ако той научеше, помисли си панически тя. Как можеше да му каже? Ашър отвори очи и се загледа невидящо към слънцето през илюминатора. Беше непоносимо и изгарящо, като чувствата, които я вълнуваха. Щеше ли Тай да ѝ повярва? Дали щеше да приеме любовта ѝ? Преди въпросите да се оформят напълно в главата ѝ, тя се помъчи да ги отхвърли. Той никога нямаше да узнае, че се бе омъжила за друг мъж, носейки неговото дете под сърцето си. Или че в огромната си скръб и отчаяние бе загубила това доказателство за любовта ѝ към него.

Ашър затвори очи с надеждата да поспи. Париж беше твърде близо.

— Тай! Тай!

Той спря да затваря ципа на калъфа за ракетата си и се обърна. В очите му проблесна радост. Хвърли ракетата и сграбчи жената, която тичаше към него. Както я държеше, я завъртя три пъти в кръг, преди да я притисне към себе си. Тя се разсмя, като се мъчеше да си поеме дъх в здравата му прегръдка.

— Ще ме счупиш! — извика и се притисна силно към него. Тай прекъсна протеста ѝ с целувка, а сетне я пусна на земята. Беше дребна жена, почти тридесет сантиметра по-ниска от него, приятно закръглена, без да е дебела. Сиво-зелените ѝ очи блестяха, а устните бяха целите в усмивка. Беше красива, помисли си той. Винаги е била красива. Почувства в сърцето си любов. Докосна косата ѝ, тъмна като неговата, ала късо подстригана, едва достигаща, до раменете ѝ.

— Джес, какво правиш тук?

Усмивната, тя дръпна със сестрински жест ухото му.

— Току-що бях смачкана от световния шампион по тенис.

Тай обгърна раменете ѝ с ръка и едва тогава забеляза мъжа, който стоеше на крачка от тях и ги наблюдаваше.

— Мак? — Като продължаваше да прегръща Джес, той му подаде ръка.

— Как си, Тай?

— Добре. Дори чудесно.

Мак прие ръкостискането и отговори с усмивка. Знаеше отношението на Тай към неговата малка сестричка. Малката сестричка вече бе на двадесет и седем години и беше майка на сина му. Когато се ожени преди две години за Джесика Старбък, Мак разбра, че между братата и сестрата съществуваше връзка, която не можеше да бъде прекъсната. Като единствено дете в своето семейство, той едновременно завиждаше и се възхищаваше на това. Двете години брак с Джес намалиха предубеждението и предпазливостта на Тай към него, но не я изтриха. За това, разбира се, допринасяше и фактът, че Мак бе с петнадесет години по-стар от Джес и че я отведе далеч от дома чак на другото крайбрежие на континента, в Калифорния, където ръководеше голяма и успешна фирма за научни изследвания и разработки. И освен това предпочиташе шаха пред тениса. Сигурно нямаше да може да припари и на десет крачки до Джесика Старбък, ако не беше племенник на Мартин Дерик.

Добрят чичо Мартин, помисли си Мак и погледна любимата си жена, която обожаваше. Тай забеляза погледа и отпусна прегръдката си.

— Къде е Пит? — попита той зет си, а не сестра си.

— С баба си. Те много се разбират и си прекарват чудесно.

Джес се разсмя. И двамата мъже обичаха този смях, като ромолящо планинско поточе.

— Вече се движи със скоростта на светлината, представяш ли си? А е само на една годинка. Мама се съгласи да се занимава с него няколко седмици. Изпраща ти целувки — рече тя на Тай. — Знаеш как се чувства, когато някой от семейството лети със самолет.

— Да. — Той пушна сестра си и взе чантата и ракетата си. — Снощи говорих с нея. Не обели нито дума за вашето идване.

— Искяхме да те изненадаме. — Джес пъкна ръката си в ръката на съпруга си. — Мак смята, че Париж е най-доброто място за втори меден месец. — Тя погледна мъжа си доста интимно. Пръстите им се сплетоха.

— Въпросът бе да я откъсна от Пит за две седмици — усмихна се заговорнически Мак на Тай. — Ти беше по-привлекателната причина, отколкото Париж. — Той наведе глава и целуна жена си по косата. — Тя е полудяла по Пит.

— Не съм — опита се да възрази Джес, ала се разсмя.

— Добре, де, съм, но какво да направя, когато той е толкова умно бебе.

Мак извади старата си любима лула.

— Вече е готова да го изпрати в Харвард.

— Догодина — отвърна сериозно Джес. — А ти, както виждам, си отново в елита — продължи тя и насочи изцяло вниманието си към брат си. Сякаш има напрежение в очите му, помисли си Джесика. — Мартин е толкова горд, че ще се пръсне.

— Надявах се, че ще успее да дойде. — Тай погледна към празните пейки. — Интересно, все още имам навика да го търся сред публиката преди всеки мач.

— Много искаше да е тук. Ако имаше начин да отложи този процес. Но... — Тя се усмихна. — Мак и аз ще представляваме семейството. Ще трябва да се задоволиш с нас.

Тай метна сака си през рамо.

— Стигате ми. Къде сте отседнали?

— Във... — Сестра му спря напред думата, защото зърна високата тънка блондинка, която прекосяваше корта на известно разстояние от тях. Объркана, тя вдигна ръка, сякаш да отметне кичур коса, залепнал на очите ѝ. — Това Ашър ли е?

Тай кимна с глава. Тя не ги забелязваше, тъй като в момента Чък най-подробно ѝ описваше току-що завършилата среща.

— Да — отговори меко той. — Ашър е. — Проследи я с поглед, като се наслаждаваше на движенията на тялото ѝ под анцуга, с който бе бягала. — Не знаеше ли, че е тук?

— Знаех, но... — Джес безпомощно спря. Как можеше да обясни чувствата, които изпита, когато отново видя Ашър Улф? Годиците сякаш се върнаха за секунда. Можеше да види хладните сини очи и да чуе сдържания школуван глас. Тя обаче вече се съмняваше в това, кое бе правилно, и кое не. Дори верижната реакция, която предизвика в онзи мъглив септемврийски следобед и която затвърди убедеността ѝ, че бе права, не бе достатъчно доказателство.

Сега Ашър се беше развела и завърнала. Правилно и неправилно повече не бяха така отчетливо определени.

Чувството ѝ за вина се засили, когато се обърна и погледна брат си. Той продължаваше да следи Ашър с очи. Обичаше ли я още? Какво щеше да направи, ако научеше каква роля бе изиграла сестра му в онова, което се бе случило преди три години? Джес почувства как езикът я сърби да зададе въпроса и се уплаши от отговора.

— Тай...

Очите му потъмняха. Те винаги бяха безпогрешен барометър за чувствата му. Нещо в тях накараха Джес да замълчи и да запази въпроса в себе си. Сигурно щеше да дойде по-подходящо време да говорят за миналото. Имаше чувството, че над главата ѝ виси присъда, която само бе отложена за неопределено време. И освен това я измъчваше огромна вина.

— Хубава е, нали? — попита Тай. — Та къде казахте, че сте отседнали?

— И понеже е на осемнадесет и играе като фурия в квалификациите, говорят за решителен обрат. — Чък подхвърли ядно

топката и я стисна, когато отново я хвана в ръката си. — Нямахте да ми пука, ако не беше такъв тип.

Ашър се разсмя и хвана топката, която Чък отново хвърли.

— И освен това на осемнадесет години — добави тя. Чък изсумтя.

— Знаеш ли, че носи модно белъо, моля ти се! Майка му го дава на химическо.

— Ти си едно лошо и заядливо момче! Ще се почувстваш по-добре, когато го смачкаш на четвъртфиналите. Ще гледаме среща на младостта срещу опита — добави закачливо Ашър, защото не можеше да спре да го заяжда.

Чък нави кичур от косата и на пръста си и я дръпна.

— А ти ще се мъчиш срещу Рейски — рече той. — Вашето ще е мач между ветеранки.

Ашър се намръщи.

— Едно на нула за теб — реши тя. — Е, каква е твоята стратегия за днес следобед?

— Да изкарам катрана от дробовете му — отговори, без да се замисли Чък и се засмя. — Ако пък има късмет, ще го оставя на Тай да го направи на пух и прах на полуфинала. Може и на финала.

Ашър тупна топката по настилката на корта. Хвана я и отново я тупна.

— Много си сигурен, че Тай ще играе на финала.

— Дори съм заложил на него. Тази година е негова. Кълна се, не съм го виждал да играе по-добре. — В думите му имаше истинско удоволствие и радост за приятеля, както и лека завист. Затова звучаха съвсем искрено. — Тръгнал е да взема титлите, сякаш са плочките на домино.

Тя не отговори нищо. Дори не кимна в знак на съгласие. Вятърът разпиляваше цветчета по корта и в краката ѝ. Беше ранна утрин и на стадиона „Ролан Гарос“ беше все още тихо и спокойно. Ударите на топките звучаха приглушено. Само след няколко часа четиринадесетте хиляди места около корта щяха да се напълнят до краен предел с ентузиастичности. Тогава шумът щеше да бъде човешки, емоционален, изпълнен със звуците на ръкопляскания и викове, а също така примесен с вой на коли и стържене на спирачки от близката магистрала, отделяща стадиона от Булонския лес.

Ашър гледаше как вятърът си играе с клоните на върбата, докато Чък продължаваше да говори. През първата седмица тенис се играеше по единадесет часа дневно, така че дори загубилите още на първия тур използваша кортовете, за да оползотворят пътуването си. Повечето професионалисти смятаха „Ролан Гарос“ за най-труден. Ашър имаше намерение да го спечели. Да спечели своята втора победа.

Париж. Тай. Имаше ли място на света, което да бе така силно свързано със спомените ѝ за него? В Париж те седнаха на последния ред в едно тъмно кино и се целуваха до забрава, докато филмът на Бергман премина незабелязано по екрана. В Париж бе лекувала мускула в прасеца си, за да спечели, въпреки болката. В Париж бяха правили любов. И пак, и пак, и пак, докато повече нямаха сили за това. В Париж тя все още вярваше в щастливия край на приказките.

Като се бореше със спомените си, Ашър се огледа из стадиона. И веднага забеляза Джес. Очите на двете жени се срещнаха за секунда. Разделени от около стотина метра, те се гледаха, неспособни да откъснат поглед една от друга.

— Ами че това е Джес! — извика изненадано Чък. Той махна с ръка, сграбчи Ашър и я помъкна със себе си. — Ела да ѝ кажем здравей.

— Не... Аз трябва да се видя с... — Паникьосана, тя спря непоколебимо. Не можеше да измисли никакво оправдание, затова издърпа решително ръката си. — Ти върви, аз ще дойда по-късно. — И въпреки неговите възражения се обърна и тръгна в обратна посока.

Останала без сили и дъх, Ашър вървеше и вървеше, докато стигна до „Градината на кестените“, изпълнена със сладкия аромат на цъфнали дървета. Изглеждаше точно като място за успокояване на разбити нерви. Тя забави крачка.

Тъпо е да бягам, рече си сама. Не, направо е глупаво, поправи се безмилостно. Ала не беше подготвена да види сестрата на Тай. Която знаеше всичко. Всички причини за раздялата. Да се изправи сега срещу Джес, когато цялото ѝ съзнание беше обзето от Тай, щеше да бъде пълна катастрофа. Трябваше ѝ време, за да се подготви. Освен това беше очевидно, че самата Джес бе объркана, също като нея. В този момент обаче Ашър бе прекалено заета да подреди мислите и да успокои нервите си, за да се запита защо.

Не можеше и не искаше да си спомня последния път, когато видя Джесика Старбък. През онзи горещ следобед в края на циганското лято. Всяка дума, изказана с безгрижна суровост в хотелската стая, която обитаваха двамата с Тай, бе жива в паметта ѝ. Спомняше си болката, отчаяното нахвърляне на багажа и безумното решение да отиде при Ерик.

О, Тай беше прав. Наистина беше избягала, но не беше го напуснала. Толкова малко неща се бяха променили през тези три години. И толкова много. Сърцето ѝ бе останало непроменено. С въздишка тя осъзна колко глупаво би било да вярва, че може да върне онова, което бе загубила. Тай Старбък беше нейният първи любовник. И винаги щеше да остане мъжът, когото обича.

Беше заченала дете от него. После го бе загубила, преди то да се роди. Никога нямаше да си прости инцидента, причинил загубата на крехкия скъпоценен живот, който носеше. Може би не толкова липсата на любов и разбиране, колкото загубата на детето бе причината да загуби всяка надежда за бъдещето на брака си.

А ако детето бе останало живо, запита се за кой ли път Ашър. Тогава какво? Щеше ли да го скрие? Щеше ли да остане жена на един мъж, когато имаше дете от друг? Тя поклати глава. Не, повече не биваше да разсъждава върху възможностите. Беше загубила Тай, неговото дете и подкрепата на баща си. По-голяма мъка нямаше. Не съществуваха други изтезания.

Ала Ашър щеше да изгради живота си отново. Сама.

Почувства докосването на нечия ръка по рамото си и стреснато се обърна. Когато видя пред себе си Тай, мозъкът ѝ се изпразни от всякаква мисъл, а чувствата се оплетоха в болезнено кълбо. Вятърът сякаш спря и тя можеше да чуе дишането на дърветата, трепета на всеки лист и цвят. Ароматът бе силен и упойващ, като първа целувка. Той не каза нищо, нито пък Ашър. Ръката му се плъзна, хвана нейната и те тръгнаха заедно.

— Тревожиш се за мача ли?

Почти сигурна, че ще прочете мислите ѝ, тя се опита да ги прогони.

— Загрижена съм — отвърна Ашър и се опита да се усмихне. — Рейски е в отлична форма.

— Побеждавала си я и преди.

— И тя мен. — Дори не се сети да издърпа ръката си от неговата или да скрие съмненията си. Постепенно напрежението ѝ отслабна. Тай го почувства в пръстите ѝ. Бяха стояли тук, в тази градина, преди години. Колко хубави спомени бяха това!

— Играй с нея, както с Конуей — посъветва я той. — Техните стилове по принцип са еднакви.

Ашър със смях прекара свободната си ръка през косата.

— Мислиш ли, че това ме успокоява?

— Ти си по-добра от нея — просто каза Тай и отвърна на изумения ѝ поглед, като погали нежно с ръка лицето ѝ. — По-плътна си — обясни той. — Тя е по-бърза, но ти си по-силна. Това ти дава предимство на тази настилка, въпреки че не е най-добрата ти възможност.

Ашър направи гримаса на изненада.

— А-ха...

— Подобрила си много неща. Бекхендът ти не е толкова силен, колкото трябва, но...

— Но свърши добра работа срещу Конуей — прекъсна го тя.

— Можеше и по-добре.

— Не мога по-добре! — извика ядосано Ашър, като се хвана на въдицата. После забеляза усмивката му. — Винаги си знаел как да ме подведеш. А ти ще играеш с Килрой. Нищо не съм чувала за него.

— Защото е в тениса само от две години. Миналият сезон изненада всички в Мелбърн. — Тай я прегърна през раменете с толкова естествен жест, че никой от двамата не го забеляза. — Какви са тези цветя?

— Чехълчета. Салеп. Калцеолария.

— Глупави имена.

— Грозни.

Той сви рамене.

— Аз обичам рози.

— Защото е единственото цвете, което можеш да разпознаеш. — Без да се замисли, тя сложи глава на рамото му. — Спомням си как една нощ отидох да си взема вана, а ти я беше напълнил с рози. Стотици рози плуваха във водата.

Ароматът на косата ѝ му напомни още много други неща.

— Докато ги изчистим, мина повече от час.

Въздишката ѝ бе тъжна и замислена.

— Беше прекрасно. Винаги си можел да ме изненадаш с нещо неочаквано и абсурдно.

— Вана, пълна с чехълчета, наистина е абсурдно — поправи я Тай. — Виж, една вана пълна с рози, това е класика.

Смехът ѝ бе кратък и пълен с разбиране. Главата ѝ все още лежеше на рамото му.

— Тогава напълнихме с цветя всичко в стаята, което имаше отвор и можеше да мине за ваза, с изключение на бутилката с бира. Понякога, когато... — Ашър спря, осъзнала какво искаше да каже.

— Когато какво? — настоя Тай и обърна лицето ѝ към себе си. Тя поклати глава и той стисна пръсти. — Спомняш ли си понякога? Събуждаш ли се посред нощ? Боли ли те, защото не можеш да забравиш?

Истината стегна мускулите ѝ. Чак я заболя. Защиатавайки се, Ашър сложи ръце на гърдите му.

— Моля те!

— Защото аз да. — Тай я разтърси. — О, Господи, никога не престанах да мисля за теб и да те искам. Дори когато те мразех, пак те исках. Знаеш ли какво е да се събудиш в три часа през нощта и да имаш нужда от някого! И да знаеш, че тя е в леглото на някой друг?

— Недей... — Ашър се наклони към него, бузата ѝ докосна неговата, очите ѝ бяха затворени. — Недей, моля те...

— Недей какво? — попита той и отново отдръпна главата ѝ. — Не ме мрази? Не ме искай? По дяволите, не мога да направя нищо повече.

Очите му бяха приковани в нейните, потъмнели от гняв, горещи от страст. Можеше да почувства ритъма на сърцето му, което биеше в унисон с нейното. Забравила всякаква гордост, тя притисна устни към неговите.

В този миг Тай остана неподвижен. Ашър го притегли със стон към себе си, а устните ѝ търсеха пътя си. През тялото му премина трепет. За секунда си спомни клетвата, която си беше дал. После всичко свърши. Защо трябваше да се съпротивлява? Защо трябваше да отхвърля нещо, което искаше толкова много? Нищо друго не искаше, освен нейните сладки устни върху лицето си. Да я има отново, да докаже, че може. Не беше ли това всичко, за което мечтаеше? Ала

мотивите изчезнаха и се стопиха в желанието, което го изпълваше. Съществуваха единствено и само Ашър. Сладкият ѝ вкус, миризмата ѝ, много по-съблазнителна от цветята в градината. Не можеше да диша, а искаше да изпълни дробовете си само с нея. Беше обгърнат от търсеци устни и тяло, изпълнено с желаня. И това бе осъществяването на мечтите му.

Като отдръпна устни от нейните само за секунда, той я привлече под клоните на върбата. Слънцето се промушваше през листенцата и светлината му бе невероятна, изпъстрена с точки, като картина на импресионист. Устата му отново намери нейната и се впи в нея. Кръвта му биеше в слепоочията.

Трябваше да знае, че тялото ѝ бе същото. Че през тези години нищо не беше се променило. Когато ръката му намери гръдта ѝ, тя простена. Беше малка, твърда и толкова позната. До болка позната. През плата на якето ѝ Тай почувства как зърното се втвърди. Нетърпеливо свали ципа, сетне издърпа ризата ѝ и докосна кожата.

Беше толкова нежна, че винаги го бе карала да се срамува от ръцете си. Бяха толкова груби в сравнение с нейната кожа. Но Ашър не се отдръпна. Напротив, притисна се към него и стона, който издаде, не беше израз на неприятно усещане, а на удоволствие.

Цялата тръпнеща, тя зарови пръсти в косата му. Той можеше да почувства нетърпението ѝ, както можеше да го вкуси в устните ѝ. Прекъсна целувката само за да промени ъгъла и отново продължи, като позволи на езика ѝ да проникне дълбоко в него. Под ръцете му сърцето ѝ биеше диво и забързано.

Ръката му бавно се спусна надолу и обхвана дългото стройно бедро. Беше се загубил някъде между миналото и настоящето. Между вчера и днес. Тежкият аромат на цветята, все още мокри от утринната роса, бе изкусителен като парфюм. Като в просъница Тай сведе устни към шията ѝ. Чувстваше пулса ѝ.

Дали Ашър също сънуваше? Като него? Дали миналото се връщаше и в нейните спомени, както ставаше с него? Мислите се въртяха в главата му без отговор. Нищо нямаше значение. Само това, че отново я държеше в прегръдките си.

Някъде отдалеч долетя смях. Той откъсна устни и чу някой да говори на френски. Притисна я по-близо до себе си. Телата им сякаш

се сляха. Чу стъпки и смях. Той промърмори едно проклятие през зъби и я отдръпна от себе си.

Когато дойде на себе си, тя бе останала без дъх и без чувство за време. Без да продума нищо, стоеше и го гледаше, а очите ѝ изглеждаха почти черни. Устните ѝ бяха леко разтворени и толкова примамливи, че Тай отново се наведе и ги целуна. Този път бавно, сякаш искаше да изпие всяка капка сладост, която те му предлагаша. Ашър задиша като гмуркач, който е достигнал повърхността след дълго престояване под водата. Объркана, сграбчи ръката му.

Колко ли време бяха стояли така, зачуди се тя. Може би няколко секунди. А можеше би дни. Единственото, за което бе сигурна, беше, че копнежът ѝ към него бе по-силен от чувството за самоконтрол. Кръвта бушуваше във вените ѝ, а сърцето ѝ щеше да се спуска от вълнение. Беше жива. Съвсем жива. И вече не бе сигурна за пътя, по който трябваше да върви.

— Тази нощ — прошепна той, като сложи ръка на устните ѝ.

Разтърси я тръпка чак до сърцевината на тялото ѝ.

— Тай... — Ашър тръсна глава, сякаш се опита да махне ръката му.

— Тази нощ — повтори той.

— Не мога. — Забелязала в очите му познатото чувство, тя покри ръката му със своята. — Страхувам се.

Тези думи стопиха гнева му. Тай въздъхна нещастно.

— По дяволите, Ашър.

Без да каже нищо, тя обви с ръце кръста му и сложи буза на гърдите му. Машинално той започна да гали косата ѝ. Очите му бяха затворени.

— Извинявай — прошепна Ашър. — Боях се от теб и преди. Това изглежда непрекъснато ще ми се случва. — И това, че те обичам, каза си на ум тя. Толкова много и силно, както винаги. Не! Повече. Повече, защото вече бе жена.

— Ашър... — Той я отдръпна от себе си. — Не ти обещавам, че ще те чакам да дойдеш при мен този път. Не мога да ти обещаая, че ще бъда внимателен и търпелив. Нещата не са вече същите.

Тя поклати глава в знак на съгласие.

— Да, нещата не са същите. Може би ще е по-добре, може би ще е по-добре и за двама ни, ако останем разделени за известно време.

Тай се засмя кратко.

— Не можем.

— Ако опитаме? — предложи колебливо Ашър.

— Аз не искам.

— Ти ме насилваш.

— Точно така. — Преди да реши дали да се смее, или да вика, тя отново се озова в прегръдките му. — А не мислиш ли, че аз също се чувствам насилен? — попита той така разпалено, че Ашър не посмя да отговори. — Всеки път, когато те погледна, си спомням за всичко и полудявам, защото се опитвам да проумея защо ме напусна. Знаеш ли какво беше това за мен?

Тя хвана ръката му.

— Трябва да ме разбереш. Аз не се връщам. Каквото и да се случва с нас сега, то е начало. Никакви въпроси, никакво защо. — Видя как в очите му кипна ярост. — Така мисля аз, Тай. Не мога да ти дам обяснения. Не искам да се ровя в миналото.

— И очакваш да се съглася?

— Нищо не очаквам — отвърна кротко Ашър. Тонът ѝ го накара още повече да желае да чуе отговорите. — И нямам намерение да споря. Не, все още не.

— Искаш прекалено много! — Той я пусна. — Прекалено много.

Как копнееше да тръгне с него, да върви до нето и да забрави миналото! Вероятно беше възможно да се живее за момента, стига да искаш някого толкова силно. Възпря я само гордостта и дълбоко скрития инстинкт за самосъхранение, който бе развила след онзи далечен септемврийски следобед, когато бе избягала панически от него и от болката. Тя сплете пръсти.

— Да, знам. Извинявай, Тай, ала само ще се нараним взаимно.

Той се обърна към нея с измъчено лице.

— Никога не съм искал да те нараня, Ашър. Дори и когато съм мислел да го направя.

През тялото ѝ премина болка, така жива и осезаема, че тя едва не извика. Не беше ли казала Джес същите думи в оня далечен ден?

„Той не иска да те нарани... Той не иска да те нарани...“ Направо чуваше думите ѝ в ушите си.

— Никой от нас не го е искал — прошепна Ашър. — Никой. Не е ли глупаво, ако го направим отново?

— Погледни ме! — Прозвуча като заповед. Тя вдигна очи. Неговите я гледаха съсредоточено. Две тъмни очи, които изискваха и молеха едновременно. Тай докосна лицето ѝ. Без колебание Ашър вдигна ръка и я сложи върху неговата.

— Сега — прошепна той. — Помоли ме отново.

— О, Тай, бях сигурна, че мога да предотвратя това. Бях толкова сигурна, че ще мога да ти се противопоставя.

— А сега?

— Сега не съм сигурна в нищо. — Тя поклати глава, когато той се опита да каже нещо. — Не ме питай. Дай ми малко време.

Тай понечи да спори, но спря. Беше чакал цели три години, малко повече едва ли щеше да има някакво значение.

— Малко време — повтори с лека ирония и отпусна ръка. Ала изведнъж хвана китката ѝ. И хватката не бе нито нежна, нито внимателна. — Следващият път, Ашър, няма да моля.

Тя кимна.

— Значи се разбираме?

Усмивката му повече приличаше на гримаса.

— Точно така. Сега ще те изпратя.

И двамата тръгнаха сред завесата от пролетни листа.

ПЕТА ГЛАВА

Пети сет. Седми гейм. На базовата линия Тай се беше привел в очакване на сервिसа на Майкъл. Въздухът беше тежък, небето бе надвиснало с тежки облаци и светлината бе мрачна. Но Тай не забелязваше нищо. Стадионът бе препълнен с хора, едва не се пукаше по шевовете. По-младите висяха по парапетите, дори върху таблото за обявяване на резултатите. Ала той не забелязваше виковете и свиренето с уста, кога за, кога против него.

Тенисът е игра на личности. Точно затова го привличаше. Никой не можеше да бъде обвинен за загуба и никой не можеше да бъде награден за победата, освен теб самия. Беше игра на движение и емоции, а Тай притежаваше и от двете в изобилие.

Очакваше да се срещне с Майкъл на полуфиналите. Австралиеца играеше горещо, страстно. Играта му бе изпълнена с драматични жестове, яростно роптаене и много емоции. Вероятно имаше пет тенисиста в света, от които Тай се притесняваше. Майкъл беше един от тях. Желанието да спечели бе само една стъпка преди желанието да предизвика. Битка. Борба. Победа. Беше израснал с тях. Сега ракетата бе като продължение на ръката му. Играта беше като пиянство. Сам със себе си. И никога нямаше да бъде само игра.

Австралиеца бе заел позиция и всеки миг щеше да стреля. Единствената мисъл на Тай в този момент бе да посрещне удара. Досега не бе забелязал слабост в играта на своя противник. Очакваше началото като боксьор.

Чу звука от удара на ракетата по топката и тя полетя към него. Заби се дълбоко в ъгъла на корта. Хубав удар. Тялото и съзнанието на Тай се хвърлиха едновременно за обратен удар. Защита, атака, контраатака. Всичко бе формулирано за част от секундата. Силата трябваше да бъде балансирана от формата. Двамата мъже тичаха по корта като на рали, лицата им горяха от напрежение и лъщяха от пот. Ревът на тълпата растеше и надвикваше далечните гръмотевици.

Тай реши да смени темпото и да увеличи мощността. Като използва лъжлив удар, той наруши баланса на Майкъл, който не успя да достигне това воле от бекхенд. Нула на петнадесет за Старбък.

Тай отметна мократа коса от лицето си и се върна на базовата линия. Някаква жена в тълпата извика нещо, което би могло да бъде поздрав или обида. Френският му език не беше толкова добър, че да различи фразата. Следващият удар на Майкъл вдигна пушилка. Преди топката да прелети над мрежата, Тай беше в средата на корта и чакаше. Обратен удар, ловък топспин, слайс. Решението на Майкъл да опита да върне висока топка към Тай беше грешка. Тридесет точки за Старбък.

Майкъл направи пълен кръг, като ругаеше под носа си, докато отново заеме позиция. Обзет от нетърпение, Тай чакаше. Приведен, леко поклащащ се, без да мигне, той чакаше и беше готов. И двамата играчи използваха ъглите и дълбочината на ниските земни топки. Всеки търсеше шанса да грабне победата. Щеше да бъде истинско шоу като на сцена, ако не бяха звуците, които издаваха.

Един фотограф на ЮПИ бръмчеше със своя апарат, опитвайки се да запечата играта. Той хвана на фокус Тай с разперени ръце, с широко стъпили за равновесие крака и свирепо лице. Направи снимката и си помисли, че не би му се искало да се изправи срещу този американец на каквото и да било друго игрално поле.

Грациозно, с елегантност, скриваща истинското му изражение, Тай изпълни един бекхенд, който Майкъл върна, като заби топката в мрежата. Четиридесет точки за Старбък.

Ядосан и целият треперещ, Майкъл заби първия си сервис в мрежата. Тай скочи за воле и стигна мрежата. Промяната бе бърза, играчите се движеха по инстинкт, тълпата викаше на най-различни езици. Китката на Тай бе като закована. Топката прескачаше от ракета върху ракета с огромна скорост. Имаше само няколко секунди между контакта, които позволяваха на играчите по-скоро да чувстват, отколкото да я виждат. Променяйки по инстинкт тактиката, Тай обърна ракетата. С едва забележимо движение на китката той заби удар. Рисковано, биха казали експертите. Умопомрачително, щяха да го превъзнасят феновете. Нито едните, нито другите го интересуваха. Интересуваха го само гейма и сета.

— О, Мак! — Джес се облегна и дълбоко въздъхна. — Почти бях забравила какво чувства човек, когато гледа Тай.

— Нали го гледа преди няколко седмици — отбеляза мъжът ѝ и избърса врата си с почти мократа си носна кърпа. Мисълта за климатика в презокеанския офис премина през главата му за секунда.

— Да, по телевизията! — отвърна Джесика. — То е съвсем различно. А тук... Нима не го чувстваш?

— Чувствам нещо, но мислех, че е от влагата. Като се заливаше в смях, Джес заклати глава.

— Винаги здраво стъпил на земята. С двата крака. Затова те обичам.

Усмивката ѝ беше предназначена единствено за него. И все още можеше да накара кръвта му да закипи.

— Тогава смятам да си остана там — промърмори мъжът ѝ и целуна пръстите ѝ. Почувства, че се стягат и вдигна глава. Потърси над раменете ѝ причината и забеляза няколко познати лица на тенисисти. Сред тях беше и Ашър Улф. Очите на жена му бяха приковани точно в нея.

— Това не е ли бившата лейди Уикертън? — попита уж безразлично той. — Изглежда зашеметяващо.

— Да. — Джес извърна глава, ала напрежението в пръстите ѝ остана. — Както винаги.

— Тя спечели срещата си тази сутрин. Ще имаме американка на женските финали. — Джесика не отговори. — Известно време се беше оттеглила от тениса, нали?

— Да.

Заинтригуван от кратките отговори, така неприсъщи за жена му, Мак реши да опита.

— Нямах ли нещо между нея и Тай преди време?

— Нищо особено. — Джес преглътна с усилие и си каза, че говори истината. — Минали работи. Просто не е типът жена, който би харесал на Тай. Много е студена и повече би подхождала на лорд Уикертън. Тай беше за известно време привлечен от нея, после му мина. Това е. — Джес овлажни устни. — Според мен и тя не е имала сериозни намерения, иначе не би се омъжила толкова набързо за Уикертън. Само направи Тай нещастен. Много нещастен.

— Разбирам — промърмори Мак. Джес говореше много бързо и много отбранително. Той наблюдаваше профила ѝ с леко учудване. — Предполагам, че Тай е така отдаден на своята кариера, че не може да бъде сериозно обвързан с която и да било жена.

— Да. — Погледът, който му отправи Джес, беше почти умолителен. — Той никога не би ѝ позволил да си отиде, ако я обичаше. Защото е прекалено предан.

— И горд — напомни ѝ спокойно Мак. — Не мисля, че би тръгнал след която и да било жена, независимо от чувствата, които изпитва към нея.

Джес не отговори, но почувства как стомахът ѝ се свива на топка. Тя се обърна да погледне брат си, който заемаше положение за първи сервис. И пред очите ѝ като на лента се занизаха спомени.

Вместо димния следобед — ясна, чиста сутрин. Вместо червената настилка на „Ролан Гарос“, новият корт с трева на „Форест Хилс“. Тай се бе подпрял на оградата и наблюдаваше празното игрище. Джес си помисли, че прилича на капитан, вперил поглед в безкрайното море пред него. Никого не обичаше повече в живота си. Той беше за нея и брат, и баща, и герой. Беше ѝ осигурил дом, дрехи и образование, без да иска нищо в замяна. Джес трябваше да му отговори с нещо. Ала нямаше нищо друго, освен преданост и любов.

Приближи се до брат си и обгърна с ръце раменете му.

— За днес ли мислиш? — попита го тя. Следобед Тай щеше да играе срещу Чък Принс на финала на Открития шампионат на САЩ.

— Какво? — разсеяно я попита брат ѝ. — Не, не съвсем.

— Сигурно се чувстваш странно да играеш срещу най-добрия си приятел.

— В такива случаи приятелството се забравя за няколко часа — отговори Тай.

Нервен е, помисли си Джес. И нещастен. Нямаше друг човек, освен майка ѝ, към когото да изпитва подобни чувства. Прегръдката ѝ се стегна.

— Тай, какво има?

— Малко съм изморен.

— Да не си се скарал с Ашър?

Той докосна косата ѝ.

— Не съм се карал с Ашър.

После замълча толкова дълго, че Джес започна да се съмнява дали бе казал истината. От доста време се притесняваше за него и Ашър. Връзката им продължаваше вече повече, отколкото бе нормално за Тай. Джес възприемаше сдържаността на Ашър като студенина, а независимостта ѝ като незаинтересованост. Тя не висеше на врата на Тай, както другите жени. Не го слушаше с отворена уста, когато говореше. Не го обожаваше. Не му се подчиняваше безпрекословно. Напротив, спореше с него, викаше и разпалено настояваше на своето.

— Мислиш ли понякога за миналото, Джес? — попита неочаквано Тай.

— За миналото ли?

— Когато бяхме деца. — Очите му шареха по корта, но не го виждаха. — За оня скапан апартамент със скъсаните тапети, в който живеехме. За семейство Де Маркос от съседния, които се караха всяка вечер до среднощ и аз чувах всяка дума през тънките стени. За стълбището с прашасали крушки, което постоянно миришеше на боклук и вкиснало?

Тонът на гласа му я стресна и разтърси. Тя обърна лице към него.

— Не много често. Предполагам, защото не си го спомням така добре като теб. Не бях навършила и четиринадесет, когато ти ни измъкна оттам.

— Понякога се чудя дали човек изобщо може да го забрави — очите му сякаш спряха върху нещо, което Джес не можеше да види. — Стар боклук и пот — повтори тихо той. — Не мога да го забравя. Нося този мирис със себе си вече толкова години. Попитах Ашър веднъж коя миризма си спомня най-силно от своето детство. Знаеш ли какво ми отговори? „Глицинията на прозореца в спалнята на мама и татко.“

— Не те разбирам, Тай.

Той изруга тихо.

— Нито пък аз се разбирам.

— Ти остави всичко това зад себе си — започна Джес.

— Оставих го наистина. Ала това не означава, че съм го забравил. Снощи бяхме на вечеря. Лорд Уикертън спря до нашата маса и започна да коментира френските импресионисти. На френски. След пет минути вече не знаех за какво говорят.

Джесика се наежи. Тя знаеше защо Тай настоя и я изпрати в колеж. Знаеше защо ѝ бе осигурил всички възможности за добро образование. Защото той нямаше такава.

— Можеше да му кажеш да върви по дяволите.

Тай я целуна с любов по бузата.

— Първото нещо, което си помислих, беше точно това. — Неочаквано въздъхна тъжно. — После ги погледнах. И видях, че те се разбират. Говорят на един и същи език. Защото са от един свят. Това ме накара да осъзная, че има някои бариери, които човек никога не може да преодолее.

— Ти можеш, ако поискаш.

— Може би. Но не искам. Не ми пука за френските импресионисти. Не давам и пукнат грош за приятелските им кръгове, за това дали са далечни братовчеди на английската кралица, или кой е спечелил състезанията в Аскот миналия месец. — В очите му бляскаха светкавици, ала той се овладя. — А дори и да давах, няма да се приспособя никога към този начин на живот. Защото все още помня и винаги ще помня вонята на вехтории и пот.

— Ашър не бива да дава аванси на този мъж — отбеляза злобно Джес. — Той я преследва още от Париж.

Тай се усмихна криво.

— Тя не му дава аванси. Това беше просто обикновен салонен разговор — промърмори той. — Възпитание, маниери. Ашър е различна от нас, Джес. Знаем го отдавна.

— Ако му беше казала да изчезва...

— Не би могла да го направи. Не може да каже на никого да изчезва, както не може да плесне с ръце и да отлети.

— Защото е студен човек.

— Защото е различна — отвърна бързо Тай. Обърна се и хвана сестра си за брадичката. — Ние с теб сме еднакви. Ти и аз. Ако искаме да стреляме, стреляме. Ако искаме да хвърлим нещо, хвърляме го и го чупим. Някои хора не могат.

— Значи са глупаци.

Този път смехът му беше топъл и искрен.

— Обичам те, Джес — и я прегърна силно.

— Не мога да те гледам нещастен. Защо ѝ позволяваш да го прави?

Той се намръщи и поклати глава.

— И аз се опитвам да разбера. Може би... Може би се нуждая от един тласък в правилна посока.

Джес го притисна в прегръдките си, като търсеше отговор на въпроса си.

Седми сет. Десети гейм. Тълпата беше разпалена, ентузиазизирана и гладна за зрелища, както преди повече от час. Наведен напред, с очи, непрекъснато следящи топката, Чък седеше между Ашър и Мадж.

— Виждал ли си нещо по-добро от това, а, каубой? — попита уж сухо Мадж, а собственото ѝ сърце биеше развълнувано. Чък щеше да се срещне с победителя от този мач на финала.

— Не съм виждал по-добър мач от две години насам — отвърна Чък. Собственото му лице беше мокро, мускулите му бяха напрегнати, сякаш самият той беше на корта. Топката летеше с такава скорост, че почти не се забелязваше.

Ашър не говореше. Беше очарована. И двамата играчи на корта притежаваха способностите на атлети. Сигурно бяха най-добрите в света. И двамата изсмукваха силите на противника си без милост. Но тя бе завладяна единствено и само от Тай.

Възхищаваше се от Майкъл, възхищаваше се от брилянтната му игра, ала той не можеше да причини това сладко, болезнено свиване в стомаха ѝ. Ако не беше любовница на Тай, ако изобщо не го познаваше, дали щеше да се чувства по същия начин? Как беше възможно жена като нея, възпитана да владее и подчинява чувствата си, да е така непреодолимо привлечена от мъж с подобна несдържана страст? Какво беше това между тях? Привличане на противоположностите ли, помисли си Ашър. О, не. Нещата не можеха да бъдат обяснени толкова просто.

Седнала в препълнения стадион, тя почувства тръпката на желанието да я обзема толкова силно, все едно беше гола в прегръдките му. И не почувства никакъв срам. Беше естествено. Не почувства и страх. Беше неизбежно. Изминалите години ѝ се сториха като един безкраен дълъг ден. Какво прахосничество на време, помисли си неочаквано Ашър. Не, не прахосничество, чиста загуба. Нищо не може да бъде прахосано, само загубено.

„Тази нощ“. Решението блесна в главата ѝ така неочаквано и лесно, както и първия път. Тази нощ те щяха да бъдат заедно. И дори и да беше само веднъж, ако той така искаше, то щеше да бъде достатъчно. Дългото очакване беше свършило. Тя се засмя високо и радостно. Чък я погледна изненадан.

— Тай ще спечели — рече Ашър и отново се засмя. Облегна се на парапета и подпря брадичката върху скръстените си ръце. — Да, ще спечели.

В ръката му пулсираше болка, но Тай я пренебрегна. Мускулите в краката му сигурно щяха да престанат да действат в мига, в който престанеше да се движи. Нямаше да се даде на болката, така както нямаше да се даде и на мъжа от другата страна на мрежата. Едно нещо не беше се променило от двадесет години. Все още мразеше да губи.

Играеше така, сякаш това беше първия му гейм. Размяната на удари беше мъчителна, топките дълги. Въздухът свистеше. Потта падаше на едри капки. За последните двадесет минути той изостави артистичността за сметка на сръчността. Правилна тактика.

Реши да играе срещу австралиеца с маневри. Изпреварваше го, вкарваше го в задънени положения, можеше да се каже, че го дебнеше така, както пантерата дебне жертвата си в джунглата. На три пъти играта бе изравнена, което накара тълпата да крещи от възторг. Сервисът, който Майкъл не успя да парира, му даде предимство. Беше като изстрелян куршум. Върна му стимула, от който се нуждаеше, за да спечели. Двамата мъже тичаха от единия до другия край на корта. Лицата им бяха като маски на усилието и твърдата воля. Топката долетя, ала Тай я очакваше. Страшният бекхенд на Майкъл я запрати на нивото на кръста му. Но не беше необходимо да вижда ответния удар, за да знае, че бе направен.

Гейм, сет и край.

Горещината го удари в главата. И умората. Трябваше му огромно усилие, за да остане прав. Искаше просто да падне на колене и да си отдъхне. Той приближи с твърди крачки към мрежата.

Майкъл му подаде ръка, сетне го прегърна с другата през раменете.

— По дяволите, Старбък — успя да промълви той, останал без сили и въздух. — Направо ме уби.

Тай се разсмя и използва за миг противника си, за да си почине.

— И ти мен.

— Трябва да пийна нещо — усмихна се Майкъл. — Да вървим.

— Може — отвърна Тай.

Те се обърнаха и се разделиха. Победителят и победеният. И тръгнаха към журналистите, съблекарните, душовете и масажната маса. Тай грабна хавлията, която някой му хвърли, като кимаше на въпросите и поздравленията. Чуваше щракането на апаратите и светкавиците зад кърпата. Беше много изтощен, за да ги прогони. Пред очите му плуваха червени петна. Някой прибираше ракетите му. Чуваше удрянето на дръжките. Почувства как силите се връщат в тялото му и свали хавлиената кърпа. И тогава видя Ашър.

Сини, помисли си отвлечено Тай. Очите ѝ са толкова сини. И студени. Непроницаеми. Можеше да се потопи блажено в тях, като в ледената вода на океана. Горещината, която го обливаше, изчезна. Сякаш някой отвори прозорец и през него нахлу свеж вятър.

— Моите поздравления. — Когато тя се усмихна, умората му се стопи като с магическа пръчка. Замести я не желание, а удоволствие. Сладко, неподозирано удоволствие и успокоение.

— Благодаря. — Той взе калъфа на ракетата си от нея. Ръцете им за миг се докоснаха.

— Предполагам, че вътре те очакват журналистите, за да те разкъсат.

Краткото кимване изразяваше потвърждение и отегчение. Ашър се засмя тихо и пристъпи по-наблизо.

— Каня те на вечеря.

Само лекото повдигане на веждите му показва изненадата.

— Съгласен.

— Ще те чакам в седем часа във фойето на хотела.

— Добре.

— Старбък, в кой момент настъпи повратът в мача?

— Коя стратегия ще използвате срещу Принс на финалите?

Въпросите на журналистите го засипваха отвсякъде. Той не им отговаряше. Дори не ги чуваше, докато гледаше как Ашър се отдалечава сред тълпата.

Джес го наблюдаваше отдалеч с чувството, че вижда нещо до болка познато.

Тай влезе под душа напълно облечен. Остави студената вода да тече по него, като в същото време смъкваше дрехите от себе си. Един репортер от „Спортен свят“ се възползва и подаде глава зад завесата, като задаваше въпроси и си водеше бележки. Гол, с мокри дрехи, събрани на куп в краката му, Тай отговаряше. Винаги приемаше пресата, защото не даваше пукната пара за това, което пишеха. Знаеше, че майка му има дневник, в който събира всичко за него. Той обаче ни веднъж не прочете нито една статия или интервю. Натри със сапун лицето си и изтри полепналата прах и пот. Някой му подаде пластмасова чаша със сок. Докато водата продължаваше да тече отгоре му, Тай я изпи. Слабостта отстъпи, а заедно с нея и болката. Отиде до масата за масаж почти на автопилот, после тежко се отпусна на нея и се остави в ръцете на масажиста.

Силните пръсти започнаха да работят по тялото му. До ушите му все още достигаха въпроси, но той не им обръщаше внимание. Затвори очи и изгони всички мисли от главата си. Болката стягаше мускулите му, но Тай знаеше, че след малко ще почувства облекчение. Десет ужасни минути, през които тялото му агонизираше. Лежеше, а то страдаше. Постепенно започна да се отпуска. Както майката забравя болката от раждането на детето си, така и той започна да забравя болката. Спомни си победата. Спомни си и тъмносините очи. И с тези два образа заспа.

Фоайето на хотела беше мраморно. Бял мрамор с розови жилки. Мадж изкоментира, че човек трябва да е истински дявол, за да може да го поддържа толкова чисто. На което мъжът ѝ отвърна, че тя дори не знае от кой край се държи метлата.

Ашър седеше и слушаше закачливия им безобиден разговор, като си повтаряше, че изобщо не е нервна. Наближаваше шест и петнадесет, а Тай все още го нямаше. Да закъснява изобщо не бе в стила му. Той беше точен човек.

Беше се облякла много внимателно. Избра рокля с пастелен цвят, като вътрешността на праскова. Прибра косата си назад, така че на

ушите ѝ се виждаха малки обеци с перли и корали. Не носеше пръстени. Пръстите ѝ бяха сплетени в нервен възел.

— Къде ще вечеряш? — попита я Мадж.

— В едно малко ресторантче на левия бряг. — Преди години там свиреше един много ентусиазиран и неуморим цигулар, припомни си тя. Веднъж Тай му беше дал двадесет долара и му бе казал да си върви.

Отвън се чу гръмотевица и Мадж погледна през вратата на хотела.

— Трудно ще вземеш такси тази вечер. Виждала ли си Тай след срещата?

— Не.

— Чък каза, че двамата с Майкъл заспали на масажната маса като бебета. — Тя се изкикоти и кръстоса силните си крака. — Би било страхотен удар за някой предприемчив фотограф да ги снима така.

— Сънят на атлетите — изкоментира мъжът ѝ. Ашър се засмя, като си представи колко млад и невинен изглеждаше Тай, когато спеше. Когато клепачите покриеха очите му, той ѝ напомняше за изморено малко дете. Единственото време, когато неизтощимата му енергия не го прищпорваше. Нещо в нея се стегна. Ако детето им беше останало живо, сигурно щеше да прилича... Тя бързо прогони мисълта.

— Хей, това не е ли сестрата на Тай?

Ашър обърна глава и видя Джес и Мак да пресичат фоайето.

— Да.

Срещата беше неизбежна. Като хвана съпруга си за ръка, Джес се приближи към тях.

— Здравей, Ашър.

— Здравей.

Бързото навлажняване на устните показа, че бе нервна.

— Мисля, че не познаваш съпруга ми. Макензи Дерик, лейди Уикертън.

— Ашър Улф — поправи я Ашър и пое ръката на Мак. — Роднина ли сте на Мартин Дерик?

— Той ми е чичо — отговори Мак. — Познавате ли го?

Тя топло се усмихна.

— И още как!

Ашър му представи всички останали с такава вродена грация, че Мак не можа да не се възхити. Да, хладна, студена, аристократична, сети се как я беше описала жена му. Ала със скрита вибрираща енергия, която мъжете долавяха по-лесно от жените. Зачуди се дали разказаното от Джес за чувствата на Тай бе самата истина.

— Вие почитател ли сте на тениса, господин Дерик?

— Мак — поправи я той. — Само покрай брака си. И изобщо не мога да го играя, за голямо разочарование на чичо Мартин.

Ашър се разсмя, доловила хумора в очите му. Силен мъж, помисли си тя. Мъж, който не би позволил да свири втора цигулка след Тай в живота на съпругата си.

— Мартин би трябвало да е доволен, че е отгледал поне един шампион. — Тя премести очи към Джес, която стоеше напрегната до мъжа си. — Как е майка ти?

— О, добре. — В мига, в който срещна хладния поглед на Ашър, тя започна нервно да мачка полата си. — Остана у дома с Пит.

— А кой е Пит?

— Нашият син.

Гърлото ѝ се стегна. Мак забеляза с изненада, че кокалчетата на пръстите, с които държеше облегалката на стола, побеляха.

— Не знаех, че имаш бебе. Ада сигурно е очарована да има внук. — Тежестта в сърцето ѝ беше непоносима. Усмивката на устните ѝ обаче не се промени. — Колко е голям?

— На годинка и два месеца. — Когато напрежението обхване една жена, то обикновено напуска другата. Джес вече търсеше в чантата си албумчето със снимки. — Кълна се, че не започна да върви, а направо да тича. Мама казва, че е същият като Тай. Дори по цвят прилича на него. — Тя извади и ѝ подаде снимки. Нямахте друг начин, освен да ги вземе.

Приличаше и на баща си, разбира се, по формата на лицето. Но гените на Старбък бяха по-силни. Косата на бебето бе тъмна и гъста, като майчината му. Като тази на Тай. Очите бяха големи и сиви. Ашър се зачуди дали наистина усеща някакво движение на въздуха около бебето или само си въобразява. И едно друго бебе можеше да има тъмна коса и сиви очи. Дали не гледа снимката безкрайно дълго време?

— Много е хубав — чу се да казва със спокоен глас тя. — Сигурно си много горда с него. — Когато върна снимките, ръцете ѝ

бяха съвсем стабилни.

— Джес смята, че ще трябва да изчака да стане на дванадесет, за да се кандидатира за президент.

Ашър се засмя, ала този път Мак не откри топлинката в очите ѝ.

— Тай подари ли му вече ракета?

— Вие го познавате много добре — отбеляза Мак.

— Да. — Тя погледна сериозно към Джес. — На първо място в живота му са тенисът и семейството. Винаги.

— Мразя да си признавам годините — обади се Мадж. — Но си спомням това момиче тук като кльоцаво пубертетче, което си гризеше ноктите на всеки мач на брат си. А сега вече станало майка.

Джес се засмя и вдигна ръце да погледне ноктите си.

— Аз все още продължавам да ги гриза.

Ашър го видя първа. Излезе от асансьора, облечен в елегантни черни панталони и сива копринена риза. Цветът ѝ подхождаше идеално на очите му. Ашър знаеше, че бе облякъл първата, която бе хванал, когато бе отворил гардероба. Носеше дрехите си с неподправен маниер и стил, все едно изобщо не го интересува как му стоят. А те винаги му стояха добре. Тренираното тяло и грацията, придобити от играта, го правеха неустоим. Косата му беше сресана небрежно. Той спря за миг. Сърцето ѝ заби глухо и забързано.

— О, ето го и Тай! — извика Джес и забърза през фоайето. — Днес не успях да те поздравя. Беше чудесен!

Докато го прегръщаше, тя усети, че очите му се отправят някъде над главата ѝ. Без да се обръща, знаеше към кого са насочени.

Ашър нито видя, нито чу нещо.

— Е, Старбък, днес си изработи заплатата, че и премията — рече Мадж. — Ние отиваме в „Лидо“, за да стиснем ръката на Майкъл. И да ближем рани заедно с него.

— Кажу ми, че съм свалил три кила — отвърна Тай, без да откъсва очи от Ашър.

— Мисля, че това едва ли ще подобри настроението му — отговори Мадж и сбута мъжа си. — Е, хайде да се опитаме да се преборим за такси. Има ли някой в нашата посока?

— Всъщност — обади се Мак, веднага разбрал намека ѝ, — ние с Джес също излизаме. Ще вечеряме навън.

— Идваш ли, Тай? — запита съпругът на Мадж и когато тя го настъпи по крака, я изгледа изненадано. Ала след погледа, който му отправи, веднага си затвори устата.

Дори за човек, който трудно включва и загрява, стана ясно, че тук се разменят послания без думи. Малката групичка стоеше неловко и сякаш очакваше решението на Тай и Ашър. След като изгледа мълчаливата компания, мъжът на Мадж намести очилата си и се усмихна.

— Мисля, че не, нали?

— Много си умен, миличък — рече Мадж и го забута към вратата. — Някой знае ли мръсни френски думи? Това е най-лесният начин да хванем такси в този дъжд.

Ашър стана бавно. Зад гърба си можеше да чуе звънчето на рецепцията и шума на бурята през отворената врата. За миг Тай си помисли, че прилича на нещо, което можеш да сложиш във витрина. Да не бъде докосвано, да не бъде счупено. Тя му подаде ръка.

Когато я пое, почувства, че бе топла. Истинска и жива, изпълнена с плът и кръв.

Без да кажат нито дума, двамата тръгнаха към асансьора.

ШЕСТА ГЛАВА

Те не говореха. Нямаше нужда от думи. Като държеше ръката ѝ в своята, Тай натисна копчето на асансьора. Започнаха да се изкачват. Ръката ѝ в неговата трепна, като че ли държеше уплашено птиче. Той си помисли, че е много възбуждащо. Номерата на етажите над главите им проблясваха, докато спряха на последния. Вратата се отвори безшумно и двамата излязоха едновременно в коридора.

Ашър чу как ключовете звъннаха, когато Тай ги потърси в джоба си. Чу и щракането на ключалката. Изборът все още беше неин. Все още имаше път за отстъпление, време за отказване.

Тя пристъпи от светлината на коридора в тъмнината на стаята.

Миришеше на Тай. Това беше първата мисъл, която мина през главата ѝ. Въздухът миришеше на него. Нещо силно и жизнено. Като самия живот. Нещо, което не можеше да забрави. Изведнъж нервите ѝ се опънаха. Увереността, която я беше довела дотук, се стопи. Ашър се огледа из стаята. Беше неподредено, с размятани насам-натам ризи и захвърлени обувки. Знаеше, че ако отвори гардероба, ще намери акуратно подредени ракети. Единственото подредено нещо в живота му. Вместо това отиде до прозореца. Дъждът падаше като сълзи по стъклото.

— Ще има буря тази нощ.

Сякаш в отговор на думите ѝ, светкавица проряза небето. Ашър преброи до пет и чу отговора на гръмотевицата. Навън проблясваха стотици светлинки. Там беше Париж — пълнен с хора, съдби, живот. Тя гледаше през мокрото стъкло и очакваше Тай да заговори пръв.

Той мълчеше. Единственият звук в стаята беше равномерното чукане на дъжда върху стъклото. Далечният шум на автомобилите. Още една гръмотевица, като стенание.

Ашър се обърна. Не беше в състояние повече да чака.

Тай я гледаше. Малката нощна лампа хвърляше приглушена светлина в стаята. Всъщност още повече подсилваше сенките. Позата му не беше заплашителна, но не беше и спокойна. И тя разбра. Беше ѝ

оставил правото на избор, докато влезе. Сега нямаше да я пусне. Всички мостове бяха изгорени. Нямаше път назад. Ашър почувства облекчение, че решението вече бе взето. Пръстите ѝ бяха влажни, когато посегна да откопчее колана си.

Той пристъпи към нея, сложи ръце върху нейните и я спря. Тя го погледна неуверено. Беше толкова нервна, колкото и първия път. Без думи Тай взе лицето ѝ в ръцете си. Искаше да я запомни такава. В полутъмната стая, с кръстосващите се мечове на светкавиците зад гърба ѝ. Очите ѝ бяха изпълнени със страх и желание. С жест на капитулация ръцете ѝ паднаха като отсечени криле покрай тялото. Ала той не искаше капитулация. Ашър може би беше забравила това.

Когато сведе устни към лицето ѝ, видя, че очите ѝ бяха затворени, а устните леко отворени. Целуна слепоочието ѝ, после другото, сетне деликатната извивка на веждите. После затвори очи. Изучаваше лицето ѝ с устни и докосвания. Устните ѝ го мамеха, но Тай премина през извивката на брадичката и се върна в трапчинката на скулата.

Палецът му погали брадичката ѝ, докато целуваше лицето ѝ. Спомняше си всяка извивка. Дишането ѝ се ускори, когато докосна крайчето на устните ѝ. Тя сграбчи раменете му със стон. Той изчакваше. Отново докосна съвсем леко устните ѝ. Сега ръцете ѝ го хванаха още по-здраво. Желанието им избухна както бурята навън. Освети ги светкавица. Бяха като статуя на вечните любовници.

— Съблечи ме — прошепна Ашър задъхано. Беше ѝ трудно да говори, задушавана от желание. — Искам да ме съблечеш.

В отговор Тай свали бавно ципа на роклята ѝ и тя падна в краката ѝ като морска пяна. Под дрехата откри още коприна, нещо ефирно, тънко и дантелено. Нетърпелива, Ашър заразкопчава копчетата на ризата му, докато устните ѝ лекичко хапеха рамото му. Почувства твърдите мускули, ребрата, мъха по гърдите му.

Тя посегна към колана му. Той я спря.

— Не бързай — прошепна и покри устата ѝ с целувка. Беше силна и изсмукваща, а устните му твърди и горещи. — Ела в леглото.

Почувства, че я води и полага върху матрака, който се огъна под тежестта им.

— Загаси светлината — прошепна Ашър.

Очите му срещнаха нейните.

— Искам да те гледам — отвърна Тай. В този миг избухна гръмотевица.

Когато тя забързваше, той я възпираше. Устните ѝ му бяха достатъчни, за да му доставят удоволствие за цял живот. Беше толкова нежна и така желана! Ашър се притисна към него. Нетърпението ѝ го разпали и зарази, ала Тай искаше да удължи удоволствието. Под коприната и дантелите прокара ръка от гърдите до бедрата ѝ. И обратно. Зърната ѝ настръхнаха от ласката. Устните му се плъзнаха по рамото ѝ и захапаха тънката презрамка. Сантиметър по сантиметър той я сваляше, докато тя падна съвсем. Кожата ѝ беше нежна и млечнобяла в контраст със загорелите му ръце.

— Толкова си хубава — прошепна Тай, докато сваляше втората презрамка.

Когато остана гола до кръста, устните му слязоха надолу, а пръстите ѝ в косата му го направляваха. Ашър се надигна и се притисна към него. Желаше го така непоносимо! Желаше да чувства устните му, зъбите му. Не можеше повече да бъде спокойна, нито да изчаква. Цялото ѝ тяло трепереше, сякаш в него биеха хиляди малки сърца. Примитивно и древно желание я разкъсваше на две. Изпълваше я само с една мисъл. Тя беше жена, а той мъж. В преследване на удоволствието, Ашър се размърда.

Винаги го бе подлудявала, когато така нескрито показваше желанието си да го има. Тя нямаше задръжки, нито срам. Цялата беше само огън, и живот, и светкавици, като тези в нощното небе навън. Тай не бе сигурен, че изобщо може да се контролира. Ръцете му се плъзнаха по кожата ѝ. Нейните остри нокти се забиха в силните му рамене.

Дишането му щеше да спре, когато скъса бельото ѝ. Ашър не му даде време да се наслади на голотата ѝ. Пръстите ѝ бързо свалиха и последните остатъци от дрехите му. Кожата му беше мокра. Целият трепереше, но ръцете му бяха уверени и силни. Не можеше повече да изчаква.

Когато влезе в нея, почувства болка. После сладост смени болката. Стори му се, че Ашър вика, както първата нощ, когато отне девствеността ѝ. После го обгърна целия. С крака, с ръце и устни. Навън бурята бушуваше с пълна сила. Тяхната страст бушуваше още по-невъздържано.

Ръката му лежеше върху гърдите ѝ. Ашър въздъхна. Беше ли изпитвала някога такова пълно удовлетворение, зачуди се тя. Не, дори и когато бяха заедно преди. Сетне си помисли как ще продължи да живее без него. Това я накара да потръпне и Ашър се притисна към него.

— Студено ли ти е? — Той я прегърна и тя сложи глава на рамото му.

— Малко. Къде ми е шемизетата?

— Нямах шемизета. Скъсана е.

Ашър се разсмя и го притисна силно с ръце, сякаш никога нямаше да го пусне.

Свободна, помисли си тя. Колко е хубаво да си свободен. Да обичаш, да се смееш. Подпря се на ръцете си и загледа лицето му. Очите му бяха спокойни. На устните му играеше лека усмивка. А под нея дишането му бе равно и успокоено, като нейното. Да, те бяха като двете половини на едно цяло.

— О, Боже, да знаеш как ми липсваше! — При тези думи Ашър зарови глава в гърдите му. Бях празна, празна, помисли си тя. Сякаш бе преживяла цяла вечност празнота, която беше изтрита от един час удоволствие.

— Ашър...

— Не, без въпроси! Никакви въпроси. — Тя покри лицето му с диви целувки. — Само ме чувствай, бъди с мен. Нуждая се от смях тази нощ. Нуждая се от теб. Като някога.

Тай я спря, като взе главата ѝ в ръце. В очите ѝ имаше молба и леко объркване. Не искаше да вижда това сега. Прогони въпросите, които се блъскаха в главата му, и ѝ се усмихна.

— Мислех, че ще ми купиш нещо за ядене.

На лицето ѝ се изписа облекчение.

— Не разбирам за какво говориш.

— Нали ме покани на среща?

— Аз? Ти си слънчасал, Тай Старбък! Прекалено дълго си бил на слънце! — Ашър наклони изненадано глава.

— Добре, де, на вечеря — повтори той, обърна я и тя се озова под него.

— Доколкото мога да преценя, вече изяде една копиринена шемизета за шейсет долара. Все още ли си гладен?

Вместо отговор, Тай сведе устни към шията ѝ и я захапа леко.

— Умирам от глад — промърмори той. — Трябва да ям. Иначе ще започна с теб.

Спомнила си неговата слабост, Ашър потърси онова място по тялото му и го ощипа. Тай потръпна. Тя се разкикоти като момиченце, когато я сграбчи.

— Колко ли хора знаят, че непобедимият Старбък има гъдел? — попита Ашър, когато я прикова с ръце към леглото. — Какво ли би платила пресата, за да научи тази слабост на шампиона?

— Може би толкова, колкото ако открие, че елегантната Ашър Улф има на привлекателното си дупе белег по рождение във формата на сърце.

Тя се замисли за миг.

— Добре, де, равни — реши накрая. Усмивката ѝ се промени. — Ти все още ли искаш да ядеш?

През тялото му отново премина желание, когато я погледна. Светлината хвърляше сенки върху лицето ѝ, кожата ѝ блестеше, а очите ѝ бяха тъмни. Някъде навън затътна гръмотевица, ала на Тай му се стори, че избухна направо в главата му.

— Бог да благослови човека, измислил обслужването по стаите — промърмори той, като опитваше устните ѝ. Сетне мина с устни по лицето и шията ѝ.

— Тай — простена Ашър, неспособна да се бори с желанието. — Люби ме!

Смехът му беше нисък и пълен със задоволство.

— Това и правя. Но този път — прошепна в ухото ѝ — няма да бързаме. Ще се любим. С часове. — Езикът му намери ухото ѝ и започна да си играе с него. — Часове и часове. — После я придърпа плътно към себе си и когато я залюля в ръце, беше доволен да открие, че сърцето ѝ бие като барабан. Посегна към телефона. Ашър го погледна изненадано.

— Храната — напомни ѝ Тай.

Тя се засмя тихо.

— Все забравям, че любовта на мъжа минава през стомаха.

Ръцете му обхванаха гърдите ѝ.

— Невинаги...

— Тай... — Устните ѝ бяха затворени с целувка. — Шампанско — каза той в телефонната слушалка и продължаваше да я подлудява с нежните си, бавни ласки. — „Дом Периньон“. И черен хайвер — добави, като я погледна въпросително, ала Ашър не бе в състояние да отговори. — Пушена съомга. — Целуна я леко и прокара ръка по гладкия ѝ корем. Тя потръпна и се обърна към него. Устните му преминаха по раменете ѝ. — Студени скарриди. Със сос. — Захапа долната ѝ устна. — М-м-м-м, това е всичко. Да, за двама. — Затвори телефона и Ашър беше изненадана от страстната, жадна целувка. — Храната възбужда ли те? — промърмори в устните ѝ Тай и прокара ръка по хладната ѝ, гладка кожа.

— Желая те. — Гласът ѝ излезе на пресекулки през устните. — Искам те сега.

— Ш-ш-ш-т... — Бавно и нежно ласките му продължиха. — Отпусни се. Имаме време. Искам да те видя отново. — Той я отдръпна от себе си. — Искам да те гледам.

Изгаряше за него. Лежеше гола пред очите му. Докато я гледаше, очите му потъмняха, станаха като буреносно небе с облаци. Дишането му се ускори. Тя посегна към него, Тай взе ръката ѝ и я покри с целувки.

— Ти си по-хубава от всякога — каза тихо. — Не е възможно. Гледах те толкова пъти и се страхувах да те докосна.

— Не. — Ашър го придърпа към себе си, докато отново лежаха сърце до сърце. — Никога не съм била по-жива, отколкото когато ме докосваш. — Той въздъхна и сложи глава между гърдите ѝ. Тя преплети пръсти с неговите. — Днес, докато те гледах да играеш с Майкъл, те пожелах. Седях там, в горещия следобед сред хилядите хора, и мислех единствено за това, което правим сега. — Ашър се разсмя. — Луди мисли, безумни мисли, но толкова прекрасни!

— Значи твоята покана за вечеря е била продиктувана от задни мисли?

— Знаех, че няма да ми откажеш, макар наистина да смятах да излезем, да те нахраня и напоя както трябва. Първо.

— А ако бях отказал?

— Щях да измисля нещо друго.

Тай вдигна глава, леко усмихнат.

— Какво например?

Тя сви рамене.

— Може би щях да се кача и да те прелъстя, преди да си възвърнал силите си.

— Х-м-м... Почти ми се иска да бях казал не.

— Много е късно. Вече съм тук.

— Мога да бъда упорит.

Ашър се усмихна.

— Познавам слабостите ти — прошепна и мина с нокътя си по гръбнака му. Той потръпна. Тя го привлече и обгърна лицето му с ръце. Бавно прокара устни по неговите, сетне задълбочи докосването в целувка. Една дълга и изсмукваща целувка, която го остави без сили.

— Ашър! — Тай рязко се обърна и тя се озова под него. В тялото му се надигаше лудо желание, което не можеше да бъде задоволено по никакъв друг начин. Дори не чу тихото, дискретно почукване на вратата, нито разбра думите ѝ.

— Вратата — повтори Ашър. — Носят храната.

— Какво?

— Яденето ти идва.

Той отпусна глава, помъчи се да събере сили и да възвърне самообладанието си.

— Те пък са много бързи — промърмори недоволно и откри, че трепери. Как можеше да забрави, че тя го караше да трепери?

Пое си дълбоко дъх и стана. Ашър придърпа завивките до брадичката си и го загледа как отива към банята.

Красиво тяло има, помисли си тя, едновременно изпълнена с гордост и възхищение. Дълги кости, тънки, елегантни мускули. Поглъщаше го с очи, докато Тай обличаше някакъв халат. Широки рамене, тънък кръст, тесни и дълги бедра. Тяло на атлет, на танцьор. Беше роден да се състезава.

Той стегна халата с колан и се обърна към нея. Сърцето ѝ се качи и спря в гърлото.

— Толкова си хубав!

Очите му се разшириха от изненада.

— Мили Боже! Женски глупости — промърмори Тай, разкъсан между изненадата и гордостта, и забърза към вратата.

Това я накара да се разсмее тихичко. Ашър притисна колене към гърдите си, докато той подписваше чека на вратата.

Беше като малко момче, помисли си. Според неговия начин на мислене думата „хубав“ можеше да се употребява само за жени. Или за удар с ракетата.

Сега беше повече шокиран, отколкото очарован от комплимента, който му направи. А тя го виждаше точно по този начин, и то не само физически. Беше мъж, способен на красиви жестове. Мъж, който не се срамува да обича силно майка си и не се страхува да покаже нежността си. Не беше жесток, с изключение на корта. Темпераментът му бе буен, ала не беше завистлив. И все пак никога, въпреки близостта им, въпреки месеците, през които бяха интимни, не й каза нито веднъж, че я обича. Ако поне веднъж беше споменал тези думи, Ашър никога нямаше да го напусне.

— Хей, къде се отнесе?

Тя вдигна глава и видя, че я гледа, седнал до масичката с таблата и бутилка шампанско в ръце. Тръсна бързо глава и се усмихна.

— Никъде. — После огледа таблата. — Всичко това за нас ли е?

Тай седна на леглото.

— Малко ли ти се вижда? — Тапата излезе с глухо пукане и Ашър го хвана за рамото. — Дръж чашите. — Той напълни чашите почти догоре.

— Тай, ще прелее!

— Тогава внимавай — посъветва я той и остави бутилката в кофичката с лед. Усмихна се, когато я видя да сяда с кръстосани крака, балансирайки с двете чаши в ръце. Чаршафът бе увит около гърдите ѝ и тя го притискаше под мишниците си, за да не се смъкне надолу.

— Няма ли да вземеш едната? — усмихна му се в отговор Ашър.

— О, не знам. Трябва да помисля... — Тай пхна пръст под чаршафа и го задърпа надолу, тъй че да се открие повече от плътта ѝ.

— Престани! Ще излея виното върху леглото!

— По-добре недей, защото ще спим върху него. Продължи да придръпва чаршафа надолу. Объркана, тя погледна чашите. Виното заплашително се плискаше в тях.

— Мръсен номер, Старбък!

— Да, но много ми харесва!

Ашър присви очи.

— Ще ги излея и двете върху теб!

— Ще бъде ужасна загуба — отбеляза той и я целуна. — Шампанското е хубаво. Винаги съм се чудил — продължи Тай, без да спира да я целува, — защо, след като аз съм израснал с бира, а ти с шампанско, никога не си могла да го пиеш.

— Много добре мога да го пия даже!

— Да, да! — разсмя се той. — Спомням си една нощ, когато след три чаши съвсем полудя. Много те харесвам луда!

— Искаш да кажеш, че съм се напила? Това е абсурд! — Веждите ѝ бяха извити предизвикателно. Без колебание тя вдигна едната чаша към устните си, като остави чаршафа да се смъкне по гърдите ѝ. Тай наблюдаваше как изпива и последната капка. — Това беше първата — обяви Ашър и надигна втората чаша. Той я взе от ръцете ѝ.

— Остави малко и за мен — предложи усмихнат. Отпи, след това посегна към хайвера. — Ти обичаш и това.

— М-м-м — промърмори тя и понеже почувства неочакван глад, отхапа голяма хапка препечена филийка с черен хайвер. Тай топна една скарида в соса. — М-м-м, много вкусно! — Той ѝ позволи да го храни, ала след първата хапка намръщи нос.

— Сбърках — установи Тай. — Това е по-вкусно. Трябваше да поръчам повече. — И мушна скаридата в устата ѝ.

— Супер! — отговори неразбрано с пълна уста Ашър. — Изобщо не предполагах, че съм толкова гладна.

Той напълни отново чашите. Можеше ли някога да си представи, че ще седи гола в леглото му, а Тай ще бъде ближе соса от пръстите ѝ? Дали някой можеше да предположи колко свободна и лека се чувстваше! Като перце, като листенце, понесено от вятъра. Сега говореше, а той беше очарован да седи до нея, да я слуша, да я поглъща с очи. Казваше, че сервиса му е добър, но се тревожи за волето му от бекхенд.

Пред пресата тя много внимателно подбираше думите си. Ако репортерите можеха да я видят сега, подсмихна се Тай, сигурно щяха да си глътнат езиците. Беше игрива, изпълнена със съмнения, със страх и задоволство. Думите излизаха от устата ѝ без задръжки. Лицето ѝ бе осветено от вътрешна светлина, ръцете жестикулираха. Ето че изпи и втората чаша шампанско. Вероятно се чувстваше абсолютно щастлива, защото дори не забеляза. Беше просто Ашър, без всякакви задръжки и прикрития, без преструвки.

— Тревожи ли те мача с Чък?

Той топна още една скарида в соса.

— Защо?

— Винаги е бил добър — подзе тя и се понамръщи леко. — Ала през последните няколко години е постигнал значителен напредък.

Тай отпи малко вино.

— Нима мислиш, че може да ме бие?

Ашър го изгледа продължително.

— Ти си по-добър.

— Благодаря. — Той се изтегна на леглото.

— Чък играе като баща ми — добави тя. — Много чисто, много точно. Талантът му е повече изработен с много труд, отколкото вроден.

— Като моя.

— Да. Твоята сурова атлетичност е качество, за което всеки ти завижда. Баща ми често казваше, че имаш повече вроден талант на тенисист, отколкото всички играчи, които е видял през живота си. — Ашър му се усмихна над ръба на чашата си. — И винаги искаше да изглади стила ти. След това започнаха твоите... Твоите странни лудории по корта.

Тай се разсмя и целуна коляното ѝ през чаршафа.

— Сигурно съм го изкарвал извън нерви от ярост.

— Предполагам, че щеше да му бъде много приятно да те види как играеш сега.

— А ти? — прекъсна я той. — Какво би помислил за теб, ако те види как играеш?

Тя премести очи върху чашата си.

— Не иска.

— Защо?

Ашър вдигна ръка, сякаш да изтрие или прогони въпроса.

— Тай, моля те...

— Ашър — бързо рече той и хвана пръстите ѝ. — Ти си била обидена?

Ако можеше да върне думите, би го направила. Но те вече бяха изречени.

— Аз го предадох. И той не може да ми прости.

— Ала той ти е баща!

— И мой треньор.

Неспособен да разбере, Тай поклати глава.

— Каква е разликата?

— Много голяма. — Болката се завърна отново. Сякаш за да я удави, Ашър отпи още малко вино. — Моля те, недей сега. Не искам нищо да разваля или да ограбва тази нощ.

Пръстите ѝ стиснаха неговите. Той ги вдигна към устните си и ги целуна един по един.

— Няма. — Над сплетените им пръсти очите му бяха настоятелни и обещаващи. Пулсът ѝ заби ускорено. — Никога не те забравих, никога не те прогоних от сърцето си. Толкова много спомени имах с теб. Трябваше ми само една дума, една песен. Най-много ме измъчваше тишината. Имаше моменти, когато нощем можех да се закълна, че чувам дишането ти до мен.

Думите му влязоха дълбоко в нея и я заболя.

— Тай, всичко това остана вчера. Можем да започнем отначало сега.

— Сега — повтори той. — Но ще трябва да се справим с вчера. Рано или късно. Все някой ден.

Въпреки че почти отвори уста да възрази, тя се съгласи.

— Тогава по-добре късно. Точно сега не искам да мисля за нищо друго, освен за теб. За това, че сме заедно.

Тай се усмихна и премести един кичур коса от лицето ѝ.

— По този въпрос съм напълно съгласен с теб.

— Не се прави на дете — рече Ашър и допи остатъка от виното в чашата си. — С тази станаха три. И държа да ти кажа, че изобщо не съм пияна.

Той много лесно можеше да види признаците на възбуда — бузите ѝ горяха, очите святкаха, а усмивката ѝ беше малко по-широка. Каквото и да казваше, знаеше, че шампанското шуми в главата ѝ. И когато отново правят любов, тя щеше да бъде и нежна, и невъздържана, и силна, и страстна. Тай почувства, че иска да я погледа още няколко минути. Защото в мига, в който се докоснеха, огънят щеше да избухне и повече нямаше да има нищо друго.

— Искаш ли още?

— Разбира се.

Напълни чашата ѝ наполовина.

— Слушах интервюто ти днес — каза той.

— Така ли? — Ашър се обърна и легна по корем, като подпря глава върху ръцете си. — И хареса ли ти?

— Трудно ми е да кажа. Беше на френски.

Тя се разсмя и се нагласи така, че да може да отпие от чашата в легнало положение.

— Забравих.

— Няма ли да ми го преведеш?

— Ами, питаха ме неща като например: „Госпожице Улф, има ли разлика в стила ви след временното ви оттегляне от спорта?“ Аз пък отговорих нещо от рода: „Струва ми се, че съм втвърдила сервиса си.“ — Ашър се засмя. — Изобщо не им споменах, че мускулите ми плачат за почивка след всеки два сета. Питаха ме как съм се чувствала, когато съм играла срещу младата госпожица Кингстън и аз едва се сдържах да не ги цапардосам през устата.

— Много дипломатично си постъпила — отбеляза Тай и взе чашата от ръцете ѝ.

— Защото съм роден дипломат — съгласи, се тя. Обърна се отново по гръб и го загледа. Той лежеше на една страна, така че трябваше да извие главата си, за да срещне очите му. — Защо ми отмъкна чашата?

— Нарочно. — Тай избута масичката с крак.

— Няма ли да ядем повече? — Ашър се протегна и сложи ръце под главата си.

— Определено приключихме с яденето. — Той ѝ позволи да го привлече към себе си, докато устните им се сляха.

— Имаш ли някакви предложения какво да правим тогава?

— Не. А ти?

— Какво ще кажеш за едни карти?

— Ъ-ъ.

— Тогава мисля, че ще трябва да се любим. — Тя се засмя, преди да го целуне отново. — Цялата нощ, за да мине времето.

— Това вече е сериозно предложение. Дъждовните нощи са много досадни, нали?

С блеснали, изпълнени с танцуващи светлинки очи, Ашър се съгласи.

— М-м-м, да. Хайде да се възползваме от нощта докрай.

Устните ѝ бяха извити в усмивка, ала когато той ги докосна, веднага отговориха. През напирания смях тя разтвори зъби и ухапа езика му. В отговор Тай стисна с ръце гърдите ѝ, докато тя простена.

— Когато те целувам, главата ми се замайва — прошепна Ашър.

— Харесвам те замаяна. — Тай се наведе и зацелува шията ѝ, докато ръцете му продължиха да галят тялото ѝ. Можеше да почувства пулса ѝ едновременно под устните и под ръката си. Като намери същото място на неговата шия, тя започна да го целува по същия начин и да му доставя същото удоволствие.

— Искам да те докосвам — промълви. — А така не мога.

Но той продължи, като истински се наслаждаваше на свободата да гали тялото ѝ. Вкусът на соса за скариди все още бе на устните ѝ, а шампанското върху езика ѝ.

После Ашър застана на колене и с едно движение свали халата от него. Сега и Тай беше гол като нея. Със смях и стон тя прокара ръката си по гърба му.

Никой не забеляза, че дъждът бе спрял. Вътре в тихата стая гореше единствено огънят на страстта им. Едно силно бедро, притиснато до друго, едни жадни устни изпиващи други. Желанието им беше еднакво по сила, необходимостта им един от друг беше безумна. Преплетените им тела се строполиха върху леглото.

Въздишките преминаха в стонове. Нежните ласки преминаха в разкъсващи прегръдки. И двамата чувстваха необходимостта да се докосват и да бъдат докосвани. Инстинктивно разбиращи желанията си, те задържаха колкото можеха по-дълго действието, докато сладостта не ги превзе.

Вътре в тях гореше огън и изгаряше плътта им, ала те все удължаваха мига на сливането си. Имаха толкова много да наваксват, толкова време бяха загубили. Въпреки нетърпението, тази мисъл беше в главите и на двамата. Тази нощ беше тяхното ново начало. И те искаха всичко, всичко от него.

Ашър си помисли, че гърдите ѝ ще избухнат. Съчетанието от вино и страстното желание да го притежава завъртя и подпали главата ѝ. От устните ѝ се изтръгна смях, изпълнен с желание, когато Тай прошепна името ѝ. Искаше да го изкушава, да го измъчва, да го притежава. Стомахът му бе твърд и гладък. Но пръстите ѝ го караха да

тръпне. Беше забравила, че малките ѝ ръце можеха да го направят слаб. А устните ѝ да го подлудят.

Той намери най-слабото ѝ място премахна и последните останали бариери на самоконтрол у нея. Тя викаше като обезумяла името му и искаше още, и още. Притискаше се към него, отпускаше се и пак се притискаше. Тай се плъзна и проникна в нея.

После лежах мокси, изтощени, останали без сили и чувства. Той се обърна, за да угаси лампата. В тъмнината на нощта двамата се прегърнаха и се отпускаха в люлката на съня.

— Ще се пренесеш при мен.

Шепотът му беше повече заповед, отколкото покана. Или въпрос. Ашър отвори очи, преди да отговори. Можеше да различи само очертанието на лицето му.

— Ако ме искаш.

— Никога не съм преставал да те искам.

Беше тъмно и Тай не можа да види съмнението, което проблесна за миг в очите ѝ, преди да заспи.

СЕДМА ГЛАВА

Ашър се страхуваше от Лондон. Тук бе живяла като лейди Уикертън, която даваше приеми в елегантната си триетажна къща на „Гроувнър Скуеър“, ходеше на балет в „Кралския балетен театър“, на театрални постановки в „Друри Лейн“ и пазаруваше в Уест Енд. Играеше бридж с членове на парламента и пиеше чай в Бъкингамския дворец. Лейди Уикертън беше спокойна, уравновесена, интелигентна, добре възпитана и сдържана. Тя почти се беше задушила в Лондон.

Може би ако между дъщерята на Джим Улф и съпругата на лорд Уикертън не стоеше Тай, Ашър щеше да се примири с ролята си. Беше се борила, беше искала това. Това бе една от целите в живота ѝ. Ала месеците, преживени с Тай, я бяха променили. Да сдържаш нещо скрито беше по-трудно, отколкото да впрегнеш нещо, изпълнено с живот. Освен професията ѝ нямаше нищо друго, чрез което да пусне на свобода кипящата в нея енергия.

Завръщането в Лондон беше най-трудната ѝ стъпка. Тук трябваше да се сблъска не само със спомените си, но и с духа на жената, която претендираше, че бе. Всичко ѝ беше толкова познато — Трафалгар Скуеър, Уестминското Абатство, миризмата на града, звуците, гласовете. Дори неприязънта ѝ към „Уимбълдън“ не можеше да надделее над спомените. В Лондон все още имаше хора, които щяха да си спомнят елегантната и хладна лейди Уикертън. И неминуемо щяха да заваят въпроси.

Пред обществеността тя щеше да остане дискретна, сдържана и отчуждена. Смяташе, че дължи на Ерик поне това. Просто щеше да отхвърли каквито и да било въпроси за брака ѝ и неговия провал. Цялото ѝ възпитание, годините, през които бе следвала съветите и правилата, наложени от баща ѝ, сега щяха да ѝ бъдат от голяма полза.

Вместо отговори щеше да предложи тениса. С две спечелени една след друга шампионски титли щеше да бъде в центъра на вниманието им. Щеше да успее да преориентира интереса на пресата от личния ѝ живот към професионалните ѝ успехи. А това, което беше

станало между нея и Тай, все още бе прекалено крехко, за да бъде обсъждано публично.

Щастие. Почти бе забравила колко обикновено и всепоглъщащо чувство бе то. Спокойни среднощни разговори, луда любов, бавни разходки ръка за ръка. Те споделяха хотелската стая и я превръщаха в свой дом денем и нощем. Чувстваше се като циганка, номадка, като него. И беше доволна, че е такава. Преди беше търсила корени, стабилност, сигурност. И беше научила, че те не означават нищо без любов. Спонтанността на Тай непрекъснато я очароваше. Този път тя бе решила да преодолее страха си от нея и да ѝ се наслаждава.

— Още ли не си се облякла?

При този въпрос Ашър спря да връзва тенис обувките си и вдигна глава. Тай стоеше на вратата между спалнята и малката дневна. Напълно облечен и нетърпелив, той се усмихваше. Косата му все още беше мокра от душа и падаше в безпорядък на челото. От него се излъчваха вълни на любов.

— Почти — наведе се пак тя. — Не всеки може да се справи бързо сутрин особено след като е спал само шест часа.

Тай се усмихна широко.

— Някой да ти е пречил?

Той хвана обувката, която Ашър запрати по него с една ръка, а очите му не се откъсваха от нейните. Очевидно безсънието не му се отразяваше ни най-малко. Изглеждаше бодър, отпочинал и изпълнен с енергия.

— Можеш да подремнеш след сутрешната тренировка.

— Благодаря за съвета. Много си любезен.

— Така ли? — Все още усмихнат, Тай приближи и ѝ подаде обувката. — Сигурно защото свърших още една работа, след като набих онова английско хлапе вчера на четвъртфиналите.

Тя вдигна вежди.

— Това ли те прави толкова щастлив?

— Че какво друго?

— Я ми дай обувката — рече Ашър. — Така ще мога да я запратя още веднъж по теб.

— Знаеш ли, че настроението ти сутрин е криво? — попита той и скри обувката зад гърба си.

— А ти знаеш ли, че си нетърпим, откакто би французина? — сладко му отговори тя. — Трябва да ти напомня, че има още един четвъртфинал до „Големия Шлем“.

Тай премести обувката в другата си ръка, защото Ашър се опита да я вземе.

— За теб също — припомни ѝ той.

— Последният е на трева. — В опита си да вземе обувката, тя го хвана за крачола на анцуга и леко го смъкна надолу.

— Винаги съм казвал, че жените са ненаситни — въздъхна Тай. Наведе се и я притисна върху леглото.

— Тай! Престани! — отблъсна го със смях Ашър. — Ще закъснеем за тренировка.

— О, да, права си. — Той я целуна бързо и се обърна по гръб до нея.

— Е, слава Богу — въздъхна тя и седна. — Не трябваше да те убеждавам много дълго. — Ала когато започна да оправя косата си, Тай отново я прегърна.

Протестите ѝ бяха задушени от устните му.

Целувката бе дълга, нежна, дълбока, изпиваща, страстна. Ръцете му я прегръщаха. Ашър почувства, че се размеква и след минута ще се предаде. Главата ѝ падна назад, приканвайки го да продължи. Той знаеше какво ще стане. И това го възбуди и накара да се размее. Това беше животът. И точно такъв му харесваше.

— Е, събуди ли се вече? — попита, като прекара ръка по гърдите ѝ.

— Ъ-хъ.

— Тогава да вървим. — Изправи я на крака и я тупна приятелски по рамото.

— Ще ти го върна, да знаеш — обеща тя. Желанията се бореха вътре в нея.

— Надявам се — отговори Тай с усмивка и я прегърна през раменете. — Трябва да поработиш върху волето си от бекхенд — подзе той на излизане от стаята.

— За какво говориш? — попита обидена Ашър.

— Ако скъсиш малко размаха...

— Ти по-добре скъси собствения си размах — прекъсна го ядосано тя. — И понеже си дойдохме на думата, ще ти кажа, че вчера

скоростта ти не беше на висота.

— Пазя силите си за финалите.

Ашър презрително изсумтя, докато чакаха асансьора.

— Самомнението ти никога няма да се промени.

— Това е убеденост — отвърна ѝ Тай. Обичаше да я гледа точно такава. Спокойна, но готова да спори или да се смее. За миг си помисли дали изобщо осъзнаваше колко е красива, когато изостави предубежденията и съмненията си.

— Какво ще кажеш за една закуска?

— Какво имаш предвид?

— Да хапнем по няколко яйца след тренировка?

Тя плъзна очи към него, докато вратата на асансьора се отваряше.

— Това ли е най-доброто ти предложение?

Той повдигна вежди и я последва в асансьора. Ашър кимна за поздрав на възрастната двойка, която беше вътре.

— Или може би искаш да продължим оттам, където спряхме снощи? — Тай се подпря нехайно на стената, докато Ашър го зяпна изненадано. — Как каза, че ти е името?

Тя почувства два чифта шокирани и изпълнени с любопитство очи и веднага влезе в тона му.

— Мисти — отговори закачливо, като преправи акцента си на кокни. — А вие ще поръчате ли пак шампанско, господин Старбък? Снощното беше направо великолепно.

Той зърна предизвикателното пламъче в очите ѝ и се усмихна.

— Ти също беше великолепно, кукличке!

Когато вратите на асансьора се отвориха, възрастната двойка се измъкна тихомълком и с явно изразено възмущение. Ашър смушка Тай в ребрата, преди да ги последват.

За по-малко от час и двамата бяха заети единствено с тренировката. Формата, скоростта, финтовете, замахът, всичко, от което зависеше победата. Дали беше наистина по-добра, помисли си Ашър, докато отбиваше топката на Мадж. Чувстваше се затруднена. Всъщност чувстваше се така, сякаш загубата не съществуваше като възможност. Трябваше да забрави, че бе в Лондон. Трябваше да мисли само за „Уимбълдън“.

Или по-добре да си спомни квалификациите на „Роухамптън“. Там имаше груб език и лоши ракети. В пълен контраст с елегантността и славата на „Уимбълдън“. Тук и публиката, и играчите се подчиняваха на традицията. Хортензии, свежа зелена трева, покрити с бръшлян стени, лимузини с шофьори. Цветовете бяха пастелни, бежово и зелено. Сякаш самото време беше пастелно, въздухът също.

Тук публиката бе добре възпитана, тиха и съсредоточена по време на игра и възторжено ръкопляскаща при обявяване на резултатите. Дори правостоящите бяха възпитани, инак съдията учтиво щеше да им направи забележка. Никой не висеше върху таблото за резултати на „Уимбълдън“. Беше нещо традиционно и установено, както смяната на караула пред Бъкингамския дворец и толкова английско като двуетажните автобуси.

Нямаше съмнение. Човек трябваше само да погледне безупречно опънатите сенници, подредените лехи с рози, кукленските павилиончета и пейките, които можеха да поберат повече от двадесет и пет хиляди души, за да осъзнае, че „Уимбълдън“ всъщност бе самият тенис. Тук се връщаха старите играчи. За него мечтаеха младите. Тя си спомни разказа на Тай. Как наблюдавал мачовете в оня далечен Четвърти юли у дома си и дал клетва. Той я бе изпълнил тази своя клетва, и то неведнъж, а цели четири пъти. Този път повече от всичко ѝ се искаше двамата заедно да преминат по корта като шампиони.

Застанала зад базовата линия, Ашър гледаше пред себе си с ракета и топка в ръце.

— Стига ли вече? — извика от другата страна на мрежата Мадж.

— А... Моля? — Тя вдигна глава. Зърна Мадж, застанала с разтворени крака и ръце на кръста, и ѝ се усмихна. — Знаеш ли, май че нещо се бях размечтала.

Те тръгнаха към саковете и якетата, оставени на близките пейки.

— Няма смисъл да те питам дали си щастлива — започна Мадж. — Изглеждаш като розово облаче, плуващо два метра над земята.

— Толкова ли ми личи?

— Няма да си изкривя душата и да кажа, че не се радвам за теб. Винаги съм мислела, че двамата сте страхотна двойка. Ще я узаконите ли? Имам пред вид връзката.

— Аз... Ние просто сме заедно. — Ашър сведе очи, докато прибираше ракетата си. — Бракът е само една формалност, в края на

краищата, нали така? Отживелица от миналото.

— Да, да, на куково лято — контрира я Мадж и когато Ашър я погледна, продължи. — За някои да, ала не и за теб. Защо остана омъжена цели три години, въпреки че беше нещастна? — Когато Ашър се опита да отговори, Мадж махна с ръка. — Защото за теб бракът е обещание, обет. А ти спазваш обещанията и не нарушаваш обетите, които даваш.

— Вече се провалих веднъж — тихо рече Ашър.

— И ти ли беше единствената виновна? — Мадж отново сложи ръце на хълбоците си. — Слушай, да не би заради една грешка да си готова цял живот да плащаш и да си нещастна?

— Но аз съм щастлива — увери я Ашър и я потупа по рамото. — Тай е всичко, което съм искала да имам в живота си. Няма да рискувам да го загубя отново.

Мадж сви вежди.

— Ала тогава ти го остави, Ашър.

— Защото вече го бях загубила — тихо отговори тя.

— Не разбирам какво...

— Почакай. Сега започваме отначало — прекъсна я Ашър. — Това е ново начало, нов ден. Давам си сметка за всички грешки, които направих, и нямам намерение да ги повтарям. Беше време, когато мислех, че трябва да бъда на първо място в живота му. Преди това. — Тя посочи малката бяла топка в ръката си. — Преди всичко. Смятах тениса за свой съперник, а семейството му за пречка, за врагове. Беше глупаво. — Ашър пусна топката в тръбата и я затвори.

— Смешна работа — намуси се Мадж. — Имаше дни и в моя живот, когато смятах, че Декана поставя на първо място работата си. А той си мислел същото за мен. Не беше вярно нито за единия, нито за другия.

Ашър метна сака си на рамо.

— Тай никога няма да забрави, че тенисът го е измъкнал от мизерията. Това е причината за пламенността, с която играе.

Тя го познава много добре и по много различни начини, помисли си Мадж.

— А коя е причината за леда в твоята игра?

— Страхът — отговори Ашър, без да се замисли. За миг погледна невиждащо Мадж, сетне сви рамене. Истината, произнесена

на глас, не изглеждаше като нещо важно. — Страхът от провала или излагането. — Те се разсмяха и тръгнаха. — Слава Богу, че не си репортер. Както съм се раздрънкала!

Камъчетата под краката им скърцаха. Звукът им подсети Ашър за неизменната традиция на английските кортове.

— Напомни ми някой път да ти кажа какво ми минава през ума пет минути преди началото на всеки мач — каза Мадж.

С въздишка Ашър праметна ръка през раменете на старата си приятелка.

— Да вървим да вземем по един душ.

Не беше сън. Ашър спеше дълбоко като дете, без тревоги или ужасяващи страхове. Завесите бяха плътно спуснати, така че следобедното слънце почти не се промъкваше през тях. Звучите от уличното движение достигаха в стаята приглушени.

Беше облякла само една по-дълга памучна тениска и си беше легнала направо върху завивките. Тай щеше да дойде и да я събуди. Щяха да се разходят за малко преди падането на нощта. И тъй като и двамата имаха мачове на следващия ден, щяха да си легнат рано.

Почукването на вратата я стресна. Тя седна в леглото и прекара ръка през косата си. Сигурно си е забравил ключа, помисли си сънено. Пристъпи в полумрачната стая и примижа с очи, когато светна лампата. За миг се зачуди колко ли е часът, преди да отвори вратата. Трябваше ѝ една секунда, за да се осъзнае.

— Ерик? — прошепна удивено Ашър.

— Аз съм. — Той направи нещо като поклон, преди да я избута с лакът и да влезе в стаята. — Събудих ли те?

— Бях задрямала. — Тя затвори вратата и се опита да се съвземе. Изглежда същия, непроменен, помисли си Ашър. Ами естествено, нямаше причини да се променя. Беше висок, строен, елегантен, с военна стойка. Имаше сурово изсечено лице на европеец, високомерно и аристократично. Тъмнорусата му коса беше добре подстригана и показваше добро здраве и консерватизъм. Очите му бяха светли, лицето бледо, романтично, интелигентно и надменно. Тя знаеше, че устните му могат да се извиват в тънка презрителна усмивка. Като

ухажор беше очарователен, като любовник — точен до педантизъм. Като съпруг беше непоносим. Но повече не беше неин съпруг.

— Не очаквах да те видя тук, Ерик.

— Така ли? — Той се усмихна. — Нима си мислела, че няма да те навестя, докато си в Лондон? Отслабнала си, Ашър.

— Естествено, от шампионата е. — Доброто възпитание си каза думата и тя с жест го покани да седне. — Моля. Ще ти направя нещо за пиене.

Нямаше причина да бъде разстроена или да се притеснява от него сега. Нямаше причина да чувства страх или вина. Разведените двойки могат да се държат и цивилизовано, дори повече, отколкото когато са женени. А Ерик, помисли си с горчива усмивка Ашър, беше прекалено цивилизован мъж.

— Добре ли си? — Тя му наля уиски, след което наля за себе си чаша минерална вода с лед.

— Съвсем. А ти?

— Да. Как е семейството ти?

— Чудесно. — Той прие чашата от ръката ѝ и я погледна. — Как е баща ти? — Очакваше да зърне болка в очите ѝ и бе доволен от това, което видя.

— Доколкото знам, добре. — Ашър си сложи отново маската на безразличие и седна.

— Все още ли не ти е простил, че заряза кариерата си?

Сега очите ѝ бяха безразлични и празни.

— Ти със сигурност знаеш, че не е.

Като приглади гънката на панталона си, Ерик кръстоса крак връз крак.

— Мислех си, че сега, когато отново се върна в тениса... — Той не довърши изречението си.

Тя наблюдаваше мехурчетата в чашата си.

— Татко никога няма да ми прости — отговори равно. — Все още си плащам, Ерик. — Ашър вдигна очи. — Това задоволява ли те?

Той отпи.

— Това беше твоят избор, скъпа. Кариерата ти срещу титлата ми.

— Срещу мълчанието ти — поправи го тя. — Вече носех титлата ти.

— И чуждото дете в корема си.

Ръцете ѝ трепнаха и ледчетата се удариха в стените на чашата. Ашър обаче бързо се съвзе.

— Мислех, че загубата на детето беше достатъчна за теб. За това ли си бил целия този път, за да ми напомниш?

— Дойдох, за да видя как се чувства бившата ми съпруга — отговори Ерик и се облегна на стола. Тя нищо не каза, докато той огледа стаята. — Както виждам, не си си губила времето и отново си се събрала със стария си любовник.

— Грешката ми бе, че го оставих. И двамата го знаем много добре.

Ерик я изгледа ледено.

— Грешката ти беше, че се опита да припишеш копелето му на мен.

Вбесена и цялата трепереща, Ашър скочи на крака.

— Това не е вярно! Никога не съм те лъгала! И за Бога, няма да ти се извинявам повече.

— Той знае ли вече?

Лицето ѝ почервения без да иска и Ерик злобно се усмихна. Омразата го изяждаше. Ала той дори не я криеше.

— Аха, както виждам, не знае. Колко интересно!

— Аз спазвам думата си. — Въпреки че ръцете ѝ все още трепереха, гласът ѝ беше спокоен. — Докато бях твоя жена, правих всичко, което ти искаше.

Ерик кимна в знак на съгласие. Честността ѝ не му беше достатъчна. Нито трите години мъчение и самонаказание, които си бе наложила.

— Но вече не си моя жена.

— Нали се споразумяхме? Бракът ни беше непоносим. И за двамата. И освен това беше безсмислен.

— От какво се страхуваш? — попита Ерик и погледна към тавана. — Той наистина е силен физически и, доколкото си спомням, с доста примитивен и необуздан темперамент. — После сведе очи и се усмихна. — Да не се страхуваш, че ще те бие?

Тя се засмя.

— Не.

— Много си сигурна — промърмори Ерик. — Тогава от какво те е страх?

Ашър пусна ръце.

— Няма да ми прости. Не повече от теб. Загубих детето, загубих баща си. Загубих самоуважението си. Ала никога няма да изкупя вината си. Нищо не съм ти направила. Нараних единствено гордостта ти. Не страдах ли достатъчно за това?

— Вероятно... Вероятно не. — Ерик стана и пристъпи към нея. Тя си спомняше аромата на одеколона му много добре. — Може би най-доброто наказание е никога да не си сигурна, че тайната ти ще бъде запазена. Аз не съм ти давал обещания, нали, Ашър?

— Учудвам се как съм могла да бъда толкова наивна да се заблуждавам, че си благороден човек. Не е задължително да си благородник, за да си благороден — тъжно промълви тя.

— Въпрос на справедливост — отговори в самозащита Ерик.

— Отмъщението няма нищо общо със справедливостта.

Той сви рамене с елегантен жест.

— Това е твоето мнение, скъпа моя.

Нямаше да му достави удоволствието да се счупи, нито да се предаде. Да заплаче, да се разкрещи или да се моли. Вместо това застана пред него безстрастна като статуя.

— Ако каза всичко, което искаше да кажеш и за което беше дошъл, моля те да си вървиш.

— Разбира се. — Ерик изпи остатъка от питието си и остави чашата. — Спи спокойно, скъпа. Не се тревожи, ще си отида.

Отвори вратата и се сблъска с Тай. И това ако не беше късмет! Нищо не би го зарадвало повече.

Тай забеляза студената му, доволна усмивка, преди да обърне очи към Ашър. Тя стоеше в средата на стаята и изглеждаше като вкаменена. Имаше болка в очите ѝ и страх. Лицето ѝ беше мъртвешки бледо и безизразно. Въпреки че се учуди от какво може да се бои, умът му бе завладян от външния ѝ вид. Разрошената коса, късата тениска и голите ѝ крака накараха ревността му да избухне.

Той се обърна яростно към Ерик. В очите му имаше смъртна заплаха.

— Изчезвай, по дяволите!

— Точно това правех — отвърна спокойно Ерик, но отстъпи една крачка назад. След като затвори вратата зад себе си помисли, че Ашър

сигурно щеше да отнесе яростта. Само това беше достатъчно, за да е доволен. Струваше си труда да дойде дотук.

Въздухът в стаята трептеше от напрежение. Като че ли всеки миг щеше да избухне буря. Ашър не помръдна.

Тай стоеше и сякаш щеше да я гледа вечно. Беше ѝ трудно да овладее треперенето, ала се помъчи. Ако се опиташе да обясни случката, той може би щеше да я разбере.

— Какво, по дяволите, търсеше този тук?

— Просто мина... Предполагам да ми пожелае късмет. — Лъжата изгори езика ѝ.

— Хайде де! — Тай прекоси стаята и докосна тениската ѝ. — Ти не се ли обличаш, когато ще имаш гости? Или това не се отнася за бившите съпрузи?

— Тай, моля те, недей...

— Какво? — Въпреки че се бореше със себе си, с думите, които напиреха, и с чувствата, които го изгаряха, Тай знаеше, че бе безсмислено. — Не смяташ ли, че би било по-подходящо да се видиш с него някъде другаде? Тук мирише силно на любов.

Студеният сарказъм беше по-болезнен от яростта му. Тя само поклати глава.

— Тай, знаеш, че между нас няма нищо. Знаеш, че...

— Какво, по дяволите, знам? — извика той, като я хвана за раменете. — Знам единствено твоето „Не ме питай, не ми задавай въпроси“. И после влизам тук и те намирам да се забавляваш с копелето, заради което ме изостави.

— Не знаех, че ще дойде. — Ашър се хвана за ръцете му, за да не падне, защото Тай почти я вдигна във въздуха. — Ако се беше обадил по телефона, нямаше да го приема.

— Но си го пуснала да влезе! — Той я разтърси. — Защо?

Обзе я повече отчаяние, отколкото страх.

— Щеше ли да бъдеш по-доволен, ако бях треснала вратата под носа му?

— Да, по дяволите.

— Е, не го направих. — Тя го отблъсна. Вече беше ядосана колкото него. — Пуснах го да влезе, дори му налях едно питие. Мисли каквото си искаш. Не мога да ти забраня.

— Да не иска да се върнеш при него? — попита Тай, без да забелязва борбата, която Ашър водеше в себе си. — За това ли дойде?

— Какво значение има? Дори и да иска, аз не искам. — Тя отметна глава, очите ѝ горяха.

— Тогава защо се омъжи за него? — Ашър се опита да се отдръпне, ала той я хвана отново. — Искам отговор, Ашър, и го искам сега. Веднага.

— Защото мислех, че той е това, от което имам нужда — извика тя. В ушите ѝ кънтеше.

— А беше ли? — Въпросът бе изречен с неподозирана ярост.

— Не! — Ашър се опита, но не успя да се освободи от ръцете му. — Не! Бях нещастна с него. Бях като хваната в капан. — Гласът ѝ беше висок и трошлив. — Затова платих така, както не можеш да си представиш. Нямахте един ден, в който да бъда щастлива. Това задоволява ли те?

Изведнъж се случи нещо, което Тай никога не беше виждал. Тя се разплака. Когато видя очите ѝ, пълни със сълзи, които започнаха бавно да се стичат по бузите ѝ, той пусна ръцете ѝ. През годините, през които бяха живели заедно, нито веднъж не бе видял подобна болка и страдание, изписани на лицето ѝ.

Ашър се отскубна от него, влезе в спалнята и тръшна вратата.

Искаше да остане сама. Искаше тишина, спокойствие, самота.

Преди миг я обзе толкова силна скръб, че не успя да се пребори с нея. Ако сълзите не бяха се качили и запушили гърлото ѝ, сигурно щеше да му каже за бебето. Думите бяха на езика ѝ. И все още бяха там, готови да излязат с гняв и обвинение. Сетне рукнаха сълзите и стана невъзможно да говори. Сега искаше да се наплаче. Сама.

Тай дълго гледа затворената врата. До ушите му достигаха сподавени хълцания и ридания. Такава реакция не беше очаквал. Беше сигурен, че гневът му бе справедлив, както и въпросите. Поне така мислеше. Тя също беше ядосана. Е, естествено. Ала болката, която чуваше от другата страна на вратата, беше съвсем различна. Тъй като в семейството му имаше само жени, той добре познаваше женските сълзи. През годините бе видял много женски сълзи. Но тези, които чуваше сега, бяха горещи и горчиви. А и Ашър никога не плачеше.

Джес плачеше лесно, тихо, по женски. Майка му плачеше от радост или от тъга. Това го разбираше. Можеше да предложи

приятелско рамо, да каже няколко успокоителни думи, да направи някакъв закачлив коментар, с който да успокои топката. Ала сега знаеше, че нищо от тези номера нямаше да подейства. Просто нямаше лекарство за истинската скръб.

Тай все още имаше въпроси. Все още беше ядосан. Но звуците, които идеха откъм спалнята, го накараха да ги остави за друг път. Можеше да разпознае кога жените използват сълзите като оръжие или за защита. Тези сълзи не бяха такива. Прекара пръсти през косата си и се замисли кой беше виновен и отговорен за тях. Ерик или той самият. Или може би нещо, за което не знаеше. Изруга тихо, отиде до вратата на спалнята и я отвори.

Тя лежеше на леглото, свита на топка. Тялото ѝ трепереше. Когато я докосна, се отдръпна като ужилена. Без да каже нито дума, Тай легна до нея и я прегърна. За миг Ашър се опита да се бори. Искеше да бъде сама. Не искаше никой да вижда сълзите ѝ, нито да ги споделя. Искеше да бъде сама. Да се справи сама с болката и отчаянието.

Той я прегърна още по-силно. Ръцете му бяха уверени и спокойни.

— Никъде няма да ходя, дори и да ме гониш — промърмори.

Без да се дърпа повече, тя се сгуши в него. Стана тъмно. Чувстваше се слаба и безтегловна. Повече нямаше сълзи. Тай я прегръщаше силно. Под мократа си буза можеше да чуе ударите на сърцето му. Внимателно, дори малко неуверено, той докосна врата ѝ и започна да я гали.

Господи! Какво щеше да направи! Едва не му каза. Ашър затвори очи. Беше прекалено слаба, за да чувства страх или съжаление. Ако можеше да се стегне, вероятно би била благодарна на сълзите, че възпрепятстваха признанието ѝ.

„Загубих твоето дете.“ Дали щеше да я прегръща, ако беше изрекла тези думи преди малко? Какво щеше да стане, ако беше се изтървала, помисли си тя. По-добре или по-зле? Защо да го разстройва за нещо, което не знаеше? Изведнъж осъзна, че не само страхът я бе възпирал да му каже истината. Ашър не искаше Тай да страда като нея.

Как можеше да му обясни всичко за Ерик, без да предизвика старата горчивина? Без да разрови старите рани?

Тогава беше сигурна, че Тай повече не я иска. Джес ѝ го бе казала съвършено ясно в очите. А Ерик я искаше. И гордостта я накара да отиде при него, а после чувството ѝ за отговорност я задържа. Защото ако беше по-силна след нещастията, никога не би дала онези обещания...

Ашър се носеше безсъзнателно по вълните на болката. Какъв беше смисълът да се събужда и да я боли? Толкова хубаво и безболезнено бе да спи. Да спи, да спи.

Спомняше си удара, падането, потъването в мрака. Бебето... Нейното бебе, бебето на Тай... Паниката. Паниката бе по-силна от болката. Клепачите ѝ тежаха като напълнени с олово, ала тя се насили да ги отвори и сложи ръка на корема си. Видя над себе си лицето на Ерик. Студено и мрачно. Плуваше пред очите ѝ.

— Бебето... — опита се да прошепне Ашър.

— Е мъртво.

Раздираща скръб надви болката.

— Не! — От устните ѝ се откъсна стенание и тя отново затвори очи. — О, Боже, не! Моето бебе! Тай...

— Чуй ме, Ашър! — Това бе гласът на Ерик. От три дни я чакаше да дойде в съзнание. Беше загубила бебето и много кръв. В един момент почти си беше отишла, но той искаше тя да живее. Любовта, която бе изпитвал към нея, се беше превърнала в омраза. Беше го измамил, беше го направил на глупак. Сега лорд Уикертън искаше отмъщение. Тя трябваше да си плати.

— Бебето ми...

— Твоето бебе е мъртво — повтори безсърдечно Ерик и взе ръката ѝ. — Погледни ме. — Ашър се опита да го погледне. — Намираш се в частна клиника. Никой няма да научи причината, поради която си тук. Ако правиш това, което аз искам.

— Ерик... — В очите ѝ проблесна надежда. С цялата сила, която успя да събере, тя стисна пръстите му. — Те сигурни ли са? Може би има грешка? Моля те...

— Ти направи аборт. Те ще си държат устата затворена. Ние ще заминем за известно време.

— Не разбирам. — Ашър притисна с ръка корема си, сякаш искаше да промени истината. — Аз паднах... Паднах по стълбите. Но...

— Беше нещастен случай — рече той. Прозвуча така, сякаш загубата на бебето бе нещо като счупването на чаша.

Без да я вика, болката се върна с нечовешка сила.

— Тай... — една промълви Ашър.

— Ти си моя жена. И ще останеш такава, докато аз не кажа нещо друго. — Ерик изчака, докато тя успя да фокусира погледа си върху него. — Искаш ли да се обадя на любовника ти и да му кажа, че си се омъжила за мен, след като вече си била бременна от него?

— Не — едва успя да прошепне Ашър. „О, Господи, Тай!“ Болеше я за него. Ала той беше загубен завинаги. Така, както бебето, което бяха създали заедно.

— Тогава ще правиш това, което кажа. Ще се оттеглиш от професионалния тенис. Не искам пресата непрекъснато да спекулира с имената ви, като намесва и моето и го цапа с кал. Ще се държиш така, както се очаква от една лейди Уикертън. Аз няма да те докосвам — продължи с безстрастния си глас Ерик. — Физическото желание, което изпитвах към теб, е минало. Ще продължим да живеем така, както аз кажа. В противен случай любовникът ти ще научи лично от мен за номера, който му изигра. Ясен ли съм?

Какво значение имаше как ще живее, запита се тя като в мъгла. Нали вече беше мъртва?

— Да. Ще направя каквото поискаш. Моля те, остави ме сама.

— Както желаш. — Той стана. — Когато се почувстваш по-силна, ще дадем официална пресконференция за твоето оттегляне от тениса. Мотивите ти ще бъдат, че повече нямаш нито време, нито желание да играеш и да правиш кариера, която ще те откъсне от съпруга, новата ти родина и светските ти задължения.

— Мислиш ли, че за мен има някакво значение? — прошепна Ашър. — Просто ме остави сама. Искам да спя.

— Искам честната ти дума, Ашър — настоя Ерик, Тя го изгледа дълго, преди отново да затвори очи.

— Имаш честната ми дума.

И Ашър я спази. Достави му огромно удоволствие, когато баща ѝ се отказа от нея. Тя не обръщаше внимание на дискретните му, но

многобройни любовни авантюри. Месеци наред живя като полумъртва, като същество от друг свят, като зомби, без да се интересува от нищо и от никого. Когато скръбта ѝ започна полека-лека да поутихва, той продължи да я държи в подчинение чрез заплахи. Когато отново започна да се връща към живота, Ашър трябваше да се пазари за свободата си. За Ерик нямаше нищо по-важно от репутацията му. На едната везна стояха всички жени и любовници, които беше имал, на другата детето на Тай. Така двамата постигнаха нелесно споразумение.

А сега той се беше върнал. Вероятно защото отново бе постигнала успех в живота си. Ерик все още щеше да пази тайната, ако можеше да я държи по някакъв начин в подчинение. Ако проговореше, всички връзки щяха да бъдат отрязани. Или ако тя проговореше...

Ашър си спомни изражението върху лицето на Тай, когато видя Ерик. Никакво обяснение нямаше да свърши работа. Може би някога щеше да дойде денят, в който щяха да си вярват напълно. Когато споменът за предателството щеше да бъде забравен.

По равното ѝ дишане човек можеше да реши, че бе заспала. Тай знаеше, че бе будна и мислеше. Какви ли тайни имаше от него, измъчваше се той. И колко ли време трябваше да мине, докато въздухът между тях се избистри? Искаше да я разпита, ала слабостта ѝ го спря. Не искаше да я накара да се скрие отново зад стената, която толкова лесно издигаше помежду им.

— По-добре ли си? — попита я тихо Тай.

Тя въздъхна, преди да кимне с глава. Имаше поне едно нещо, което можеше да му каже и което сигурно можеше да разбере.

— Тай, между мен и него няма нищо. Вярваш ли ми?

— Искам да ти вярвам.

— Вярвай ми. — Неочаквано Ашър се изправи и се наведе над гърдите му. Ако не можеше да му даде друго, това можеше. — Не изпитвам нищо към Ерик, освен омраза. Бракът ми с него беше грешка. От самото начало нямаше нищо друго, освен една фасада.

— Тогава защо...

— Винаги си бил ти — прекъсна го тя, преди да сложи устни върху неговите. — Само ти. — Притисна устните си и желанието се надигна в нея както преди малко сълзите. — Бях престанала да живея и сега... — Устните ѝ се движеха жадно по лицето му. — Сега те искам. Само теб. Само теб.

Устните ѝ говореха повече от думите. Повече нямаше нито нужда, нито смисъл от въпроси. И от отговори.

Ашър измъкна ризата му, нетърпелива да го докосва. Докато ръцете ѝ го събличаха, устните ѝ продължаваха да го възбуждат, като го довеждаха до безумно нетърпение.

Тялото му ѝ доставяше неопишуемо удоволствие. Твърдо, силно, мускулесто, с дълги кости и твърда плът. Като се наслаждаваше, тя откри, че когато целуваше гърдите му и слизаше надолу, дишането му ставаше накъсано, а пръстите му сграбчваха косите ѝ. Когато прокара ръка по бедрото му, дишането му се превърна в стон.

Тай се опита да свали тениската ѝ и никой не чу как тя се скъса по шева.

— Сега — прошепна в изнемога той и хвана бедрата ѝ. — Ашър, за Бога!

— Не, не, не! — промърмори тя и отново покри устните му с целувка. Тялото ѝ изгаряше от желание, но Ашър искаше да го удължи. Когато ръцете му се плъзнаха по влажната ѝ кожа, тя се изви и се отдаде на ласките му. Принадлежеше и винаги щеше да принадлежи на мъжа, който можеше да разпали този огън в нея.

Не искаше нищо друго, освен да бъде едно цяло с него. Тук. В тази тъмна стая, изпълнена със звуците на неговото и нейното дишане, което блъскаше в ухото ѝ. Завинаги.

Под нея тялото му бе горещо, влажно и подвижно. Ритъмът му я влудяваше. Всичко беше огън, всичко беше движение. Всяка клетка даваше, и получаваше, и плуваше, и летеше. Изчезнаха мисли, спомени, угризения. Сега. Съществуваше само сега. Невероятното, ненаситното, непосилното настояще.

Когато Тай хвана бедрата ѝ, Ашър не се възпротиви. Главата ѝ падна назад в пълно отдаване. Двамата се сляха. Стенанието бе дълбоко, изпълнено със задоволство и изтръгнато от две гърла едновременно. И двамата като едно цяло се гмурнаха в тъмната бездна на нетърпението, преминаха през удоволствието, за да стигнат до екстаза.

ОСМА ГЛАВА

Ашър се взеше в лимузини, откакто се помнеше. Като дете седеше зад шофьор на име Джордж в кола с тъмни стъкла и вграден бар. Джордж си оставаше семейният им шофьор, въпреки че сменяха колите — елегантен бял „Ролс ройс“, тъмносин „Мерцедес“.

Шофьорът на лейди Уикертън беше Питър и колата беше дискретно сив „Даймлер“. Питър беше мълчалив и бърз като колата.

Сега пътуваше с дълга черна лимузина към „Уимбълдън“.

Когато пресякоха „Роухамптън“, тя се огледа през прозореца. Подредени дървета, подстригани храсти, лехи с цветя. За няколко часа щеше да бъде на Централния корт. Щеше да се поти, да скача, да я боли... И да победи. Това беше голямата цел. Престижът, славата, известността. Всичко това беше на „Уимбълдън“.

Веднъж, преди време, двамата с Тай бяха станали шампиони тук и бяха танцували на големия бал на победителите. През годината, когато я бе сполетяло пълното щастие и най-страшното нещастие. Сега щеше да играе срещу старата си съперничка Мария Рейски с всичката енергия и ярост и с цялото умение, които притежаваше.

Макар да беше започнала да мисли, че животът ѝ най-сетне влиза в релси, Ашър осъзнаваше, че греша. Повратната точка беше днес. Тук, на този корт, който бе синоним на професията ѝ. Щеше да изиграе най-добрата си игра върху настилката, която познаваше най-добре, в страната, в която беше живяла като затворник. Вероятно истинската увереност щеше да дойде после, след мача.

Тя си мислеше за Тай. За малкото момче, което преди години се беше заклело да спечели и беше спечелило. Сега, в полумрака на лимузината, Ашър даде същата клетва. Щеше да има своя шампионски сезон. Щеше да докаже, че Ашър Улф е Ашър Улф. И тогава щеше да бъде готова да погледне жената в себе си. А жената щеше да погледне единствения мъж в света, който имаше значение за нея.

Тълпата вече я очакваше, нея и другите играчи. Поздравленията бяха възторжени. Хората пиеха шампанско, хапваха пуканки и

сладолед. Докато раздаваше автографи, Ашър се почувства лека, уверена, готова. Нищо, помисли си тя, не можеше да помрачи този ден. Беше Четвърти юли, брилянтен летен ден, изпълнен със слънце и аромат на цветя.

Ашър си спомни други „Уимбълдъни“. Толкова малко неща се бяха променили. Феновете заобикаляха играчите, приветстваха ги, вземаха автографи, поздравяваха ги и се смееха. Атмосферата беше приятелска, като на чай или на купон с обещание за спектакъл. Но във въздуха витаеше нервност. Тя беше тук, скрита под добродушието, както у младите играчи, така и у ветераните, у финалистите на двойки и поединчно. А сред тях човек можеше да зърне рок звезди и знаменитости, милионери и дребни аристократи.

Ашър видя лица от миналото, тенисисти още от поколението на баща си. За тях „Уимбълдън“ беше традиция, носталгично минало, повторно изживяване на младостта.

Имаше хора, които беше посрещала в дома си на Гроувнър Скуеър. За тях „Уимбълдън“ беше светско събитие. Място, където да се покажат и да се видят със себеподобните си. Дрехите им бяха като за лятно градинско парти — живописни шапки и рокли в пастелни тонове. И тъй като трябваше да посрещне с високо вдигнато чело миналото, тя поздравяваше старите си познайници с усмивка.

— Ашър, колко се радвам да те видя отново...

— О, каква елегантна екипировка...

— Странно, защо повече не те виждаме в клуба...

Имаше изтънчени маниери, скриващи любопитство и злоба. Ашър ги посрещаше спокойно, така, както бе правила цели три години по време на брака си.

— Кого виждат уморените ми очи?

Тя се обърна и попадна в две големи топли ръце, разтворени за прегръдка.

— Стреч Макбрайд, ти не си мръднал!

Разбира се, че беше се променил. Та когато за пръв път бе погъделичкал лицето ѝ с брадата си, той бе само на тридесет, а Ашър на седем години. Лицето му все още не беше набръчкано, а в косата му нямаше нито един бял косъм. Беше печелил почти всички шампионати, че и по два пъти. Макар че бе висок и почти толкова слаб, колкото и преди, изминалите двадесет години си бяха казали думата.

— Винаги лъжеш много красиво — усмихна се мъжът и я целуна по бузата. — Къде е Джим?

— В Щатите — отговори тя, като запази усмивката си. — Как си Стреч?

— Чудесно. Имам пет внука и верига от магазини за спортни стоки на Източното крайбрежие. — Той я потупа по ръката. — Да не искаш да кажеш, че Джим няма да дойде? Та той не е пропускал този турнир от четиридесет години!

Трябваше й усилие, за да се пребори с болката.

— Доколкото знам, няма да дойде. Ала аз съм ужасно щастлива да видя теб. Никога няма да забравя кой ме научи да бия „скъсен удар“.

Поласкан, мъжът се разсмя.

— Използвай го днес срещу Мария — посъветва я той. — Обичам американци да печелят „Уимбълдън“. Предай много поздрави на баща си от мен.

— Благодаря, Стреч. — Усмивката й повехна при обещанието, което не можеше да изпълни. Той се отдалечи.

Ашър се обърна и се сблъска лице в лице с лейди Дафни Евънс. Красивата брюнетка бе една от тайните любовници на Ерик и едно от най-трудните изпитания за Ашър. Очите й машинално охладняха, въпреки че гласът й остана непроменен и учтив.

— Дафни, изглеждаш великолепно.

— Ашър... — Дафни плъзна студен поглед по тенис екипа на Ашър — късата поличка, дългите бедра и белите тенис обувки. — А ти изглеждаш различна. Много ми е странно да те видя като спортистка.

— Странно ли? Че аз винаги съм била спортистка. Как е съпругът ти?

Ударът беше париран с безгрижна усмивка.

— Майлс ли? В момента е в Испания. По работа. Та поради тази причина съм тук с Ерик.

Стомахът й се преобърна, но лицето й остана невъзмутимо.

— Ерик е тук?

— Но да, разбира се. — Дафни небрежно докосна розовата си шапка. — Нима мислиш, че би пропуснал „Уимбълдън“? — Дългите й мигли трепнаха. — Ние всички очакваме с нетърпение резултатите. Ще те видим ли, скъпа?

— Естествено.

— Е, ще те оставя на жадната за сензации тълпа. Желая ти късмет. — С изкуствена усмивка Дафни разлюля поли и се отдалечи.

Ашър с мъка се пребори с надигащото се чувство на отвращение, ала взе да си проправя път сред хората. Искаше единствено да стигне до съблекалнята. Денят, който ѝ предстоеше, щеше да бъде изпълнен с борба и без намесата на призраците от миналото. С усмивки и леки поздрави с глава тя успя да се измъкне. Няколко мига усамотение. Ето от това се нуждаеше преди трибуните да се напълнят и преди силата и умението ѝ да бъдат извадени на корта.

Познаваше много добре Ерик, за да се сети, че той беше накарал Дафни да я намери. Да. Защото искаше Ашър да научи със сигурност, че бе тук. Преди решителния мач. Когато влезе в стаята и заключи вратата, тя установи, че ръцете ѝ все пак леко трепереха. Не биваше да позволява това. За тридесет минути трябваше да възстанови спокойствието и самообладанието си.

Излезе на корта, като внимаваше да не поглежда към трибуните. Щеше да ѝ бъде по-лесно, ако хората, които я гледаха, оставаха анонимни. И докато се опитваше да изпразни главата си от всичко, освен предстоящата игра, Ашър наблюдаваше съперницата си Мария Рейски.

От другата страна на мрежата Рейски се разхождаше, махаше с ръка на публиката, отговаряше на въпросите. Цялата се тресеше от нерви. Гризеше си ноктите, пукаше с кокалчета и казваше първото нещо, което ѝ идеше на езика. Ашър я харесваше по един особен начин. С ръста си от сто и осемдесет сантиметра, Рейски бе висока за жена и имаше широк размах. Ашър си припомни, че имаше навика да вади душата на съперниците си.

Е, реши тя, докато си избираше ракета, театърът, който разиграваше Рейски с публиката, поне я отвличаше от мисълта кой бе там и кой не. Ашър проследи телевизионните камери. Благодарение на чудото на техниката мачът щеше да се предава и гледа в Щатите с няколко секундно закъснение. Дали баща ѝ щеше да го гледа, помисли си тъжно тя и бавно отиде до базовата линия за първия си сервис.

Още в първия гейм нямаше дори и намек за опипване на почвата. Рейски се хвърли в играта направо и я хвана за гърлото. И двете бяха бързи, но докато Рейски беше агресивна, Ашър бе по-добра в

стратегията. За да атакуваш и да се отбраняваш се изисква инстинкт и синхрон. И, разбира се, изключителна концентрация.

През първия сет двете направиха за петнадесетте хиляди по трибуните онова шоу, за което бяха дошли. Върху стогодишната трева на елегантния корт, стиснали зъби, изпотени и задъхани, те бяха като двама гладиатори, ала не за удоволствието на онези, които бяха платили за това, а заради самата игра. Рейски успяваше да подхвърли по някоя и друга заядлива реплика през мрежата. Ашър беше глуха, не ѝ обръщаше никакво внимание. Имаше си своя ритъм и нищо не можеше да го наруши. Нито самообладанието ѝ. Запращаше топката със смъртоносна точност, като играеше до мрежата за къси ъглови волета. Беше в най-върховната си форма.

Но нещата се промениха, когато седна за кратка пауза преди третия сет.

Тъй като беше забравила за абсолютно всичко, освен играта, защитните ѝ реакции бяха позабавени. Тя случайно вдигна очи към трибуните и срещна погледа на Ерик. Той вдигна ръка като за поздрав или може би предупреждение и лека, зловна усмивчица се плъзна по устните му.

Какво, по дяволите, става с нея, помисли си Тай. Той се премести към края на пейката, на която седеше, и наблюдаваше Ашър с присвити очи.

Загуби първите два гейма, при това втория с очевидна, тъпа грешка. Наистина Рейски играеше перфектно, ала Ашър също, поне до този момент. До третия сет. А сега играеше механично, сякаш нямаше никакъв хъс. Сякаш ѝ беше все едно. Сервисът на Рейски не беше най-силното ѝ оръжие, а ето че вече няколко пъти печелеше. Ако не познаваше Ашър така добре, би се заклел, че просто иска да претупа срещата. Но тя не беше способна да загуби преднамерено игра.

Тай внимателно започна да търси причината. Може би се беше контузила. Например схванат мускул или усукана китка биха били основателна причина за промяната в играта ѝ. Ала нямаше никакви видими външни причини. Лицето ѝ беше безстрастно като маска. Не, нещо не е в ред, реши категорично Тай, когато Ашър загуби следващите петнадесет точки. Определено имаше причина и тя не

беше физическа. Той впери напрегнато очи в публиката. Там имаше много познати лица, някои само по име, други по репутацията си. Зърна известен актьор, носител на много филмови награди, с когото веднъж бе изиграл един сет. После разпозна нашумяла балетна звезда, защото Ашър го бе завела да гледат „Жар птица“. Зад балерината седеше известен кълтри певец с много хитове в топ класациите. Тай продължи да търси отговора. И го откри близо до кралската ложа.

Върху лицето на Ерик играеше тънка усмивка, докато наблюдаваше играта на бившата си съпруга. До него седеше елегантна блестяща жена с розова шапка и изглеждаше отегчена.

Яростта кипна във вените му. Първата му мисъл беше да иде и да хване Ерик за реверите, които струваха поне петстотин долара, след което да смени физиономията му с няколко крошета.

— Гадно копеле! — промърмори той и стана. В този миг нечия ръка го хвана здраво за китката.

— Къде отиваш? — попита Мадж.

— Да свърша нещо, което трябваше да направя още преди три години.

Все още стиснала ръката му, Мадж проследи погледа му.

— О, момчето ми — промърмори през зъби тя. Усещаше под пръстите си забързания му пулс. За миг си помисли, че би била особено доволна да види онова, което Тай си бе намислил да стори. — Успокой се — прошепна тихо, но настойчиво Мадж. — Чуй ме. Ако го изхвърлиш от стадиона, няма да помогнеш много на Ашър.

— По дяволите! Знаеш за какво е дошъл, нали?

— За да я разстрои, разбира се — отговори спокойно тя. — И както виждам, е успял. По-добре поговори с нея. — Погледът, с който я награди Тай, можеше да накара и огромен мъжага да се свие страхливо. Мадж само повдигна вежди. — Ако искаш бой, можеш да го направиш след мача. Ще ти бъда рефер. Ала сега използвай главата, а не юмруците си.

Тай постепенно се поуспокои. Тя наблюдаваше борбата, която той водеше със себе си, но накрая успя. Въпреки че очите му все още бяха гневни и хвърляха искри, ръката му се поотпусна.

— Ако думите не свършат работа, ще го разполовя.

— Ще ти държа палтото — обеща Мадж, преди Тай да се отдалечи.

Като знаеше, че ще има само един миг време, той реши да използва думите като удари. И да ги накара да ѝ подействат. След като загуби гейма без да спечели нито една точка, Ашър се отпусна изнемощяла на стола. Тя изобщо не видя Тай, който я очакваше.

— Какво, по дяволите, става с теб?

Ашър вдигна глава.

— Нищо. — Беше изморена и почти на края на силите си. Вдигна кърпата да избърше потта.

— Поднасяш мача на Райски на табличка.

— Остави ме сама! Моля те, Тай.

— Правиш му удоволствието да гледа как падаш пред петнадесет хиляди души, така ли? — Имаше сарказъм без капка симпатия в гласа му. Веднага забеляза бързия, мигновен проблясък на гняв в очите ѝ. Искеше го. Точно така, това трябваше да постигне. Винаги беше играла по-добре, когато под леда гореше огън.

— Никога не съм мислел, че ще те видя как се предаваш. Ей така, без бой.

— Я върви по дяволите! — Цялата треперееща, тя се върна на базовата линия. Никой, мислеше си Ашър, докато чакаше Рейски да заеме позиция, не можеше да я обвини в предателство. Рейски се приготви да скочи, за да посрещне удара, докато Ашър опита топката с няколко потупвания. Хвърли я във въздуха, изнесе ракетата си назад и замахна. Усилието да бие сервиса задържа дъха ѝ. Бялата линия на базата гореше под краката ѝ. Без да се замисли, Ашър зае позиция за следващия сервис.

Яростта я гризеше. Чувстваше я в себе си като животинче с остри зъбки. Някакъв фотограф я хвана в близък план и запечата противоречието, изразено в спокойното ѝ лице и блестящите от ярост очи. Темпераментът ѝ даваше сила. Тя се хвърляше на корта и посрещаше топката като личен враг. Слава Богу, че битката беше под строг контрол. Никой не можеше да предположи дори, че с всеки свой удар Ашър проклинаше на ум Тай. Единствено той го знаеше. Ала беше доволен, че прехвърля яростта си от него към съперничката си.

О, тя е прекрасна, помисли си Тай. Тези дълги крака, тези елегантни, но силни рамене. Фигурата ѝ беше толкова съвършена, излъчваща сила, елегантност и страст. Той си даде сметка, че я желае. Никой, освен него, не знаеше колко безпомощна и колко изоставена

можеше да бъде. Мисълта накара желанието му да се засили. Ашър беше жената, за която всички мъже мечтаеха — едновременно дама и необузdana лудетина. И беше негова, помисли си Тай свирепо. Само негова.

След като видя съкрушителния бекхенд на Ашър към Рейски, той се огледа. Усмивката на Ерик беше изчезнала. Англичанинът явно беше усетил, че нещо се бе променило и беше мрачен. Двамата се гледаха втренчено, докато публиката аплодираше Ашър. Тай се изсмя нахакано и си тръгна. Знаеше, че бе вдъхнал у Ашър победата.

Тя беше въздържана, изглеждаше дори очарована, когато пое купата. Ала вътре в нея всичко кипеше. Радостта от победата не можеше да надвие яростта и негодуванието, които я измъчваха. Тай беше преобърнал чувствата ѝ от Ерик към него самия.

Искаше ѝ се да ругае. Да вика. А се усмихваше и вдигаше високо трофея над главата си, за да го види публиката. Искаше да креци. Вместо това учтиво се усмихваше и позволяваше на цяла армия репортери да я снимат. Не чувстваше никаква умора. Все едно болката в ръката ѝ изобщо не съществуваше.

Освободила се най-сетне от репортерите и почитателите, Ашър се потопа под струята на душа и главата ѝ се проясни. Сети се, че трябваше да се върне и да гледа Тай.

И се върна. Упоритостта ѝ позволи да се наслаждава на красотата на играта му. Ерик беше забравен. Единствената ѝ мисъл бе да намери първият възможен момент, за да освободи накипелия гняв, който бушуваше в нея.

Бяха му необходими два тежки сета и два часа и половина игра, за да вземе своя собствен трофей. Преди оваците на стадиона да бяха заглъхнали, Ашър напусна „Уимбълдън“.

Той знаеше, че ще го чака. Преди да вкара ключа в ключалката, знаеше какво ще се случи. Но го искаше. Неговият адреналин също бе все още висок. Нито душът, нито масажът успяха да го успокоят. „Уимбълдън“ винаги му беше действал така. Колкото и години да играеше, победата тук винаги си оставаше първата, голямата цел.

Сега, след като състезанието беше останало зад гърба му, след като бе грабнал купата, Тай се чувстваше като рицар, който се завръща

след война у дома. Жена му го чакаше. Ала тя нямаше да се хвърли в обятията му. Напротив, доколкото я познаваше, щеше да му издере очите. О, той искаше точно това.

Усмихнат, Тай отвори вратата. Още не беше я затворил, когато Ашър изскочи от спалнята.

— Поздравления, скъпа — рече приятелски той. — Както изглежда, първият танц на бала ще бъде мой.

— Как посмя да ми говориш такива неща по средата на мача? — развика се тя. Очите ѝ святкаха. — Как смееш да ме обвиняваш в малодушие!

Тай остави сака и ракетата си на стола.

— А как ще наречеш онова, което правеше?

— Загуба.

— Предаване — поправи я той. — Отказ от играта.

— Никога няма да се откажа!

— Само веднъж, преди три години — вдигна вежди Тай.

— Не ми напомняй за това! Нямах право да ми натякваш! — Ашър вдигна ръце и го заблъска по гърдите. Вместо да се ядоса, той се разсмя. Винаги му бе приятно да я вбеси и да я накара, да загуби самообладание.

— Добре че спечели — одобри играта ѝ Тай. — Ако беше загубила, щеше да се наложи да открия бала с Мария. — Той потупа бузата ѝ с ръка.

— Ти самомнително, надуто магаре! — блъсна го отново тя. — Грамалди почти беше те натупал. Жалко, че не успя — излъга нагло Ашър. — Щеше да ти бъде полезно да получиш един добър урок. — С намерение да се върне обратно в спалнята, тя се фръцна, но Тай я хвана за китката.

— Няма ли да ме поздравиш?

— Не!

— Хайде, Ашър, ела тук! — притегли я към себе си той. — Дай ми една целувка!

В отговор тя сви ръце в юмруци. Много бързо Тай я прегърна през кръста и притисна към себе си.

— Обичам те, когато беснееш — рече той пресипнало, докато Ашър дърпаше косата му.

— Тогава ще изпиташ истински бяс на гърба си, и то веднага — обеща заканително тя, като риташе диво с крака, докато Тай я носеше към леглото. Въпреки че имаше бързи рефлексии, той с мъка успя да я прикове под себе си. Останала без дъх от борбата, Ашър се опита да го ритне с коляно между краката.

— А, не! Чак толкова бясна не те обичам! — изви се Тай, за да се защити.

Тя се въртеше и бореше.

— Махни ръцете си от мен!

— Веднага след като свърша — съгласи се той и пхна ръка под блузата ѝ.

Въпреки удоволствието, което изпита, Ашър продължи да се бори.

— Не ме докосвай!

— Трябва да те докосвам, когато правя любов с теб — усмихна се весело и нежно Тай. — Това е единственият начин, който знам.

Няма да се смее, няма дори да му се усмихвам, рече на себе си тя, докато смехът напираше в гърлото ѝ. Нали беше сърдита, ядосана, бясна, напомни си Ашър.

Той веднага забеляза слабостта ѝ и се възползва от нея.

— Очите ти стават червени, когато си ядосана. Харесва ми. — Тай я целуна в устата. — Защо не повикаш още малко по мен?

— Нямам какво повече да казвам — хладно рече тя. — Моля те, махни се.

— Но ние не сме правили още любов! — засмя се той и захапа този път носа ѝ.

Ашър извърна глава, за да не се издаде.

— Няма да правим.

— Хайде на бас! — И с едно движение скъса блузата от врата до кръста ѝ.

— Тай! — извика изненадано тя и се опита да стане, ала той притисна устни в нейните.

— Почти щях да го направя днес на корта. Трябва да благодариш на Бога, че изчаках досега. — Преди да успее да реагира, Тай скъса и шортите ѝ. Ашър си помисли, че сигурно е полудял и затова реши да не се съпротивлява.

— Да не би нещо да не е наред? — попита той и покри гърдите ѝ с ръце.

— Както е тръгнало, скоро ще остана без гардероб! Не може така да късаш дрехите ми.

— Но вече ги скъсах. — Ръцете му бяха меки като пух и слязоха надолу към стомаха ѝ. — Искаш ли и ти да скъсаш моите?

— Не! — Кожата ѝ настръхна и тя се разтрепери. Опита да се измъкне изпод него и установи, че всъщност не може. Беше като затворничка, в плен на тялото му.

— Аз те ядосах.

— Да, и... — Мислите в главата ѝ бяха съвсем ясни.

— Ядосах те достатъчно, че да спечелиш — промърмори Тай, докато целуваше шията ѝ. — И като те гледах, едва не се пръснах от желание да се любим. Под повърхността ти бушуваше такава страст. Представях си какво ще стане, щом я пуснем на воля.

Ашър простена от удоволствие, но се опита да се върне в действителността.

— Нямаше право да ме упрекваш, че се предавам!

— Аз само го предположих. — Когато вдигна глава, тя потрепери от погледа в очите му. — Нима си мислеше, че ще стоя безучастно отстрани и ще гледам какво прави онзи негодник с теб? Няма да позволя на никой мъж да стигне до теб, Ашър. На никой.

И запечатата устните ѝ с дива целувка, която издуха всички мисли и думи.

Винаги я учудваше как Тай успяваше да изглежда толкова привлекателен в смокинг. Консервативното, официално облекло изобщо не можеше да промени неговото излъчване на първична мъжественост. Платът можеше да скрие мускулите, ала не и силата им. Много пъти Ашър си бе мислила дали точно тази негова първичност и земност не я бяха привлекли към него. Докато го наблюдаваше в залата, изпълнена с елегантни мъже и жени, знаеше, че не бе само това. Имаше и още много други неща, като се започнеше от буйния му темперамент и се свършеше с чувството му за хумор. Те я бяха направили негова.

Големият бал на „Уимбълдън“ беше толкова традиционен, колкото и самото състезание. Музика, светлини, хора. Беше вечер, която се помнеше заради красотата и атмосферата. Ашър се опитваше да поддържа разговор с партньора си и броеше часовете, когато балът ще свърши. Винаги бе обичала партита, винаги бе намирала удоволствие в танците и веселието. Но сега нямаше търпение да си вземат бутилка вино и двамата с Тай да се качат в стаята.

Тази вечер не искаше светлината на светкавиците, а пламъчетата на свещите. През главите на танцуващите двойки потърси погледа на Тай. Трябваше й само миг, за да види, че и той мислеше същото. Обзе я любов като гореща вълна, в която потъна.

— Танцувате много добре, госпожице Улф.

Музиката свърши и тя се усмихна на партньора си.

— Благодаря. — Усмивката й не се промени, макар че напълно бе забравила името на мъжа.

— Бях голям почитател на баща ви. — Мъжът я хвана малко над лакътя и я поведе извън дансинга. — Златното момче на тениса. — Той потупа с усмивка ръката й. — Разбира се, спомням си ранните му години, още преди вие да се родите.

— „Уимбълдън“ винаги е имал своите фаворити. Татко обичаше традицията... И пицността — добави с усмивка Ашър.

— Като гледам второто поколение тук, смятам че традициите са добро нещо. — Той вдигна ръката й до устните си. — Желая ви всичко добро, госпожице Улф.

— Джери, къде се губиш?

Една висока и представителна дама, цялата в коприна, се приближи към тях. Лейди Малоу, сестрата на Ерик Уикертън, беше, както винаги, елегантна. Гърбът на Ашър се вкамени.

— Люси, каква приятна изненада!

Жената подаде ръката си за целувка и хвърли бърз поглед към Ашър.

— Джери, Брайън обърна залата да те търси! Искане да говори с теб.

— Добре тогава, ако ме извините...

След като го отпрати така успешно, Люси се обърна към бившата си снаха.

— Ашър, изглеждаш много добре.

— Благодаря ти, Люси.

Сестрата на Ерик огледа Ашър с преценяващ поглед, като си помисли, че ако тя самата облечеше нещо подобно на цвят, сигурно нямаше да се различава от тапетите. Върху Ашър пастелните цветове и простата кройка винаги изглеждаха зашеметяващо.

— А добре ли си?

Леко изненадана, Ашър вдигна вежди.

— Да, разбира се. Много добре. А ти?

— Искам да поговоря с теб. — Люси се поколеба за миг и се огледа, сякаш да се увери, че никой няма да ги подслушва. — Има нещо, което отдавна искам да ти кажа. — Ашър се вцепени, ала изчака. — Аз обичам брат си — подзе Люси. — Знам, че ти не го обичаш. Знам също така, че докато бяхте женени, ти не направи нищо, с което да го засегнеш или компрометиращ, макар че същото не може да се каже за него.

Тези неочаквани думи накараха Ашър да махне с ръка.

— Люси...

— Това, че го обичам, не значи че трябва да си затварям очите, Ашър — продължи бързо Люси. — Но като негова сестра, ще бъда винаги лоялна към него.

— Разбирам те.

Люси изгледа Ашър за миг, сетне въздъхна.

— Не ти помогнах много, докато беше негова съпруга, за което ти се извинявам.

Трогната, Ашър вдигна ръка.

— Няма нужда. Ерик и аз просто сбъркахме.

— Често съм се чудила защо се омъжи за него. — Люси се намръщи, като наблюдаваше Ашър. — Първо си мислех, че е заради титлата. Ала явно причината не беше тази. Сякаш нещо се промени помежду ви, и то скоро след венчавката. Два месеца, може би. — Очите на Ашър потъмняха. — Помислих си дали не си си хванала любовник. Но много скоро ми стана ясно, че не ти, а Ерик си има любовница, и то не една, което беше... Грозна работа. После стана ясно, че в живота ти има само един мъж. — Тя отмести очи и Ашър знаеше, че няма нужда да проследява погледа ѝ, за да види, че гледа към Тай.

— Това нарани Ерик.

— Ако го знаеше, той нямаше да се ожени за теб. — Люси отново въздъхна. — Ала моето братче винаги е искало да притежава нещо, което принадлежи на някой друг. Не бива да говоря така, но ще ти кажа нещо, което отдавна трябваше да направя. Желая ти щастие.

Изненадана, Ашър импулсивно я целуна по бузата.

— Благодаря ти, Люси.

Усмехната, Люси отново погледна към Тай.

— Вкусът ти винаги е бил отличен. Завиждам ти, въпреки че не е точно моят тип. Е, време е да се връщам при Брайън.

Тя се обърна, ала Ашър я хвана за ръката.

— Може ли да ти пиша, Люси?

— Ще бъда очарована. — Люси се отдалечи, като шумолеше с полите си.

Ашър се усмихна и си помисли, че бе невероятно права. „Уимбълдън“ винаги бе бил нейната повратна точка. Ето че един слой вина беше изтрит. Беше се приближила още малко към същността си. Към това, което бе и което искаше да бъде. Почувства ръка на рамото си и се обърна, за да се усмихне на Тай.

— Коя беше тази жена?

— Една стара приятелка... — Тя вдигна ръка и я сложи на бузата му. — Ще танкуваш ли с мен? Няма друг начин да те прегръщам пред толкова много хора.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Ашър знаеше, че когато пресата не оказва натиск върху нея и не лази по нервите ѝ, нямаше опасност да сбърка и да изтърве нещо, дето не трябва. Тя все още имаше тайни. Преди състезанието в Австралия сама си постави мораториум. Каквито и решения да се налагаше да взема, щяха да почакат. В този момент искаше да се наслаждава само на щастието. Щастието да бъде с Тай и да играе тенис.

Пазеше хубави спомени от Австралия. Имаше и победи, и загуби. Добър тенис. Хората бяха мили, приятелски настроени, любезни. А Ашър се нуждаеше именно от приятелство след напрежението в Англия. Австралийците помнеха „Лицето“ и я посрещнаха с добре дошла и отворени обятия. За пръв път след завръщането си в тениса тя почувства опиянението от победата на второ място след радостта.

Промяната в нея беше видима, дори след първите тренировки. На лицето ѝ все по-често се виждаше усмивка. Макар играта ѝ да не беше по-слаба или неконцентрирана, усещането за напрежение беше изчезнало.

Тай наблюдаваше сутрешната ѝ тренировка. Той вече беше приключил със своята. Сега, изпълнал крака на първия ред, наблюдаваше Ашър през тъмните си слънчеви очила. Беше подобрила формата си, помисли си Тай, и то не само спортната. Спомни си колко важно беше за нея да я поддържа. Фактът, че винаги бе била добър стратег и завършен тенисист, не беше достатъчен. Винаги беше държала да бъде добра спортистка. И беше. Може би годините, през които се бе оттеглила, я бяха научили на това.

По лицето му премина облак, но той бързо прогони мрачните мисли. Не беше време за тях, нито за въпросите, които продължаваха да го измъчват. Защото толкова много „защо“ все още нямаша отговор. Засега осъзнаваше, че тя иска да бъде безгрижна. Сега. И Тай щеше да почака. Ала когато сезонът свършеше, щеше да поиска своите отговори и да ги получи.

Когато смехът ѝ достигна до него, той забрави съмненията. Облегна се назад и се огледа.

Ако „Уимбълдън“ беше любимият му корт, тревата куйонг бе любимата му настилка. Твърда като асфалт и бърза. Топката се удряше в нея както никъде другаде. Дори и в края на сезона, когато бе изпотъпкана и износена, пак си беше същата. Дори когато бе подгизнала от дъжд, австралийската трева беше гъвкава, жилава и еластична. Тук беше царството на бързите, на агресивните играчи. Тай бе готов за такъв мач. Макар и полупритворил очи, продължаваше да следи Ашър. Тя явно също беше готова. На устните му се появи усмивка. Каквито и въпроси да имаше, каквито и да бяха отговорите за тях, нищо не можеше да помрачи онова, което съществуваше помежду им.

Той стана и отиде бавно към корта.

— Какво ще кажеш за една бърза игричка?

Мадж го изгледа и продължи да прибира ракетата си.

— Забрави.

Тай взе от ръцете ѝ ракетата и заудря с нея топката.

— Хайде де!

Мадж взе топката и я прибра.

— Опитай с Ашър. Тя има нужда от уроци.

Като прехапа език между зъбите, Ашър го изгледа.

— До първа победа — предложи тя.

— Давам ти аванс. Първият сервис е твой.

Ашър го изчака, докато заеме позиция. Държейки две топки в ръка, тя му се усмихна.

— Е, хайде, Старбък!

— Миналия път, когато играхме, не успя да направиш и една точка. — Той намигна на Мадж. — Сигурна ли си, че искаш?

Ударът на Ашър беше отговорът, който го изненада и му достави удоволствие. Тай свали слънчевите си очила и ги подаде на Мадж.

— Не беше лошо. — Очите му проследиха следващия ѝ сервис.

Върна топката в далечния ъгъл. Най-много обичаше да гледа как Ашър тича по корта. Размахът на бекхенда ѝ не бе голям, но беше перфектно отработен. Последният път, когато бяха играли заедно, я беше бил с голяма мъка. Сега почувства предизвикателството, което се излъчваше от нея.

Тя насочи топката бързо и силно. Тай я върна, като плонжира. Топката изсвистя във въздуха и Ашър я посрещна и удари. С мощен удар той я запрати зад базовата линия, после прихвана обратния удар така, че топката докосна мрежата и спря в средата на корта.

— Петнадесет — обяви Тай и се върна в основна позиция.

Ашър присви очи и удари. Знаеше, че той нарочно я разхожда по целия корт. Ясно ѝ беше, че не може да се сравнява по сила с него, затова реши да го победи по друг начин. Топката тупкаше глухо. Ракетите разсичаха въздуха с остър писък, който звучеше като музика в ушите ѝ. Установиха ритъм. Тя му се подчини, докато не забележа, че Тай се отпуска. Неочаквано промени темпото и запрати топката зад него.

— Ставаш по-сръчна — промърмори той.

— А ти по-бавен — отговори му сладко Ашър.

Тай направи следващия сервис и топката падна някъде сред лейките. Ашър измърмори едно проклетие.

— Каза ли нещо?

— Не. — Тя отметна назад глава. Докато се приготвяше да стреля, забележа погледа в очите на му. Той не гледаше топката, а устните ѝ.

Всичко е игра, помисли си с тайна усмивка Ашър. Бавно и преднамерено облиза устни с върха на езика. Сетне с дълъг удар запрати топката. Понеже беше разсеян, Тай не успя да я посрещне.

— Печеля — обяви тя и му се усмихна мило. Обърна се и отиде да вземе нова топка. През цялото време чувстваше очите му върху краката си. Като прекара ръка по бедрото си, Ашър се върна на базовата линия.

— Готов ли си?

Той кимна и премести поглед от бедрата върху гърдите ѝ. Когато очите им се срещнаха, прочете в нейните покана, която накара пулсът му да се ускори. Концентрацията му беше разбита и Тай едва успя да върне сервиса. Ашър спечели.

Разсмя се доволна и приближи мрежата.

— Нещо не си във форма, Старбък.

Закачливият поглед и усмивката ѝ го накараха да пожелае да я удуши... С целувки.

— Мошеничка — промърмори той и заобиколи мрежата, за да я посрещне.

Погледът ѝ беше невинен и тя се правеше на изненадана.

— Нямам представа за какво говориш. — Думите се загубиха, защото Тай я привлече към себе си и запуши устата ѝ с целувка. Обзеха я смях и желаня. И без да се замисли, Ашър захвърли ракетата и го прегърна.

— Бъди доволна, че няма да те просна веднага ей тук, на тревата — промърмори той в устните ѝ.

— Защо да съм доволна? — притисна се тя към него.

Как бе възможно една целувка да накара сърцето ѝ да спре?

Тай се отдръпна съвсем леко, само на милиметър. Цялото му същество се стремеше към нея.

— Не ме изкушавай!

— Нима го правя?

— По дяволите, Ашър. Много добре знаеш!

Гласът му бе неуверен и леко трепереше. Тя откри, че ѝ доставя удоволствие, когато го вижда такъв.

— Никога не съм сигурна — прошепна Ашър и сложи глава на гърдите му.

Сърцето му биеше като барабан. Той се опита да потисне желанието. Не беше нито мястото, нито времето, каза си Тай. Трябва да се овладее, в края на краищата.

— Но беше достатъчно сигурна да използваш няколко малки номерца, за да ме разсееш.

Тя вдигна глава и му се усмихна.

— Да те разсея ли? Как?

— Когато се наведе да вземеш топката. Ашър се престори, че мисли.

— Защо? Виждала съм Чък да прави същото, когато играе срещу теб. Каква е разликата? — Тя извика изненадано, защото той я вдигна във въздуха и я прехвърли през мрежата.

— Следващият път ще бъда подготвен за номерата ти. — След като я целуна бързо и задъхано, я пусна на земята. — Дори и гола да играеш срещу мен, няма да ми мигне окото.

Като задържа дъха си, Ашър му се усмихна предизвикателно.

— Искаш ли да се обзаложим? — Преди да успее да я тупне с ракетата, тя се измъкна.

Когато влезе в съблекалнята, там имаше няколко състезателки. Ашър погледна съперничката, с която щеше да се срещне днес следобед на корта. Беше новачка, изскочила изненадващо за една година от стотното място в ранглистата на четиридесет и трето. Ашър нямаше намерение да се разхожда до финалите. Ако съществуваше година, в която щеше да победи, това бе точно тази година.

Тя поздрави увитата с хавлия австралийка Тайя Конуей, която се появи откъм душовете. И двете знаеха, че ще се срещнат лице в лице край мрежата преди края на шампионата. През шума на душовете се чуваха разговори и спорове. Започна да сваля якето си и забеляза Мадж в ъгъла.

Брюнетката седеше на пейката с глава, подпряна на стената, и затворени очи. Въпреки загорялата си кожа, беше бледа и по челото ѝ се стичаше пот. Ашър клекна пред нея. — Мадж!

Жената отвори бавно очи и въздъхна.

— Е, кой спечели?

За миг Ашър не разбра какво я пита и премига.

— О, аз го праметнах.

— Хитруша.

— Мадж, какво ти е? Господи, ръцете ти са ледени.

— Нищо ми няма. — Тя отново въздъхна и се облегна.

— Но ти си болна. Нека...

— Не, приключих завинаги с болестите. — Като се усмихна с усилие, Мадж избърса потта на челото си. — След секунда всичко ще бъде наред.

— Изглеждаш ужасно. Трябва да извикам доктор. — Ашър се изправи. — Ей сега. — Ала преди да успее да тръгне, Мадж я спря.

— Вече бях на доктор.

През главата на Ашър преминаха всички възможни кошмарни мисли. Наистина уплашена, тя хвана приятелката си за ръката.

— И какво каза той?

— Че има още седем месеца. — Когато при тези думи Ашър помръкна, Мадж я стисна здраво за ръката.

— Стига, момиче! Аз съм бременна, а не болна! Изумена, Ашър приседна на пейката до нея.

— Бременна?

— Точно тъй. — Мадж бързо се огледа. — Но засега искам да го запазя в тайна. Тези тъпи сутрешни прилошавания винаги ме хващат в най-неподходящото време.

— Тя въздъхна и отново се облегна на стената. — Хубавото е, че няма да продължат дълго.

— Аз не... Мадж, не знам какво да кажа!

— Ами кажи нещо като поздравления.

Ашър поклати глава и хвана и двете ръце на приятелката си.

— Ти това ли искаш?

— Какво ти става? Добре ли си? — Мадж се засмя й сложи глава на рамото й. — Може да не ти изглеждам много щастлива в момента, ала вътре в себе си ликувам. Дори правя цигански колела! Нищо не съм искала повече в живота си от бебе! — Тя остана тиха и мълчалива за миг, ръцете й все още стиснати в ръцете на Ашър. — Знаеш ли, когато бях на двадесет, единственото, което исках, беше да бъда първа. Номер едно. Бях там, на върха. Какви ли не купи спечелих. Всички възможни. Бях на двадесет и осем, когато срещнах Декана и все още имах амбиции. Не исках да се женя, но не можех да живея без него. А колкото до деца... По дяволите, мислех си, че има достатъчно време за тях. Е, добре. Събудих се една сутрин в болницата с вдигнат пред очите ми крак и осъзнах, че съм на тридесет и две години. Бях спечелила всичко, което можеше да се спечели в този спорт, и все пак нещо ми липсваше. През по-голямата част от живота си се бях мотала из целия свят от корт на корт, от състезание на състезание. Професионален тенис, първенства, награждавания, церемонии, както щеш го наречи. Преди Декана за мен нямаше нищо друго на света, освен тениса. Дори и след него, пак той заемаше по-голямата част от живота ми.

— Ти си шампион — рече меко Ашър.

— Да-а... — Мадж горчиво се разсмя. — Да, мили Боже, аз съм шампион и това ми харесва. Но знаеш ли какво? Когато видях снимката на племенника на Тай, осъзнах, че искам да имам бебе! Искам да имам бебе от Декана повече, отколкото искам купата „Уимбълдън“! Това тъпо ли ти се вижда?

Изречението остана да виси въпросително и тягостно във въздуха, докато и двете го осъзнаха.

— Това ще бъде последното ми състезание и макар да ме боли, ще ми се да го завърша. После ще си отида у дома и ще започна да плета терлички.

— Ти не можеш да плетеш — промърмори Ашър.

— Добре, де, Декана ще ги плете. Аз ще си седя до него и ще дебелея. — И като обърна глава, за да ѝ се усмихне, Мадж каза: — Хей, какво ти става?

— Нищо. Радвам се, щастлива съм за теб — продума Ашър. Спомни си собствените си чувства, когато узна, че е бременна. Страхът, радостта, гаденето и гордостта. Искаше да се научи да шие. Сетне всичко свърши.

— Изглеждаш объркана — изтри сълзите си Мадж.

— Точно такава съм. — Тя прегърна приятелката си. — Трябва много да се пазиш! Внимавай...

— Знам. — Нещо в думите и тона на Ашър ѝ подсказаха въпроса. — Ашър, да не би нещо да се е случило, докато беше женена за Ерик?

Ашър я притисна още по-силно, после я пусна.

— Не сега. Може би някой ден ще ти кажа. А какво мисли Декана по въпроса?

Мадж я изгледа с дълъг, изпитателен поглед. Това, че не отговори на въпроса ѝ, беше достатъчен отговор.

— Искане да пусне цяла страница в „Спортен свят“. Обаче го накарах да почака, докато не се оттегля официално.

— Не е нужно да се оттегляш, Мадж. Една или две години са достатъчни. Повечето жени правят така.

— Не и аз. — Като протегна ръце към тавана, Мадж се усмихна. — Искане да си отида като победител. Пета в световната ранглиста. А когато си остана в къщи, ще трябва да се науча да чистя с прахосмукачка.

— Това ще го повярвам само когато го видя с очите си.

— Смятайте се с Тай за поканени на първото ми вечерно парти.

— Супер! — Ашър я целуна по бузата. — Ще донесем антиацид. Помага при стомашни киселини.

— Не е особено любезно от твоя страна — намуси се Мадж. — И не е много умно. Хей! — продължи тя. — Не исках това... — Очите ѝ бяха много млади и тя изглеждаше уязвима и безпомощна. — Толкова

ме е страх, че ми се плаче! Ще бъда почти на тридесет и четири, когато малкото се появи на бял свят. Не знам дори как се сменят памперси!

Ашър хвана приятелката си за раменете и я разцелува по двете бузи.

— Ти си шампион, забрави ли?

— А, да. Ала какво знам за дребната шарка? — попита нещастно Мадж. — Децата боледуват от дребна шарка, нали? Ами колко много други детски болести има, а!

— Да. И майки, които се тръшкат, без да има защо — довърши

Ашър. — Мисля, че ще бъдеш страхотна майка!

— Права си. И аз така мисля. Трябва да бъда страхотна майка — изправи се Мадж.

— Не се съмнявам. Хайде да вземем по един душ. Имаш среща днес следобед.

С объркани чувства Ашър се качи в асансьора към стаята си късно следобед. Беше спечелила своя мач с младата изгряваща канадска звезда в два сета. Шест — два, шест — нула. Почти никой не се съмняваше, че Ашър играе най-добрия тенис в кариерата си. Но тя не мислеше за това. Мисълта ѝ непрекъснато се връщаше към разговора с Мадж, а оттам и към собствената ѝ бременност.

Дали Тай щеше да даде обява във вестниците на цяла страница, или щеше да ругае, когато научеше? Сега имаха своя втори шанс, ала Ашър не знаеше дали той би пожелал брак и деца. Какво ѝ беше казала Джес в оня далечен ден?

„Тай винаги ще си остане бохем. И никоя жена не бива да се надява или да си въобразява, че ще го задържи.“

Въпреки всичко тя се надяваше. Тогава. И въпреки собствените си клетви, беше започнала отново да се надява. Любовта ѝ бе толкова голяма, така всепоглъщаща, че когато бе с него, беше невъзможно да не зачене отново. И може би, тъй като вече бе забременяла веднъж, желанието това да стане отново беше по-силно от нея.

Може ли една жена да укроти комета, запита се Ашър. Можеше ли да го направи? Защото Тай беше точно това — звезда, която лети, изпълнена със скорост и светлина. Той не беше принца, който в края на приказката щеше да се завърне в своето царство и да седне на трона.

Тай винаги щеше да търси следващото предизвикателство. А следващата жена, запита се Ашър, спомнила си думите на Джес.

Тя тръсна глава и си каза, че трябва да мисли за днешния ден. Днес те бяха заедно. Само жена, която живее от промяна до промяна, от загуба до победа, можеше да осъзнае съвършенството на момента. Другите вероятно не можеха, ала Ашър можеше. Сега моментът беше неин.

Тя отключи вратата към апартамента, който двамата наемаха, и се учуди. Тай не беше вътре. Дори ако спеше в другата стая, щеше да го усети. Въздухът никога не бе спокоен, когато той беше някъде наблизо. Остави сака си и отиде до прозореца. Светлината беше ярка, слънцето все още не бе залязло. Може би щяха да излязат и да се разходят из Мелбърн, да намерят някой малък клуб, пълен с музика и смях. Искаше ѝ се да потанцува.

Ашър се завъртя и се засмя. Да, искаше ѝ се да танцува, да празнува, заради чудесната новина, която научи от Мадж... И за самата себе си. Беше с мъжа, когото обичаше. Една баня, реши тя. Една дълга хубава баня, преди да облече нещо секси и елегантно. Когато отвори вратата на спалнята обаче, застина от изненада.

Балони. Червени, жълти, сини, розови и бели. Те плуваха из стаята. Издигаха се нагоре към тавана, цели дузини, кръгли, прозрачни, красиви. Все едно, че циркът беше минал оттук и бе оставил своите сувенири. Бяха толкова много, стотици балони, които се блъскаха един в друг. Смахът ѝ избликна като водопад.

Кой би си помислил? Кой друг би го направил? Не! Тай Старбък не признаваше цветя или скъпоценности. В този момент Ашър искаше да може да се отдели от пода, да литне заедно с балоните и да плува с тях из въздуха.

— Здравсти.

Тя се обърна и го видя на вратата. Хвърли се без да се замисли в прегръдките му.

— Ти си луд! — извика преди той да я целуне. Обви ръце около раменете му и го зацелува отново и отново. — Абсолютно луд!

— Аз? — попита невинно Тай.

— Това е най-голямата изненада, която съм получавала някога.

— По-добра от розите във ваната?

Ашър се разсмя.

— Дори от тях.

— Мислех да ти подаря диаманти, но не ми изглеждаха толкова весели — каза Тай и я понесе към леглото.

— И освен това не могат да летят — добави тя, като гледаше балоните над главата си.

— Правилно. — Двамата паднаха върху леглото. — Имаш ли идея как да прекараме вечерта?

— Една-две — промърмори Ашър.

— Хайде да изпълним и двете. — Той спря смеха ѝ с целувка. — Господи, чаках цял следобед да остана насаме с теб. Когато приключи сезонът, ще отидем някъде. На някое усамотено място, остров или друга планета. Някъде, където няма да има никой друг, освен нас.

— Някое усамотено място — прошепна в съгласие тя, докато ръцете ѝ разкопчаваха ризата му.

Желанието избухна като огън. Тай почувства непреодолим копнеж. Ашър винаги беше така страстна, така естествена и ненаситна. Той направо я боготвореше. Ала силата на страстта им бе толкова непоносима, че за благоговение нямаше време. Навсякъде хвърчаха дрехи. Тук блуза, там риза и чорапи. Над главите им плуваха балони. Във въздуха витаеше аромат на победа, заедно с аромата на сапун и парфюм. Устните ѝ бяха сладки и сякаш част от неговите.

Когато вече нямаше нищо, което да ги разделя, те сляха телата си, горещи и тръпнещи. С треперещи ръце Тай галеше кожата ѝ. Тялото ѝ беше до болка познато и непознато до неузнаваемост. Тук меко, там твърдо, едно безкрайно удоволствие. Топлината на дъха ѝ галеше кожата му и го караше да трепери. Стоновете ѝ свиваха стомаха му. Толкова му беше хубаво с нея, че чак го болеше. Той покри тялото ѝ с целувки от шията до пръстите на краката, опиянен от аромата на кожата ѝ. А тя сякаш се разтапяше под устните му и го изпълваше до крайност.

Ашър се надигна, за да го приеме и той почувства силата, която излизаше от него. Толкова много сила, че сякаш можеше да повдигне земята.

Няма контрол в лудостта. Повече нямаше никакви цветове. Само сребърно и пулсиращо черно зад затворените клепачи, сливащи се в един лудешки калейдоскоп, който го водеше към бездната. Бездната,

която го мамеше и Тай без колебание и със задоволство се хвърли в нея. Цветовете изчезнаха. От болката се роди удоволствие.

После лежеше върху гърдите ѝ, а тя гледаше балоните, които плуваха над главите им. Как така ставаше, че всеки път, когато бяха заедно, беше различно? Понякога се любеха със смях, друг път любовта им бе неподозирана нежност. Понякога изпадаха в истинска истерия. Друг път в мълчаливо, страстно обладание. Този път имаше нещо като първична лудост. Дали всички любовници по света изпитваха подобни чувства? Това невероятно откриване всеки път един друг? Не, сигурно те двамата бяха единствените. Мисълта беше направо еретична и стряскаща. Ашър почти се уплаши от нея.

— За какво мислиш? — попита Тай. Знаеше, че трябва да стане, за да не ѝ тежи, но нямаше сили да направи каквото и да е движение.

— Чудя се дали всеки път, когато съм с теб, ще бъде толкова хубаво.

Той се разсмя и я целуна.

— Разбира се, защото аз съм специален. Не си ли чела спортните страници?

Тя го дръпна нежно за косата.

— Не позволявай на пресата да завърти главата ти, Старбък. Трябва да спечелиш още няколко мача, за да грабнеш „Големия Шлем“.

Той започна да масажира мускула на бедрото ѝ.

— Ти също, скъпа.

— Аз мисля единствено и само за следващия си мач — отвърна Ашър. Не искаше да мисли за „Форест Хилс“, или за Щатите, или за края на сезона. — Мадж е бременна — рече неочаквано за самата себе си тя.

— Какво? — Тай скочи като изстрелян.

— Мадж е бременна — повтори Ашър. — Обаче иска да го запази в тайна, докато свърши Австралийското.

— Дявол го взел! Старата Мадж? — извика той.

— Тя е само с една година по-голяма от теб — вметна Ашър, което го накара да се разсмее.

— Такава е думата, любов моя. — Тай нави един кичур от косата ѝ около пръста си. — И как се чувства?

— Ами... Развълнувана и уплашена. — Миглите ѝ трепнаха, за да скрият чувствата, които напираха в нея. — Мисли да се оттегли.

— А ние ще ѝ направим страхотно изпращане — той се обърна по гръб и привлече Ашър към себе си.

Тя прехапа устни.

— Ти мислил ли си някога за деца, Тай? Имам предвид, че е доста трудно да се съчетае семейния живот с професионалния.

— Че какво му е трудното! Зависи от това, как човек сам си го направи.

— Да, но всички тези пътувания, напрежението...

Той понечи да отговори, ала си спомни за нейното собствено детство. Въпреки че никога не бе доловил ни най-малко възмущение у нея, за пръв път се замисли дали е била доволна от това, да живее така. Да чувства семейството си като спънка за кариерата. Едно бебе би я спряло да играе за известно време. А Ашър вече беше загубила три години. И Тай отхвърли идеята за деца от главата си. Имаше време, времето бе пред тях. Щяха да имат колкото деца искат.

— Мисля, че сигурно е доста тягостно да мислиш за деца, когато ти предстои състезание — отвърна безгрижно той. — Един играч си има достатъчно грижи с ракетата.

Ашър промърмори нечуто съгласие и впери поглед в балоните, плуващи до тавана.

В полумрака на изгрева тя се размърда, за да махне нещо, което докосваше бузата ѝ. После усети допир до другата си буза. Изненадана, отвори очи.

В сивото утро можеше да види само сенки. Някои плуваха близо до тавана, други лежаха върху леглото и на пода. Полузаспала, Ашър ги загледа, без да разбира нищо. После докосна сянката, спряла на бедрото ѝ. И тя отплува.

О, Боже, балоните, разбира се, спомни си тя. Обърна глава и видя Тай, целият заровен под тях. Засмя се и седна. Той лежеше по корем с лице към възглавницата. Ашър премести един червен балон от гърба му. Тай дори не помръдна. Наведе се и го целуна по ухото. Той промърмори нещо, размърда се и се отдръпна. Тя махна косата от врата му и започна да го целува.

— Тай — прошепна тихо Ашър, — имаме си компания.

Той се обърна по гръб и посегна към нея все още със затворени очи. Тя сложи един балон в ръката му и Тай отвори изненадан очи.

— Какво е това?

— Събуди се. Заобиколени сме — прошепна заговорнически Ашър. — Те са навсякъде.

Пет-шест балона паднаха на пода, когато той се размърда и разтърка очи с ръце.

— О, Господи! — И отново ги затвори.

Тя обаче продължи да настоява.

— Вече е сутрин!

— Ъ-хъ.

— Имам интервю в девет.

Тай се прозя и я потупа по дупето.

— Желая ти успех.

Ашър го целуна по гърдите.

— Но имам цели два часа, преди да изляза.

— Е, добре де, ти не ме притесняваш.

Тя посегна и загали бедрото му.

— Може да поспя още малко.

— Ъ-хъ.

Ашър легна върху него и започна да целува гърдите му.

— Не ти преча, нали?

— Не.

Тя се притисна още по-силно.

— Студено ми е — прошепна и обви ръце около него.

— Пусни климатика.

Ашър вдигна глава и срещна очите му, които се смееха и изобщо не бяха сънени. Тя се претърколи и придърпа одеялото. Въпреки че беше с гръб към него, успя да зърне усмивката му.

— Е, сега как е? — Той праметна ръка през кръста ѝ и притисна тялото си към нейното. Ашър не отговори, само го сръга в ребрата.

— По-топло ли ти е? — попита Тай и плъзна ръка по гърдите ѝ. Пулсът ѝ се ускори.

— Климатикът е пуснат на минус. Направо замръзвам — рече тя. Той целуна гърба ѝ.

— Сега ще го оправя.

Стана и отиде при уреда. Превъртя копчето и климатикът спря. После се обърна.

В сумрака на утрото Ашър лежеше гола в леглото, заобиколена от балони. Косата ѝ бе разпиляна около лицето, върху което грееха две

огромни очи. Върху устните ѝ играеше лека усмивка. Подканяща, предизвикателна, закачлива. Всички мисли излетяха от главата му. Кожата ѝ беше свежа и позлатена от първите слънчеви лъчи. Желанието се надигна и го удари като гръм.

Когато пристъпи към нея, тя вдигна ръце и го посрещна.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Ашър, как се чувстваш, когато само три мача те делят от „Големия шлем“?

— Опитвам се да не мисля за това.

— На четвъртфинала ще играеш срещу Стейси Кингстън. Досега си я била пет пъти. Това повишава ли увереността ти?

— Стейси е силен и умен играч. Никога не излизам да играя срещу нея, надценявайки себе си.

Ашър седеше зад масата с лице към светкавиците и репортерите. Микрофонът пред нея усилваше гласа ѝ. Беше облякла старото си яке, свободни панталони и маратонки. Косата ѝ беше влажна и се къдреше около лицето. Бяха ѝ дали време само да си вземе един душ след последната победа на „Форест Хилс“ и я засипаха с въпроси. Камерата се въртеше около нея и запечатваше всеки миг, всяко нейно изражение и дума. Един от журналистите отбеляза в бележника си, че не носи нито бижута, нито грим.

— Очакваше ли завръщането ти да бъде толкова успешно?

Тя се усмихна и обърна лице към двата фотоапарата — нещо, което не би направила преди два месеца.

— Работих здраво — отговори Ашър.

— Още ли вдигаш тежести?

— Всеки ден.

— Промени ли стила си?

— Мисля, че промених някои неща. — Отпусна се и обмисли отговора си. От всички присъстващи в залата единствено тя си знаеше какво точно се бе променило. Гърлото ѝ повече не се стягаше, когато говореше. В мозъка ѝ не звъняха никакви предупредителни звънчета. — Подобрих сервиса си. Съотношението между успешните и неуспешните ми сервиси е доста по-добро, отколкото преди три-четири години.

— Колко често играеше по време на оттеглянето си?

— Не много често.

— Баща ти отново ли ще ти бъде треньор? Колебанието ѝ беше кратко и едва ли някой го забеляза.

— Не официално — отговори Ашър.

— Реши ли да приемеш предложението за корицата на списанието „Еlegantност“?

Тя прибра косата си зад ухото.

— Нищо не остава скрито от вас. Новините се разпространяват много бързо. — В залата се разнесе смях.

— Не, все още не съм решила. В момента мисля повече за шампионата на САЩ.

— Кого би искала да срещнеш на финалите?

— Първо трябва да мина през четвърт и полуфиналите.

— Добре, да кажем, кой мислиш, че ще бъде най-силният ти съперник?

— Тайя Конуей — отговори Ашър, без да се замисли. Мачът им все още беше пресен като спомен в главата ѝ. Три изтощителни сета с три продължения за два безкрайни часа. — Тя е най-добрата в женския тенис днес.

— Какво те кара да го кажеш?

— Тайя има чувство за корт, скорост, бързина, сила и страхотен сервис.

— Все пак ти я биеш непрекъснато този сезон.

— Но не лесно.

— Какво ще кажеш за мъжете? Мислиш ли, че победителите в „Големия шлем“ тази година ще бъдат двама американци?

Ашър посрещна въпроса с усмивка.

— Някой спомена, че има още три мача. Ала все пак мога да кажа, че ако Старбък продължи да играе както досега, никой няма да го победи. Особено на трева, където е непобедим.

— Повлияно ли е мнението ти от личните ви отношения?

— В статистиката няма отношения, нито чувства — отговори остро тя. — Каквито и да са те. — После стана, като даде по този начин знак, че пресконференцията е приключила. Имаше още няколко подхвърлени въпроса, на които Ашър изобщо не обърна внимание, но се наведе към микрофона и благодари за вниманието. Когато се обърна и тръгна към задната врата, се сблъска с Чък.

— Добри отговори.

— Слава Богу, че свършиха — въздъхна тя. — Ти какво правиш тук?

— Пазя гаджето на най-добрия ми приятел — рече той и я прегърна през раменете. — Тай реши, че ще бъде по-добре, ако остана встрани докато трае твоето тет-а-тет с пресата.

— За Бога! — извика Ашър. — Не се нуждая от пазачи!

— Няма нужда да ми го казваш. — Чък се усмихна с лъчезарната си усмивка. — Тай обаче мисли, че пресата може да ти извади душата.

Тя обърна лице и го загледа с любопитство.

— А ти какво щеше да направиш, ако наистина се беше случило?

— Щях да вляза в бой, мадам — рече Чък и показа мускула на ръката си. — Макар че доста се изкушавах да те хвърля на лъвовете, когато им каза, че бил непобедим.

Ашър го прегърна през кръста.

— Извинявай, приятел. Казах им това, което мисля.

Чък спря, сложи ръце на раменете ѝ и я разгледа. Изражението му остана сериозно, въпреки че тя му се усмихна.

— Знаеш ли какво, ти наистина изглеждаш чудесно.

Ашър се разсмя.

— Я, стига... Благодаря все пак. Да не искаш да кажеш, че преди съм изглеждала зле?

— Нямам пред вид красотата ти. Винаги си била красива. Искам да кажа, че изглеждаш щастлива.

Тя сложи едната си ръка на рамото му и се усмихна.

— Аз наистина съм щастлива.

— Личи си. На Тай също му личи. — След кратко колебание той продължи. — Слушай, не знам какво стана помежду ви тогава, но...

— Чък — прекъсна го Ашър и поклати глава.

— Но искам да знаеш, че се надявам този път да не сбъркаш — продължи, без да я изслуша Чък.

— О, Чък! — Тя затвори очи. — Аз също се надявам.

— Помолих те да я наглеждаш — чува гласа на Тай зад гърба си двамата. — А не да я сваляш.

— По дяволите! — Чък я притисна още по-силно. — Вторите също имат нужда от любов. — Той се усмихна и погледна към Ашър. — Ще те заинтересува ли поканата ми за вечеря със съомга и шампанско?

— О, извинявай — целуна го по носа тя. — Вече ме поканиха на пица и евтино вино.

— Отново втори в класацията. — Чък я пусна с въздишка. — Искам да се сбия утре с някой — обърна се той към Тай.

— На твое разположение съм.

— В шест часа, на трети корт.

— Кафето от тебе.

— Ще трябва да се поизпотиш, за да го заслужиш.

Чък се отдалечи.

Останали сами, Ашър и Тай стояха и се гледаха. През тези няколко секунди мълчание и двамата осъзнаха, че скоро, съвсем скоро цялата истина ще трябва да бъде казана. Ала никой не знаеше какво щеше да стане след това.

— Е? — попита Тай. — Как мина?

— Лесно — отвърна Ашър и се повдигна на пръсти, за да го целуне. — Нямахше нужда от бодигард.

— Знам как се чувстваш по време на пресконференции.

— Как?

— Ами... — Той оправи косата ѝ с пръсти. — Да речем „ужасена“ е доста подходяща дума.

Тя хвана ръката му със смях и тръгна.

— Беше подходяща. Сега се чудя как съм могла да се страхувам от тях. Но имах един друг проблем.

— Какъв?

— Боях се, че ще припадна от глад. — Ашър го изгледа изпод мигли. — Някой спомена преди малко пица, нали?

— Да. И евтино вино — засмя се Тай.

— Знаеш как да сваляш жените, Старбък — прошепна тя.

— Да вървим — рече той и я поведе към колата.

След двадесет минути двамата седяха край малка кръгла маса. Във въздуха се носеха аромати на пикантен сос, свещи и подправки. От джубокса в ъгъла се разнасяше популярна кънтри музика, но тихо и ненатрапчиво. Сервитьорките носеха престилки, на които имаше щампирани усмихнати пици. Ашър подпря лице с ръка и се загледа в Тай.

— Знаеш как да избереш най-доброто, нали?

— Стой до мене и няма да сбъркаш — посъветва я той. — За утре съм планирал цяла планина от хамбургери. Ще си имаш собствено шише кетчуп.

Устните ѝ се присвиха и на Тай му се прииска да ги целуне. Наведе се напред и масата заплашително се разклати.

— Готови ли сте с поръчката? — Като премести дъвката в устата си, сервитьорката застана до масата им.

— Пица и бутилка „Кианти“ — отговори Тай и отново целуна Ашър.

— Малка, средна или голяма?

— Какво малка, средна или голяма?

— Пица, разбира се — нетърпеливо отвърна сервитьорката.

— Средна ще свърши работа — реши Тай и отправи такава усмивка към момичето, че то машинално изправи рамене. — Благодаря.

— Е, поне подобри обслужването — отбеляза Ашър, докато гледеше как сервитьорката се отдалечава, поклащайки бедра.

— Какво?

Тя го изгледа със смеещи се очи.

— Няма значение. Твоето самочувствие не се нуждае от повече поощрение. Имаш го в изобилие.

Той сведе главата си към нейната.

— И така, ще ми кажеш ли какви въпроси ти задаваха?

— Най-обикновени. Споменаха дори и за списание „Елегантност“.

— Ще се съгласиш ли?

Ашър сви рамене.

— Не знам. Може да се окаже приятно. Пък и не мисля, че ако снимката на една състезателка по тенис се появи на корицата на най-четеното модно списание, това ще навреди по някакъв начин на женския тенис.

— И други са го правили.

Тя вдигна учудено вежди.

— Нима четеш модни списания?

— Разбира се. Обичам да гледам красиви жени.

— Винаги съм мислела, че мъжете предпочитат друг тип списания с жени.

Тай я погледна с невинен поглед.

— Какъв?

Ашър пренебрегна въпроса му и се върна към първоначалния.

— Непрекъснато ме разпитваха за „Големия шлем“.

— Това притеснява ли те?

Той сплете пръстите си с нейните и загледа ръцете им. Винаги се бе удивлявал на разликата в размерите и структурата. И винаги се беше чудил как такава малка, фина и елегантна ръка можеше да бъде толкова силна. И колко добре прилягаше на неговата.

— Малко — отговори Ашър, като се наслаждаваше на допира на ръцете им. — Трудно ми е да играя и да мисля непрекъснато за това. А ти? Знам, че си подложен на същия натиск.

Сервитьорката донесе виното и се усмихна на Тай, докато оставяше чашите. За голямо учудване на Ашър, той отвърна на усмивката ѝ. Ама че дявол, рече си тя. И отлично си дава сметка какво прави.

— Винаги мисля само за настоящата игра. За точката, която трябва да взема. — Тай наля вино в чашата. — Три мача, това са много точки.

— Но ти искаш да спечелиш „Големия шлем“, нали!

Той вдигна чашата си.

— Разбира се, че искам, дявол го взел! — Засмя се, докато отпиваше. — Мартин вече смята, че съм го спечелил.

— Изненадана съм, че не е тук, за да анализира всяка твоя топка.

— Пристига утре заедно с цялото семейство.

Ашър стисна чашата.

— Цялото ли?

— Мама и Джес със сигурност. А Мат и Пит, ако могат. — Виното беше ароматно и тежко. — Пит ще ти хареса. Той е много сладко бебе.

Ашър промърмори нещо неразбрано, преди да отпие от чашата си. Мартин беше тук и преди три години, отново с майка му и сестра му. Двамата с Тай тогава останаха втори на откритото първенство на САЩ. И пресата свърза имената им. Тогава отново споделяха едно и също легло. И вечеряха заедно. Също както сега, абсолютно същото. А между тези събития имаше толкова много други.

Тогава малкото момченце, което толкова приличаше на Тай, го нямаше. Нямахше какво да ѝ напомня какво бе загубила. Ашър се почувства празна. После почувства болка, както всеки път, когато мислеше за загубеното си дете.

Тай взе ръката ѝ.

— Ашър, ти все още не си говорила с баща си.

— Какво? — Тя го загледа объркано за миг, после се осъзна. — Не, все още не... Откакто съм се върнала в тениса, не съм говорила с него.

— Но защо не му се обадиш?

— Не мога.

— Та това е смешно. Той ти е баща!

Ашър въздъхна. Щеше ѝ се наистина да бъде толкова просто.

— Тай, ти го познаваш. Татко е изключително праволинеен човек. Винаги е абсолютно убеден кое е добро и кое лошо. За него няма средно положение. Или, или. Когато напуснах тениса, всъщност направих много повече от това, да го разочаровам. Аз изоставих всичко, което ми беше дал. На което беше посветил живота си.

Тай изръмжа и това я накара да се усмихне.

— От негова гледна точка е така. Като дъщеря на Джим Улф аз трябва да имам отговорности. Когато се ожених за Ерик и изоставих тениса, всъщност изоставих своите отговорности. И той не може да ми го прости.

— Ти откъде знаеш? — попита Тай. Гласът му бе нисък, ала настоятелен. — Ако не си говорила с него, как може да си сигурна какво мисли и чувства?

— Ако мислеше различно, ако нещо се бе променило, щеше да бъде тук, нали? — О, по-добре да не бяха започвали тази тема! — Отначало мислех, че когато отново започна да играя, нещата ще се променят. Но не стана така.

— Той ти липсва.

Дори и това не беше толкова просто. За Тай семейството означаваше нещо топло, любещо и вечно. Той никога нямаше да разбере, че за Ашър сега не бе толкова важна любовта на баща ѝ или неговото присъствие тук, а прошката му.

— Искане ми се да е тук — рече тя. — Ала разбирам причините, поради които не идва. — За миг очите ѝ потъмняха от мисълта, която

мина през ума ѝ. — Преди играех за него. Заради него, за да възнаградя усилията и времето, които ми беше посветил. Сега играя заради себе си.

— И играеш по-добре — добави Тай. — Може би това също е една от причините.

— Може би. — Ашър вдигна ръката му към устните си.

— Заповядайте пицата! — Сервитьорката постави тавичката, от която се вдигаше пара, помежду им.

Ядоха и говориха. Дори предстоящият мач не беше в състояние да помрачи настроението им. Кашкавалът бе горещ и се точеше като конец, което караше Тай да се смее, докато се бори с него. Съдържанието на бутилката намаляваше. Тенисът беше забравен. Говориха за всичко и за нищо важно. В пицарията нахлу група тийнейджъри, които веднага смениха музиката на джубокса.

Защо съм толкова щастлива в тази шумна и пълна с непознати хора стая, запита се Ашър. Изстиващата пица и евтиното вино бяха толкова вкусни, колкото шампанското и черният хайвер, които ядоха в Париж. Защото беше с Тай. Мястото нямаше никакво значение, когато беше с него. Тя беше самата себе си. Нямаше нужда от нищо друго. Тай бе единственият мъж, с когото бе толкова спокойна и който не искаше нищо от нея.

Баща ѝ винаги бе искал да бъде идеална. Да бъде неговата прекрасна и недостижима принцеса. Всичко, което правеше през детството и младостта си, бе за да бъде доволен той. Когато беше с Ерик, трябваше да бъде добре възпитаната, сдържана лейди Уикертън. Съпругата, която да води интелигентни разговори за политика, изкуство и други подобни теми. Трябваше да бъде като кристал, добре шлифован, много скъп и леденостуден.

Единствено Тай очакваше от нея да бъде Ашър. Той приемаше недостатъците ѝ, дори им се възхищаваше. Защото искаше да бъде тя, самата тя. Неведнъж през времето, през което бяха заедно, ѝ беше казал да се съобразява единствено със своите желания и стандартите, които сама си поставя. Импулсивно Ашър протегна ръка и хвана неговата. Сетне я притисна към бузата си. Беше топла като лицето ѝ.

— Какво правиш? — попита Тай.

— Нещо, което често искам да направя. Не е, за да ти се подмажа.

Веждите му се събраха.

— Може ли да науча какво означава това?

— Не. — Усмехната, тя се наведе към него. — Пи ли достатъчно вино? Така че да не се дърпаш, когато те прелъстявам?

— Повече от достатъчно — усмехна се той.

— Да вървим тогава.

Беше късна нощ, а Тай все още лежеше до Ашър, без да може да заспи. Притисната до него, с ръка върху гърдите му, тя спеше дълбоко, упоена от любовта и умората. Ароматът ѝ беше напоил въздуха в стаята, така че дори в тъмнината можеше да си я представи. На нощното шкафче тиктакаше малък будилник. Циферблатът му светеше. Дванадесет и половина.

Беше възбуден и не можеше да заспи. Чувстваше, че идилията им е към своя край. И знаеше, че Ашър също го чувства. Бяха стигнали отново там, където вече бяха веднъж. Въпросите повече не можеха да чакат. Нетърпението го измъчваше. Неизвестността също. За разлика от Ашър, Тай очакваше края на сезона с нетърпение. Едва тогава щеше да има време за въпроси и отговори. Не беше свикнал да отлага, нито да си губи времето и това напрежение го изнервяше. Дори тази вечер можеше да почувства неизказаната ѝ молба да не задава въпроси.

Например въпросът за баща ѝ, помисли си той, и придърпа възглавницата под главата си. Беше по-нещастна заради отчуждаването си с него, отколкото признаваше. Можеше да го види в очите ѝ. За него бе непонятно как членове на едно семейство могат да се скарат, да се разделят и отчуждят. Мислите му се насочиха към собствената му майка и към Джес. Нямахше нещо, което те да направят и Тай да не им прости. Не можеше да понесе мисълта да е виновен, ако те са нещастни. Дали бащите чувстваха същото по отношение на дъщерите си? Една-единствена дъщеря, любимата, помисли си Тай.

Спомняше си колко горд беше Джим Улф от дъщеря си. Често бе сядал до него, докато Ашър играеше първите си мачове в професионалната лига. А през последните години беше непрекъснато до него. Дори такъв затворен човек като Джим не можеше да скрие обожанието си. Не беше възможно да повярва, че възторгът на бащата

бе единствено от спортистката, а не от жената, която виждаше пред себе си на корта.

Изненадващо, но Джим Улф прие благосклонно връзката на дъщеря си с него. И я одобри. Сякаш беше доволен, когато ги виждаше заедно. Веднъж дори, спомни си Тай, отиде толкова далеч, че сподели очакванията си за него и Ашър, за тяхното бъдеще. Тогава Тай беше едновременно учуден и изненадан. Каквито и планове да бе имал за бъдещето си с Ашър, те бяха смътни и неясни. А после, когато се изясниха, беше станало прекалено късно. Той се намръщи и погледна спящата Ашър.

На бледата лунна светлина лицето ѝ изглеждаше крехко. Косата ѝ беше като сребърна, като един лунен облак около лицето. Вълната от желание го обзе толкова силно, че трябваше да се пребори със себе си, за да не я събуди и да задоволи това желание. Чувствата му към нея винаги бяха смесени, объркани и противоречиви. Диво желание, непоносима нежност, страх. Нямаше друга жена, която да бе събуждала подобни силни и болезнени емоции. Докато я наблюдаваше как спи, чувстваше необходимостта да я защитава. Не искаше в очите ѝ да има и сянка от тъга, когато ги отвореше.

Колко ли препятствия трябваше да преодолеят, за да бъдат заедно, наистина заедно, помисли си Тай. Имаше едно, което можеше сам да отстрани. Може би беше дошло времето да направи първата стъпка. Без да се замисли, той стана от леглото и отиде в малкото холче.

Мина около една минута, докато осъществи връзката от едното до другото крайбрежие на континента. Седна на стола и се заслуша в звъна на телефона.

— Домът на Улф.

Тай позна гласа на прислужника.

— Джим Улф, моля. Тай Старбък е на телефона.

— Един момент.

Тай седеше и с едно ухо се заслушваше към съседната стая. После дочу две щраквания. Едната слушалка бе затворена и беше отворена друга.

— Да?

Позна спокойния глас.

— Здравей Джим. Как си?

— Добре. — Леко изненадан от късното нощно обаждане, Джим Улф седна зад бюрото си. — Напоследък четох доста за теб.

— Имам добра година. Липсваше ни на „Уимбълдън“.

— Взе цели пет точки.

— А Ашър три — отговори Тай.

Настъпи минута тишина.

— Волето ти е по-чисто от преди.

— Джим, обаждам се да поговорим за Ашър.

— Тогава няма какво да си кажем.

За миг студеният, спокоен отговор остави Тай без думи.

— Само една минутка. Чуй ме! Дъщеря ти се пребори успешно и отново е на върха. Направи го без теб.

— Очаквах го. И какво?

— Не съм виждал човек, който да работи така упорито през последните няколко месеци. И не й беше никак лесно. Да се справи с пресата, с постоянните въпроси къде е баща й, защо не е на пейките, докато тя печели шампионат след шампионат.

— Ашър знае защо — отговори безизразно Джим. — Чувствата ми към нея не те засягат.

— Всичко, което засяга нея, засяга и мен.

— Тогава... — Джим взе един молив от бюрото си и го заразглежда. — Ако си решил да възстановиш връзката си с нея, това си е твоя работа. А това, че аз не искам, си е моя.

— Джим, почакай! В името на Бога! Та тя ти е дъщеря! Не можеш да обърнеш гръб на собственото си дете.

— Каквато дъщерята, такъв и бащата.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? — Разгневен, Тай стана и взе телефона в ръка.

— Ашър жертва детето си. Както и аз своето.

— Какво дете?

Всичко спря. Времето, въздухът. Тай почувства как нещо в него замръзва, а ръката му побеля от стискане на слушалката.

— Тя обърна гръб на всичко, на което я бях учил — продължи Джим, без да отговори на въпроса. — Дъщерята, която познавах, не може да го направи. — Думите и гневът, с който бяха произнесени, бяха събирани с години. Сега излизаха като огнената лава на вулкан. — Опитвах се да разбера защо се ожени за онова бледо подобие на мъж и

дори се опитах да приема оттеглянето ѝ от кариерата. Ала някои неща не мога да забравя, нито да простя. Ако животът, който си избра, струваше живота на моя внук, да прави каквото ще.

Неспособен да издържа повече, Джим затвори телефона.

На пет хиляди километра далеч от него Тай стоеше и гледаше в нищото. Остави телефонната слушалка обратно. В главата му се въртяха объркани мисли. И много въпроси и полуотговори. Трябваше да помисли. Да помисли. Той влезе тихо в спалнята и започна да се облича.

Искаше да я разтърси, да я събуди и да поиска обяснение. Но трябваше да почака, докато се съвземеше. Затова седна на стола и загледа спящото тяло. Ашър спеше така спокойно, така невинно, дори дишането ѝ не се чуваше.

Дете? Детето на Ашър? Нямаше никакво дете, напомни си Тай. Ако лорд и лейди Уикертън бяха направили наследник, пресата веднага щеше да го раздуха. Един подобен наследник никога не остава в тайна. Той прекара пръсти през косата си и стана. Освен това, ако беше имала дете, къде бе то сега?

Като се мъчеше да се пребори с ревността, че е имала дете от друг мъж, Тай се върна към разговора си с Джим Улф. Та какво беше казал той?

„Ашър пожертва детето си.“

Пръстите му стиснаха рамката на стола, когато осъзна смисъла. Аборт? В него се надигна буря от чувства и едва не го задуши. Усилията му да мисли за това безпристрастно бяха напразни. Не можеше, когато ставаше дума за Ашър, за детето, което беше част от нея. Нима жената, която мислеше, че познава, беше способна да извърши подобно нещо? И с каква цел? Нима беше възможно да избере светския живот, животът на висшето общество пред детето? Нима това беше по-важно за нея?

Изпълни го горчивина и той поклати глава. Не, не вярваше. Тя не беше такава. Владееше се — да. Имаше моменти, когато можеше да се владее страхотно. Да си заповядва и да изпълнява онова, което бе решила. Ала никога не правеше сметки. Джим беше говорил така, защото бе ядосан, реши Тай. Нямаше никакво дете. Не можеше да има.

Тай загледа как Ашър се размърда. С мърморене тя го потърси в леглото. Не го намери и той почувства мига, в който се събуди.

Луната освети рамото ѝ, когато се надигна и отмести косата от лицето си. После сложи ръка върху неговата възглавница, сякаш да почувства топлината ѝ.

— Тай?

Понеже не беше сигурен в гласа си, той не отговори. Най-добре щеше да стане, ако заспеше отново, докато се справи с мислите си. Все още усещаше горчив вкус в устата си.

Но Ашър не заспа. Защото почувства, че във въздуха нещо витае. Нещо като тревога, напрежение, смътен страх. Чувствата на Тай винаги бяха толкова силни, че сякаш се излъчваха от него и обземаха и останалите.

Нещо лошо се е случило, помисли си тя. Нещо много лошо.

— Тай? — повика го отново и в гласа ѝ прозвуча страх. Изправи се, седна в леглото и едва тогава го забеляза.

Лунната светлина беше оскъдна, ала достатъчна, за да види, че очите му бяха тъмни и приковани в нея. Пулсът ѝ се ускори.

— Не можеш ли да спиш? — попита го Ашър, като си каза, че всичко е плод на развоятеното ѝ въображение.

— Не.

Тя едва преглътна.

— Трябваше да ме събудиш.

— Защо?

— Можеше... Да поговорим.

— Нима? — Към гърлото му се надигна студена ярост. — Да поговорим до мига, в който аз започна да ти задавам въпроси, а ти откажеш да ми отговаряш? На това ли му викаш разговор?

Очакваше нещо подобно. Да, той имаше право да пита, а Ашър забави отговорите прекалено дълго.

— Тай, ако искаш да ме попиташ нещо, готова съм да отговарям.

— Така ли? Само това ли? Аз ще питам, ти ще ми отговаряш. Вече няма нищо за криене, така ли, Ашър? Разтревожена от тона му, тя го загледа.

— Не е въпрос на криене. Просто ми трябваше време. И на двамата ни трябваше.

— И защо, Ашър? — попита още по-възбудено той. Тя почувства студена пот по гърба си. — Защо времето бе толкова важно?

— Има неща, за които не бях сигурна, че ще ги разбереш.

— Като например бебето?

Ако беше я ударил, нямаше да бъде по-изненадана. Дори в полумрака на стаята Тай видя как лицето ѝ побеля. Очите ѝ станаха огромни, беззащитни и тъжни.

— Как... — Думите не излязоха от устните ѝ. Макар да бяха на езика ѝ, не можеше да ги произнесе. Как беше научил? Кой му беше казал? Откога знаеше? — Ерик — промърмори Ашър. — Той ти е казал.

Болката го преряза като меч. Кой знае защо се бе надявал, че не бе истина. Че тя не бе заченала и абортирала детето на някой друг.

— Значи е вярно — рече Тай и погледна през прозореца в тъмнината. Откри, че не можеше да бъде нито логичен, нито обективен. Да разбере избора ѝ и да го свърже с нея бяха две различни неща.

— Тай, аз... — опита се да заговори Ашър. Всичките ѝ най-ужасни страхове се бяха сбъднали и превърнали в действителност. Пропастта между тях се беше отворила и ставаше все по-широка. Ех, ако беше успяла да му го каже сама. — Тай, исках да ти кажа. Отначало имаше причини, за да не го направля... — Тя затвори очи. — После си намерих извинения.

— Предполагам, че си мислела, че не е моя работа.

— Как можеш да го кажеш?

— Това, което правиш с живота си, когато си женена за друг, не е работа на други хора, дори и да те обичат.

Неочаквана болка разкъса сърцето ѝ.

— Ти не.

— Какво не?

— Ти не ме обичаше.

Той се изсмя кратко, но не се обърна към нея.

— Разбира се, не те обичах. Точно затова не можех да стоя далеч от теб. Точно затова всяка минута мислех само за теб.

Ашър притисна с ръка очите си.

Защо сега, помисли си тъжно тя. Защо всичко това се случва сега?

— Никога не ми го каза.

— Така е.

Ала Ашър разярено поклати глава.

— Ти никога не ми го каза. Нито веднъж. Дори само един път щеше да бъде достатъчно.

Да, тя беше права, помисли си Тай. Той никога не произнесе тези думи. Показваше ѝ го всякак, така както знаеше и умееше, но нито веднъж не ги каза.

— Нито пък ти — ненадейно за себе си рече Тай.

Ашър въздъхна, ала въздишката приличаше повече на ридание.

— Защото се страхувах.

— По дяволите, Ашър! Аз също се страхувах!

Те дълго се гледаха напрегнато. Нима е била толкова сляпа? Нима бе искала да чуе само думите, и то толкова много, че не беше забелязала какво ѝ дава? Тай не произнасяше лесно думи, защото те означаваха много за него. Една декларация за любов не беше празна фраза, изтъркана от обръщение и употреба, а клетва.

Ашър преглътна и се опита да успокои гласа си.

— Обичам те, Тай. Винаги съм те обичала. И все още се страхувам. — Вдигна ръка към него, но той само я погледна, без да направи жест да я поеме. — Не си отивай от мен. — Мислеше за детето, което бе загубила. — Моля те, не ме мрази за това, което направих.

Тай не можеше да разбере, ала можеше да почувства. Затова отиде към леглото, взе протегнатата ѝ ръка и я целуна.

— Ще бъде по-добре, ако си кажем всичко. Трябва да започнем съвсем на чисто, Ашър.

— Да. — Тя сложи другата си ръка върху неговата. — И аз искам същото. О, Тай, толкова съжалявам за бебето. — Със свободната си ръка тя го прегърна през кръста и сложи глава на гърдите му. Господи, какво облекчение, помисли си Ашър. Облекчението най-сетне да му го каже. — Не можех да ти призная преди. Не знаех какво да правя. Не знаех как ще реагираш.

— И аз не знам — отговори Тай.

— Чувствах се толкова виновна. — Тя затвори очи. — Когато Джес ми показа снимката на твоя племенник, почти видях как щеше да изглежда нашето бебе. Винаги съм знаела, че ще има твоите коси и очи.

— Моите? — За миг мозъкът му спря да работи. Мозъкът, сърцето, дробовете. Тялото му придоби безтегловност, той престана да

съществува. — Моето бебе?

— Ашър извика, защото стисна пръстите ѝ до болка. Сетне я сграбчи за раменете и впи нокти в кожата ѝ. — Детето е било мое?

Устните ѝ се опитаха да оформят думи, но нищо не излезе. Страхът и вината надделяха. Ала той би трябвало да знае, помисли си замаяно тя. А явно не знаеше. Мислил си е, че бебето е на Ерик!

— Отговори ми, по дяволите! — извика Тай и я разтърси. Ашър се люшна като парцалена кукла в ръцете му, но не протестира, нито се опита да се съпротивлява.

— Това мое дете ли беше? Тя само кимна.

Искаше да я счупи. Гледаше лицето ѝ и искаше да я блъска, докато задуши мъката, като не можеше да понесе. Прочела мислите в очите му, Ашър дори не направи опит да се защити. За миг пръстите му стиснаха раменете ѝ. Той я отхвърли с ръмжене. Едва дишаща, тя падна на леглото.

— Кучка! Значи си носела моето дете, когато си се оженила за него! — Думите прозвучаха като удар е камшик. — Той ли те накара да го махнеш? Или ти сама реши, защото щеше да ти пречи да играеш ролята на дама от висшето общество?

Ашър не беше сигурна дали изобщо осъзнава и половината на онова, което казва. Единствено разбираше, че бе много ядосан, че беше бесен.

— Не знаех. Когато се ожених за Ерик, не знаех че съм бременна.

— Нямала си право да криеш от мен! — Тай се наведе над нея и я вдигна така, че да седне на колене. — Нямала си право да вземеш подобно решение, след като детето е било мое!

— Тай...

— Млъкни! Върви по дяволите! Не искам да те слушам! — Той се отдръпна, защото чувстваше, че никой не е в безопасност, когато са близо един до друг. — Няма какво повече да казваш. Нищо не може да ме накара да те погледна още веднъж. Край!

И излезе от стаята. Звукът от трясъка на вратата дълго ехтя в главата на Ашър.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тай победи на четвъртфинала без проблеми. Всички казваха, че бе играл най-чистия и красив тенис в кариерата си през този замъглен от омара септемврийски ден. А той знаеше, че не играе тенис. Водеше война. Излезе на корта, изпълнен с ярост и желание за мъст, почти готов да убие съперника си с топката.

На лицето му беше изписано отчаяние. То личеше в горчивата извивка на устата, в очите му, които изглеждаха черни от преливащите чувства. Победата или загубата нямаха никакво значение за него. Беше сърдит на себе си заради снощното си поведение, затова, че загуби контрол. Когато удряше, правеше го брутално и безкомпромисно. Самото му движение беше заплаха. Често го бяха наричали пират, рицар, разбойник. Днес това определение беше абсолютно точно. Преследваше противника си като див звяр, подушил кръв. Сетне го приковаваше към земята, за да го разкъса.

Единственото му разочарование бе, че мачът не бе безкрайно дълъг. Времето не беше достатъчно, за да потуши гнева му. Тай се чудеше дали изобщо някога ще намери достатъчно време за това.

По трибуните имаше най-различни коментари за играта му.

— Мили Боже, Ада! Никога не съм го виждал да играе така! — Мартин Дерик сияеше, сякаш току-що му бяха съобщили, че е станал баща. Гласът му беше дрезгав от вълнение, викане и цигари. В краката му лежеше цял куп угарки. — Видя ли го как закла този италианец?

— Видях.

— Още два мача и нашето момче ще грабне „Големия шлем“! — Мартин стискаше ръцете на Ада от вълнение. — Нищо не може да го спре вече!

Майката на Тай гледаше към корта. Беше видяла много повече от победата на сина си. Имаше ярост в очите му. Болка и обида. Познаваше това съчетание много добре. Беше го виждала още когато бе малък. Когато се измъчваше, защото баща им ги беше изоставил. После бе започнал да използва юмруците си за компенсация. А днес,

помисли си Ада, беше използвал ракетата. Докато Мартин коментираше всеки удар и сервис, Ада седеше тихо и мълчаливо се чудеше какво бе върнало този израз в очите на сина ѝ.

— Мамо? — Джес се наведе към нея, така че да не се чуват думите ѝ. — Нещо не е наред с Тай, нали?

— Бих казала, че нещо много не е наред.

Джес допря бузата си към бузката на Пит, като се надяваше нежната детска кожа и аромат да я поуспокоят. Кикотейки се, детето се изплъзна от ръцете ѝ и отиде при баща си.

— Ашър я няма сред публиката.

Ада вдигна очи към дъщеря си. Джес беше споменала, просто информативно, че Тай и Ашър отново са се събрали. Всъщност не беше необходимо да ѝ го казва. В мига, в който научи, че Ашър се е върнала в тениса, ѝ беше ясно, че това ще стане.

Единственият път, когато беше видяла сина си напълно опустошен, бе денят, в който Ашър се омъжи за онзи надут английски благородник. Ада очакваше буйна ярост и заплахи. Но Тай потъна в размисъл и това много повече я разтревожи.

— Да, забелязах — отговори Ада. — Нали тя също има мач днес?

— На съседния корт след около половин час. — Джес огледа хората наоколо. — Въпреки това трябваше да е тук.

— Щом я няма, значи има причини. По гърба на Джес премина тръпка.

— Мамо, трябва да говоря с теб. Може ли да изпием по едно кафе?

Ада стана без да задава въпроси.

— Вие, момчета, наглеждайте Пит. — Тя разроши косата на внука си. — Джес и аз ще се върнем след малко.

— Мислиш да ѝ кажеш ли? — попита тихо жена си Мак, като я хвана за ръката.

— Да, трябва. Нуждая се от тази изповед. Прекалено дълго мълчах.

Той взе сина си на колене и проследи двете жени, които се изгубиха сред хората.

След като седнаха на една масичка, Ада изчака дъщеря си да заговори. Знаеше, че Джес се опитва да спечели време, като поръча

кафе и заговори за вероятността дали ще вали, или не. Остави я да бърби. Ада беше спокойна жена и знаеше, че най-добрият начин да се справиш с емоционалните изблици на другите, е да ги оставиш сами да ги излеят пред теб. Дъщеря ѝ спря да бърка кафето си и вдигна очи към нея.

— Мамо, помниш ли когато бяхме тук преди три години?

Че как би могла да го забрави, помисли си с въздишка Ада. Това беше годината, когато Тай спечели Открития шампионат на САЩ, ала след това нямаше време да му се порадва, защото светът се сгромоляса в краката му. Ашър най-неочаквано го напусна и си отиде.

— Да, помня.

— Тогава Ашър остави Тай и се омъжи за Ерик Уикертън. — Когато Ада остана мълчалива, Джес вдигна чашата си и отпи от кафето, сякаш то щеше да ѝ даде сили. — Това беше моя грешка. Аз бях виновна — рече неочаквано тя.

Ада отпи от своето кафе.

— Твоя ли? Как така?

— Отидох да я видя. — Джес започна да мачка кърпичката си. Мислеше си, че след като вече беше разказала всичко на Мак, ще ѝ бъде по-лесно. Но под втренчения поглед на майка си се чувстваше отново като прегрешило малко момиченце. — Отидох в хотелската стая, когато бях сигурна, че Тай няма да е там. — Джес стисна устни. — И ѝ казах, че той е уморен от нея до смърт. Казах ѝ, че е отегчен, че му е писнало.

— Изненадана съм, че не се е изсмяла в лицето ти — изкоментира спокойно Ада.

Джесика поклати бързо глава.

— Бях убедителна. Може би защото самата аз бях убедена, че е истина. Освен това бях така приятелски настроена и загрижена за нея. — Тя си спомни как добре бе изиграла ролята на посланик. — О, мамо, като си спомня нещата, които ѝ казах... И как ѝ ги казах! — Очите ѝ виновно потърсиха очите на майка ѝ. — Казах ѝ, че Тай смята, че тя и Ерик са чудесна двойка и много си подхождат. Имаше малко истина в това. Ала сигурно бе достатъчно, за да прозвучи искрено. А и аз така извъртях нещата, че Ашър да си помисли, че Тай се надява Ерик да го отърве от нея. Освен това защитих Тай, като ѝ казах, че той не иска да я наранява. Накарах я да мисли, че сам е поискал моето мнение за най-

добрия начин да се измъкне от цялата тази работа, тъй като тя повече не го интересува. А не знае как да ѝ го каже.

— Джес! — Ада спря дъщеря си, като сложи ръце върху нейните. — Защо си го направила?

— Защото брат ми не беше щастлив. Говорих с него предната вечер. Тай беше толкова несигурен, толкова нещастен! За пръв път го видях неуверен в себе си. — Тя размърда пръсти. — Смятах, не Ашър е виновната, защото го наранява. Бях убедена, че трябва да го спася.

Ада се облегна назад. Тенис клубът в Уест Сайд беше определено американски. Беше шумно, чуваше се трясъка на железницата за Лонг Айлънд, придружен от звуците на хеликоптери, автомобили и самолети. Ада така и не свикна с тишината и спокойствие в новия си дом в предградията на Чикаго. Сега седеше, попиваше шумовете наоколо и се опитваше да намери най-точните думи. Дойде ѝ на ум, че грижите покрай децата никога не свършват. Вероятно ядовете никога нямаше да свършат.

— Тай обичаше Ашър, Джес.

— Вече знам. — Дъщеря ѝ започна да мачка хартиената си салфетка. — Но тогава мислех, че не я обича. Мислех, че ако я обича, трябва да е щастлив. И че ако тя го обича, ще прави... Е, ще прави като всички други жени, които се навъртаха около него.

— Нима мислиш, че би я обичал, ако е като другите?

Джес пламна цялата, за своя изненада и за задоволство на майка си. Беше доста странно да мисли, че нейната мъничка, белокоса майка и баба на Пит може да говори за любов.

— Докато не срещнах Мак мислех, че любовта означава само да се смееш и да си щастлив. Имаше моменти, когато бях нещастна и объркана от чувствата си към него и си спомнях онзи последен разговор, който имах с Тай, преди да отида да видя Ашър. Осъзнах колко много си приличаме. Как колкото по-силни са чувствата ни, толкова по-объркани и тъжни можем да бъдем.

Тя вдигна очи с дълбока въздишка и срещна погледа на майка си.

— Опитвах се да си внуша, че Ашър не би напуснала Тай и не би се оженила за Ерик, ако наистина го обичаше. Ако пък той я обичаше, не би ѝ позволил да си отиде.

— Гордостта може да бъде силна колкото любовта. Дори повече от нея. Това, което си казала на Ашър, я е накарало да се почувства

нежелана, изоставена. Засегнала се е, че Тай е говорил за тези неща с теб, а не с нея.

— Ако аз бях на нейно място, щях да ѝ издера очите и да я пратя по дяволите!

Ада се засмя.

— Да, сигурна съм. След което щеше да отидеш при мъжа, когото обичаш, и да издереш и неговите очи. Ашър е друга, различна.

— Така е. — Джес остави кафето. — Тай винаги го е казвал. Мамо, когато отново се събраха, се чувствах толкова виновна и уплашена. После почувствах облекчение. А сега отново усещам, че нещо не е в ред. Нещо лошо се е случило. — Джес погледна умолително майка си, като че беше малко момиченце. — Какво да направя?

Странно, помисли си Ада, как децата ѝ я глезеха, купуваха ѝ разни модни глупости като машини за миене на съдове и бижута, неща от които нямаше никаква нужда, а в същото време все още я търсеха за помощ.

— Ще трябва да поговориш и с двамата — отговори тя. — После ще трябва да се оттеглиш и да ги оставиш да се оправят сами. Може да си в състояние да поправиш онова, което си сторила преди три години, ала това, което става сега, не можеш да поправиш.

— Ако те наистина се обичат...

— Вече веднъж си взела решение вместо тях — прекъсна я майка ѝ. — Не прави втори път същата грешка.

Не можеше да спи. Не можеше да яде. Само обещанието, което си беше дала — никога да не се предава, я изкара на корта. Нарочно остана в съблекалнята до последния възможен момент, за да избегне почитателите, която я очакваха отвън. Щеше да ѝ струва неимоверни усилия да се мъчи да се усмихва и да отговаря на въпросите им.

Когато излезе навън, влагата я удари в ноздрите. Потръпна и отиде към стола си. Чуваше ръкоплясканията и името си, но не ги възприемаше. Не можеше да си го позволи. Знаеше, че днес щеше да ѝ е най-трудно да се съсредоточи.

Ръцете я боляха, сърцето я болеше, цялото тяло я болеше и тя се чувстваше напълно опустошена. Болката сигурно щеше да премине,

когато започнеше играта. Ала не беше сигурна, че ще може да преодолее слабостта, която усещаше в себе си. Чувството, че някой е пробил дупка, огромна дупка в живота ѝ. Все още облечена с якето, Ашър направи няколко движения с ръка.

— Ашър! — Огледа се и видя Чък. В очите му се появи загриженост, когато приближи към нея. — Хей, не ми изглеждаш никак добре. Да не си болна?

— Нищо ми няма.

Той огледа сенките под очите и бледото ѝ лице.

— Да, бе, няма спор.

— Когато изляза на корта, ще съм достатъчно добре — отвърна тя и извади ракетата си. — Остави ме, трябва да загрея.

Чък я гледа няколко секунди и окончателно затвърди наблюдението си, че не бе в добра форма. Затова тръгна да търси Тай.

Той беше под душа. Стоеше със затворени очи и стиснати устни под струята. След срещата, която току-що бе завършила, беше кратък и груб с пресата и още по-кратък с колегите си. Не беше в настроение за поздравления. В сърцето му бушуваше ярост, но се прокрадваше и болка. Не беше успял да се справи с чувствата си по време на играта. Искаше още. Искаше един изтощителен, маратонски мач без прекъсване. Нещо, с което да извади отровата, която го измъчваше. Чу Чък да го вика, ала не му отговори и остана със затворени очи.

— Тай, ще ми обърнеш ли внимание? Нещо става с Ашър.

Тай отстъпи така, че сега водата биеше по гърдите му, и бавно отвори очи.

— Е?

— Е? — изумено повтори след него Чък. — Казах, че нещо става с Ашър.

— Чух.

— Изглежда като болна — продължи Чък, сигурен, че не го бе разбрал. — Току-що я видях. Няма да може да играе. Видът ѝ е ужасен.

Тай едва преодоля инстинктивното си желание да хукне към нея. Припомни си съвсем ясно сцената от снощи. Обърна се и спря душа.

— Ашър прекрасно знае какво прави. Тя е голяма и взема решенията си сама.

Прекалено зашеметен, за да се ядоса, Чък го загледа изумено. Никога не беше виждал приятеля си толкова студен, както никога не

беше виждал Ашър вбесена. Поне до днес.

— Какво, по дяволите, става с вас? Току-що казах, че момичето ти е болно. Твоето момиче!

Тай почувства стягане в корема.

— Тя не е мое момиче. — Грабна една хавлия и я стегна около кръста си.

Като се почеса по главата, Чък го последва в съблекалнята. Още сутринта, докато тренираха заедно, беше усетил, че нещо не бе наред. Но като познаваше темперамента на приятеля си, реши, че двамата с Ашър са имали малък скандал. Най-вероятно любовен. Обаче знаеше, че никаква кавга не може да накара Тай да не се интересува от здравето на Ашър.

— Виж какво, ако сте се скарали, то това не значи...

— Казах, че не ми е никаква. — Гласът на Тай беше студен, без израз, без чувство. Той взе джинсите си.

— Добре, ясно — отговори Чък. — Ами-и-и, щом като теренът е свободен, значи мога да си опитам късмета. — В същия миг се озова върху гардеробчетата за дрехи, докато Тай го дърпаше и блъскаше. Чък спокойно погледна в гневните му очи. — Защо скачаш? Нали каза, че не ти е никаква? Това го разправяй на старата ми шапка. Или на някой, който не те познава.

Като дишаше тежко, Тай се опита да се съвземе. Пусна Чък, сетне извади ризата си от гардеробчето.

— Ще излезеш ли оттук? — попита Чък. — Някой трябва да я спре, преди да е направила от лошото още по-лошо. Знаеш много добре, че мен няма да послуша.

— Не ме насилвай. — Тай нахлузи ризата през глава и блъсна вратата на гардеробчето. Този път Чък не каза нищо. Просто усети в гласа на приятеля си нещо и осъзна, че бе повече от гняв. Само веднъж го беше виждал такъв. Тогава виновната беше Ашър. Сега явно беше пак тя.

— Е, искаш ли да говорим? — потърси внимателно думите той.

— Не. — Като сви юмруци, Тай се насили да възстанови самообладанието си. — Ще изляза... Да хвърля едно око.

Тя се бореше. И губеше. Беше използвала всичкия си резерв от сили и енергия, за да предизвика продължение на първия сет. Кингстън бе достатъчно хитра да усети, че нещо не бе наред с противничката и да се възползва от това. Точността не беше от голяма полза, ако нямаше сили. А силите напускаха Ашър много бързо. Сякаш изтичаха от нея с всяка измината секунда.

Шумът дразнеше слуха ѝ и я изтощаваше. Всичко ѝ пречеше. Топката падна върху тревата. Беше необходима светкавична реакция и скорост, ала тя не бе в състояние да направи каквото и да било усилие.

Неспособен да спре, Тай приближи до края на тунела и погледна навън. Веднага забеляза, че Чък изобщо не бе преувеличил за състоянието ѝ. Беше бледа и прекалено бавна. Той направи инстинктивно няколко стъпки навън. Беше му по-трудно да спре, отколкото да продължи. Но спря, като изруга и нея, и себе си. Ашър беше направила своя избор. Беше му отнела всички права, които имаше, за да ѝ повлияе. Можеше да чуе дишането и напъните ѝ да запази лицето си спокойно. Обзе го болка. Ала Тай се обърна и се отдалечи от корта.

С огромно усилие, което бе подчинено повече на воля и инат, отколкото на сили, Ашър спечели втория сет. Лицето ѝ блестеше от пот. Знаеше, че трябва да открие пробив, дупка, слабост в играта на Кингстън, и то много скоро, и да се възползва от тях. Издръжливостта беше добро оръжие, но не бе достатъчно срещу точността, силата и сръчността.

След двойна грешка при биене на сервис, Ашър се приготви отново да бие сервис. Ако успееше, имаше шанс. Ако Кингстън удареше и върнеше топката, мачът щеше да бъде решен.

Овладей се, овладей се, повтаряше си тя, докато направи няколко пробни удари по топката. Опита се да се успокои. Думите на Тай звучаха в мозъка ѝ и се блъскаха в уморената ѝ глава. Лицето му, ядосано и сурово, плуваше пред очите ѝ. Ашър подхвърли топката и я удари.

— Фал.

Тя затвори очи и процеди едно проклятие. Съсредоточи се, нареди си отново Ашър. Ако сега загубиш контрол, губиш всичко. Тълпата започна да вика.

— Хайде, Ашър, покажи какво можеш!

Тя стисна зъби и вложи всичко, което бушуваше в нея, в удара. Избухнаха аплодисменти и одобрителни възгласи. Все още не беше загубила мача.

Ала следващият ѝ сервис не беше добър. Кингстън посрещна топката и я заби здраво. Ашър се хвърли по инстинкт, като вложи всичките си останали резерви. Очите, мозъкът, мисълта ѝ, всичко беше фокусирано в малкото бяло кълбо. Тя се извъртя, подхлъзна се, но посрещна топката с ракетата в мига, в който падаше. После се свлече на колене, изнемощяла от болка и изтощение.

Нечии ръце я хванаха за раменете и я изправиха. Като сляпа, Ашър се запъти към стола си.

— Хайде, мила! — Чък ѝ подаде хавлията и избърса лицето ѝ. — Хайде, момичето ми, няма да се предадеш днес, нали? Аз ще ти помагам.

— Не. — Тя тръсна глава. — Това няма да бъде загуба. — Стана и хвърли хавлията на стола. — Това ще бъде краят.

Безпомощен, Чък загледа борбата ѝ в една обречена битка.

Ашър спа почти двадесет и четири часа. Тялото ѝ се възстановяваше, докато лежеше неподвижно на леглото, което до преди ден беше споделяла с Тай. Загубата на мача и на „Големия шлем“ не означаваха нищо. Тя беше свършена. Гордостта ѝ бе запазена, защото успя да не прогони репортерите след загубата на мача и им даде спокойни и хладнокръвни отговори. Когато те се опитаха да спекулират със здравето ѝ, Ашър каза, че се чувства отлично. Нямахте причини за извинения. Ако някой трябваше да бъде обвинен, то това бе самата тя. Но всъщност нали това беше играта. Да печелиш и да губиш.

Когато се върна в хотела, свали дрехите си и се хвърли в кревата. И веднага заспа. Много часове по-късно дори не чу как вратата се отвори. Тай доближи до леглото и се наведе над нея.

Ашър лежеше по корем върху чаршафите. Нещо, което правеше само когато беше абсолютно изчерпана. Дишането ѝ бе дълбоко. Един тъжен звук на умората. Ръцете му се свиха в юмруци.

Чувствата го разпъваха в различни посоки. Тя не трябваше да прави това, рече си яростно той. Не можеше да го кара едновременно

да иска да я защитава и да я наранява. Отиде до прозореца и остана там около четвърт час, заслушан в дишането ѝ. Преди да си тръгне, дръпна плътно завесите, за да не ѝ пречи слънцето.

Когато се събуди, беше изминал цял ден. Болките ѝ напомниха за себе си.

Ашър стана и отиде да напълни ваната. Сетне влезе в нея. Чу чукане на вратата, ала не стана и не отговори. После телефонът звъня много дълго, но тя дори не си отвори очите.

След десетото позвъняване Джес остави слушалката. Къде можеше да е Ашър, зачуди се тя. Знаеше, че все още бе в хотела, ала нито отговаряше по телефона, нито отваряше вратата вече цял ден. Опита се да каже на Тай, но брат ѝ просто не я изслуша. Така, както не пожела да слуша и обясненията ѝ.

Съвестта я измъчваше. Не беше опитала достатъчно упорито, обвиняваше се Джес. Толкова много се страхуваше да не загуби любовта на брат си, че го остави да я изгони, когато поиска да говори с него. Е, повече нямаше да му позволи да я подминава. Щеше да го принуди да я изслуша.

Тя погледна часовника си и пресметна колко време имаше до края на мача му. И се закле, че след него, независимо от резултата, ще отиде при Тай и ще го накара да изслуша всичко, което искаше да му каже. Пък каквото ще да става.

След като взе това решение, Джес откри, че никак не ѝ бе лесно да чака. Седеше на трибуните и наблюдаваше брат си, който играеше със същата енергия и ярост, с която спечели четвъртфинала. Яростта, която го прищпорваше, щеше да му донесе купата.

Джес силно се боеше, че можеше да я намрази и да се отдръпне от нея, когато научеше какво бе направила. Ала изчака търпеливо да свърши мача и пресконференцията след него. Беше помолила майка си да отведе Мартин в хотела, за да не досажда на Тай и тя да има време да говори с него на спокойствие. Смеси се с феновете му и го изчака да излезе от съблекалнята.

— Тай, трябва да говоря с теб!

— О, Джес! Скапан съм! Друг път. — Той я потупа по ръката. — Искам да се измъкна оттук преди следващият спортен репортер да ме е

подушил и нападнал.

— Добре, ще те откарам. Ти ще слушаш в това време.

— Виж какво, Джес...

— Не, Тай. Сега ще говоря аз. Важно е.

Изненадан и заинтригуван, той седна в колата на сестра си. За пръв път в живота си би искал семейството му да не е тук. Опитваше се, и то доста успешно, да ги избягва, като се оправдаваше ту с умората, ту със задължителните тренировки. Но майка му го познаваше много добре и нейното мълчание му беше достатъчно. Усещаше, че тя бе разбрала. Мартин естествено беше екзалтиран и искаше да обсъжда с него всяка топка, всеки сет. А най-тежко му бе да вижда Пит, който топуркаше с крачетата си насам-натам, бърбореше неразбрани бебешки думички и се смееше. Той му напомняше болезнено за това, което сам би могъл да има.

— Виж какво, Джес, изморен съм...

— Ти само слушай — прекъсна го сестра му. — Прекалено дълго мълчах за това.

Те затвориха едновременно вратите си. Не беше особено успешно начало, помисли си Джес, докато се включи в движението. Ала трябваше да започне по някакъв начин, ако искаше да разкаже всичко докрай.

— Е, имам да ти разкажа нещо и искам да ме изслушаш спокойно, преди да кажеш каквото и да било.

— Изглежда нямам голям избор.

— Моля те, не ме мрази, Тай — погледна го тревожно и с болка сестра му.

— О, хайде, Джес! — Засрамен, че иска да се отърве колкото може по-скоро от нея, Тай приятелски я смушка в ребрата. — Може да побеснявам, когато ме насилваш, но никога няма да те намразя.

— Не знам... След като чуеш това, което имам да ти кажа — рече тя. И като впери поглед право напред, започна.

Отначало Тай не й обръщаше много внимание. Слушаше с половин ухо, защото Джес се опитваше да върне в спомените му онова лято, когато за пръв път беше с Ашър. Той се опита да я прекъсне, защото не искаше да си спомня нищо. Но Джес гневно поклати глава и не му позволи. С нарастващо нетърпение Тай се облегна и я заслуша.

Когато му каза, че е ходила да види Ашър, веждите му се свиха в сърдита черта. Това привлече вниманието му и той я заслуша.

„Тай е уморен от теб... Той не знае как да сложи край на връзката ви, без да те засегне...“

Гневът му се надигна и го задуши. Джес почувства това и почти спря да диша.

— Тя сякаш не реагираше на думите ми. Беше хладна, сдържана, абсолютно владееше нервите си. И на мен ми се струваше, че това бе доказателство за отношението ѝ към теб.

Джес спря на червен светофар и преглътна мъчително.

— Не можех да разбера как някой може да изпитва силни чувства и да не ги показва. Ала след като срещнах Мат, разбрах...

Когато светлината се смени, Джес натисна газта и задави мотора. Объркана, запали отново автомобила, докато брат ѝ седеше мълчаливо до нея.

— Сега, когато се обърна назад, си спомням колко беше бледа. Това бе не защото беше равнодушна, а защото беше шокирана. Изслуша всичко, което ѝ казах, без да повиши глас или да избухне в сълзи. А аз сигурно я бях наранила до кръв.

Гласът ѝ се прекърши и тя зачака Тай да каже нещо. Но той мълчеше.

— Нямах право — продължи бързо Джес. — Знам това. Ала исках да ти помогна. Да ти се отплатя за всичко, което бе направил за мен. Тогава си мислех, че ѝ казвам нещата, които ти не смееш. Бях убедена... О, и аз не знам вече! — Тя махна с ръка, преди да превключи скоростта. — Може би съм била ревнива. Но честна дума, не мислех, че я обичаш. И бях сигурна, че Ашър не те обича. Особено след като толкова бързо след това се омъжи за Уикертън.

Тъй като очите ѝ бяха пълни със сълзи, които ѝ пречеха да вижда, тя отби встрани на пътя и спря.

— Тай, не е достатъчно да ти кажа, че съжалявам. Но какво друго да ти кажа?

Мълчанието в колата беше мъчително. Въздухът тежеше от него като олово.

— Какво те е накарало да мислиш, че можеш да играеш ролята на Господ в моя живот? — попита неочаквано Тай. — Кой, по дяволите, те е накарал?

Като се принуди да го погледне, Джес отговори колкото можеше по-спокойно.

— Всичко, което ще ми кажеш, вече съм си го казала сама.

— Имаш ли изобщо някаква представа какво си направила с живота ми?

Тя потръпна като от студ.

— Да.

— Онази нощ бях решил да помоля Ашър да се омъжи за мен. Онази нощ, когато се върнах и намерих теб в стаята. Нощта, когато ти ми каза, че е отишла при Уикертън.

— О, Господи, Тай! — Джес избухна в сълзи и подпря главата си в кормилото. — Никога не бих помислила... Не знаех, че тя означава толкова много за теб.

— Ашър беше всичко, което исках, не разбираш ли? Всичко! А аз бях почти луд, защото не бях сигурен дали ще ми каже „да“! — Той удари с юмрук по арматурното табло. — И, мили Боже, все още не съм сигурен! Никога няма да бъда. — Отчаянието в гласа му накара Джес да вдигне глава.

— Тай, ако отидеш да я видиш. Ако...

— Не. — Той помисли за детето. Неговото дете. — Вече има и други причини.

— Аз ще отида — предложи Джес. — Аз мога...

— Никъде няма да ходиш! — изкрещя Тай и това накара Джес да подскочи от изненада и да преглътне остатъка от думите. — Ще стоиш далеч от нея!

— Добре — съгласи се сестра му. — Щом смяташ, че така трябва...

— Аз така искам.

— Ти все още я обичаш.

Тай обърна глава и погледна сестра си.

— Да, обичам я. Ала това невинаги е достатъчно, Джес. Мисля, че едва ли ще бъда в състояние да забравя.

— Какво? — попита тя.

— Нещо, което Ашър ми отне. — Отново го обзе дива ярост. — Трябва да повървя.

— Тай! — Джесика го спря с ръка, докато той отваряше вратата на колата. — Искаш ли да отида някъде далеч, в Калифорния

например? Да се махна оттук? Ще намеря извинение, дори Пит и Мат да останат. Не искам да стоя до финалите, ако моето присъствие те притеснява.

— Прави каквото щеш — отвърна Тай. Почти беше затворил вратата, когато зърна израза в очите на сестра си. Беше я пазил и защитавал цял живот, вече беше късно да променя нещата.

— Това е минало — каза по-спокойно той. — Всичко е минало, Джес. Забрави го.

Обърна се и тръгна по шосето, като се надяваше да повярва сам на думите си.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ашър седеше на леглото и гледаше мъжките финали. Телевизионният коментар дори не достигаше до съзнанието ѝ. Не можеше да отиде на корта, но нищо не ѝ пречеше да гледа Тай по телевизията.

По време на почивките тя много внимателно гледаше лицето му. Да, личеше си, че бе уморен и напрегнат, ала концентрацията му беше отлична. Енергията му бе изключителна. Както винаги, дори може би в повече. От това можеше да бъде само доволна.

Всеки път, когато камерите показваха повторно и забавено движенията му, Ашър се наслаждаваше на отличната му форма. Мускулите му играеха, краката му бяха пъргави и силни. Беше истински атлет. Ракетата сякаш бе продължение на ръката му и удряше топката все по-силно и по-силно. Както винаги, косата му се развяваше, пристегнатата с лента на челото, и това го правеше да изглежда красив, драматичен и му придаваше разбойнически вид. Очите му бяха черни и изпълнени с нещо, което трудно можеше да бъде определено, а и той явно трудно можеше да задържи в себе си. Дали мачът го беше възбудил така, зачуди се тя. Неистовото желание да победи и непоколебимата вяра, че ще го направи? Или имаше и други чувства, които го вълнуваха в момента?

Ако това беше така, лесно можеше да се види, че те само допринасяха за играта му в положителен смисъл.

Тай беше като вулкан, който всеки миг ще изригне, като ураган, който всеки миг ще се разрази. Тя го познаваше достатъчно добре, за да усети, че самообладанието и волята му са на ръба. Но това правеше играта му още по-вълнуваща и пленителна.

Той изпрати топката към Чък, който я върна. И отново беше ред на Тай. Чък зае неправилна позиция, завъртя се около себе си, спринтира, ала не успя да стигне топката. Съдията закъсня с решението, после отсъди дълга топка.

Тай обърна глава към него, очите му бях мрачни и заканаелни. Ашър дори потръпна, защото камерата го хвана в едър план и очите му сякаш бяха насочени право в нея и я пронизваха. За миг ѝ се стори, че двамата се гледат наистина. Той потисна недоволството си и се обърна, за да заеме позиция. Ашър въздъхна облекчено.

Тай играеше срещу Чък агресивно и мощно. Беше Старбък в най-добрата си форма, помисли си тя с нескрито чувство за гордост. Можеше да обърка дори такъв печен професионалист като Чък с неочакваните си изящни и бързи топки. О, колко ѝ се искаше да бъде там!

Но той не я искаше. Никога нямаше да забрави оня поглед, изпълнен с гняв и презрение. Почти същия, както преди малко по телевизията. Мъж като Старбък не променяше лесно чувствата си. Той или обичаше, или мразеше. Ашър беше изпитала и двете на гърба си.

Сега бе изхвърлена от живота му. Трябваше да приеме този факт. Трябваше да се... Какво? Може би да се успокои, запита се тя. Гневно вирна брадичка. Защо, нима беше направила нещо лошо? Погледна отново към телевизора. Камерата показваше Тай. Очите му бяха черни и изпълнени със заплаха, преди да се упъти към базовата линия. Силата на чувствата, които я обзеха, я обърка. Ашър го обичаше, и го искаше, и се нуждаеше от него.

Не! По дяволите! Тя скочи на крака и го прокле. Ако трябваше да загуби, щеше да загуби, ала в битка. Така, както на корта. Този път нямаше да се изпари от живота му толкова лесно, както той си мислеше. Може би не я искаше, може би не искаше дори да я види, но това не беше фатално. Щеше да го принуди. Тай трябваше да я види и да я изслуша.

В мига, в който загаси телевизора, на вратата се почука. Ашър отвори и застина от изненада.

— Татко!

— Мога ли да вляза? — Джим отвърна на обърканото ѝ изражение с кимване на глава.

Никак не се е променил, помисли си тя. Изобщо. Беше висок и загорял, със сребриста коса. Беше нейният баща. Очите ѝ се напълниха със сълзи от любов.

— О, татко, толкова съм щастлива да те видя! — Ашър го хвана за ръката и го въведе в стаята. — Седни. — Докато му посочваше

стола, настъпи неловко мълчание. Тя побърза да го запълни. — Да поръчам ли нещо за пиене? Кафе?

— Не. — Джим Улф седна и огледа дъщеря си. Отслабнала е, помисли си той. И е нервна, като него самия. Откакто Тай се обади онази нощ по телефона, не беше престанал да мисли за нея.

— Ашър — подзе Джим и въздъхна. — Моля те, седни.

— Изчака, докато тя седна срещу него. — Искам да ти кажа, че се гордея от начина, по който игра този сезон.

— Благодаря ти, татко.

— А най-много се гордея от последния ти мач. Ашър му се усмихна тъжно. Колко типично беше за баща ѝ да заговори първо за тениса.

— Аз го загубих.

— Ти го игра. До последната точка. Чудя се колко от зрителите разбраха, че си болна.

— Не бях болна — поправи го тя машинално. — След като вече съм излязла на корта...

— Трябва да играя — довърши баща ѝ. — Добре си научила урока си.

— Това е въпрос на чест и спортсменство — отвърна Ашър с думите, които толкова пъти беше чувала от неговите уста. От дете, отново и отново, преди всяка тренировка.

Джим потъна в мълчание, загледан в елегантните ѝ ръце, скръстени в скута ѝ. Тя винаги бе била неговата принцеса, неговата красива, златна дъщеря. Искаше да ѝ даде света, да го постави в краката ѝ и искаше тя да го заслужава.

— Нямах намерение да идвам.

Въпреки че думите му я обидиха, Ашър дори не въздъхна.

— И какво те накара да промениш решението си?

— Няколко неща. Най-много последният ти мач.

Тя стана и отиде до прозореца.

— Значи трябваше да загубя, за да ми проговориш отново. — Думите излязоха лесно от устата ѝ, с малко горчивина. Ашър продължаваше да го обича като баща, ала нямаше намерение повече да мълчи или да го ласкае. — През всичките тези години толкова много се нуждаех от теб. Исках, молих се и се надявах да ми простиш.

— Беше ми тежко да го направя, Ашър.

Той стана, осъзнал, че дъщеря му бе пораснала и бе станала по-силна. Не беше сигурен как да постъпи с жената, което виждаше пред себе си.

— Беше ми тежко да го приема — отвърна спокойно тя. — Не можех да проумея, че моят баща ме възприема първо като спортистка и след това като негова дъщеря.

— Това не е вярно!

— Така ли? — Ашър се обърна и го погледна право в очите. — Ти ми обърна гръб, защото напуснах кариерата. Нито веднъж, докато страдах, не дойде да хванеш ръката ми. Нямах никой друг, освен теб. И понеже ти каза не, значи нямах никого на, този свят.

— Опитах се да се преборя. Опитах се да приема решението ти да се омъжиш за оня мъж, въпреки, че ти много добре знаеше какво мисля за него. — Неочакваната вина, която почувства, накара гласа му да потрепери. — Опитах се да разбера как можеш да се откажеш от това, което си, за да играеш ролята на нещо, което не си.

— Нямах избор — започна разпалено Ашър.

— Избор ли? — Прекъсна я Джим като с бръснач. — Ти сама вземаше своите решения, Ашър. Както за кариерата си, така и за детето. Моят внук.

— Моля те! — Тя вдигна и двете си ръце към слепоочията. — Моля те, недей. Знаеш ли колко много съм платила за един миг невнимание?

— Невнимание ли? — Объркан и невярващ на ушите си, той загледа дъщеря си. — Ти наричаш решението си да махнеш детето невнимание?

— Не! — извика с треперещ глас Ашър. — Ти нищо не разбираш! Ако внимавах, ако гледах къде вървя, никога нямаше да падна. И нямаше да загубя детето на Тай.

— Какво? — Стомахът му се сви от неочаквана болка и Джим приседна на стола. — Ти си паднала? И детето е било на Тай? — Той прокара ръка през очите си, сякаш се опитваше да премахне мъглата. Изведнъж се почувства стар и уморен. — Ашър, искаш да кажеш, че си загубила детето на Тай при нещастен случай?

— Да. — Разтреперана от спомените, тя обърна лице към баща си. — Но аз ти писах, разказах ти всичко.

— Ако си ми писала, никога не съм получил това писмо. — Целят треперещ, Джим протегна ръка към дъщеря си и тя я хвана. — Ерик ми каза, че си абортирала неговото дете. — За момент думите и тяхното значение не достигнаха до съзнанието ѝ. Погледът ѝ беше празен и достатъчно безизразен, за да го накара да почувства всяка година от живота си да тежи на гърба му.

— Смятах, че си махнала детето на Ерик. — Когато Ашър се люшна, Джим я хвана в ръцете си. — Той ми каза, че си направила аборт без да го питаш, без неговото разрешение. Изглеждаше отчаян. И аз му повярвах. — Когато тя не отговори, Джим клекна пред нея на колене. — Аз му вярвах.

— О, Господи! — Очите ѝ бяха огромни и почти тъмни от шока.

Ръцете на баща ѝ трепереха в нейните собствени треперещи ръце.

— Той ми се обади от Лондон. Звучеше като полудял. Помислих, че е от мъка. Каза, че си крила от него, докато всичко не било свършило. Заявила си, че не искаш деца, които да пречат на живота ти като лейди Уикертън.

Прекалено объркана от разкритията, за да се ядоса, Ашър само поклати глава.

— Не съм предполагала, че Ерик може да бъде толкова жесток и подъл.

Постепенно всичко започна да се изяснява в съзнанието ѝ. Например това, че баща ѝ не отговаряше на писмата, които му пишеше. Ерик явно се бе погрижил те никога да не стигнат до него. После, когато се бе опитала да говори с него по телефона, Джим беше студен и резервиран. Беше ѝ казал, че никога няма да ѝ прости решението, което е взела. А тя си бе помислила, че говори за оттеглянето ѝ от тениса.

— Той искаше да ме накаже. Искаше аз да си платя — обясни, като сложи глава на коленете на баща си Ашър. — Никога няма да престане да го иска.

Джим нежно взе лицето ѝ в ръце.

— Разкажи ми всичко. Искам да чуя всичко, както преди много години.

И Ашър започна с посещенията на Джес. И не пропусна нищо, докато стигна до последното скарване с Тай. Чертите на баща ѝ се

втвърдиха, когато разказа за падането и за сцената в болницата между нея и Ерик. Той тихичко се проклрнаше, че е бил такъв невероятен глупак.

— И сега, Тай... — Тя пребледня, осъзнала истината. — Тай си мисли... Вероятно Ерик му е казал, че съм направила аборт.

— Не, аз му казах.

— Ти? — Объркана, Ашър притисна главата си с ръце. — Но как?

— Той ми се обади преди няколко ноци. Искаше да ме убеди да дойда и да те видя. Казах му достатъчно, за да повярва в лъжата, на която и аз вярвах досега.

— Онази нощ аз се събудих — спомни си Ашър. — О, Господи, когато Тай разбра, че бебето е било негово... Какви неща наговори! Не можех да мисля тогава! — Тя затвори очи. — Не се учудвам, че ме мрази.

Лицето ѝ отново придоби цвят.

— Трябва да му разкажа всичко и да го накарам да ми повярва. — Ашър скочи и тръгна към вратата. — Ще отида в клуба. Ще го накарам да ме изслуша. Ще го накарам да ме разбере!

— Срещата вече е свършила. — Баща ѝ също стана. Краката му не бяха особено стабилни. Дъщеря му беше страдала, беше преминала през мъките на ада, а той не бе направил нищо, за да ѝ помогне. Дори напротив. — Няма да го намериш там.

Объркана, тя погледна часовника си.

— Но аз не знам къде е отседнал! — Остави вратата и отиде към телефона. — Трябва да го намеря, на всяка цена.

— Ашър! — Несигурен, нещастен и треперещ, Джим протегна ръка към дъщеря си. — Прости ми.

Тя го погледна и хвърли телефона. След което се хвърли в прегръдките на баща си.

Беше почти полунощ, когато Тай стигна до вратата на стаята си. През последните два часа беше пил здравата. Празнуваше. Не всеки ден човек печелеше „Големия шлем“, напомни си той, докато търсеше ключа в джоба си. И не всеки ден получаваше предложение от пет-шест момичета да споделят леглото му. Засмя се тъжно, докато се

опитваше да уцели ключалката. И защо, по дяволите, не взе със себе си една от тях?

Защото нито една не беше Ашър, Прогони промъкналата се мисъл и се опита да отвори вратата.

Не! Тай просто не искаше никаква жена до себе си. Защото беше изморен и беше пил прекалено много. Ашър бе останала в миналото. Тук нямаше никаква Ашър!

Хотелската стая беше тъмна. Ако бе прав за нещо, то беше само, че бе пил прекалено много. Чаша след чаша, като си повтаряше, че пие, защото празнува, а не за да забрави. Момчето от бедняшкия квартал на Чикаго беше стигнало до върха. Беше шампион.

По дяволите, каза си той и захвърли ключа, който падна с глух звук върху килима. Като леко се олюляваше, измъкна ризата през главата си и я хвърли на земята. Сега само да успееш да намери пътя до леглото и щеше да се хвърли в него и да спи. Тази нощ сигурно щеше да спи. В кръвта му течеше достатъчно алкохол, за да го приспи. Нямаше да сънува никакви нежни кожи и сини очи.

Тай се упъти с несигурни стъпки към спалнята и в този миг лампата светна и го заслепи. Затвори очи, като се подпря с една ръка за стената, за да не падне.

— Загаси тази проклетата лампа — промърмори той.

— О, победителят триумфално се завръща!

Гласът, който чу, го накара да свали ръка от очите си. Ашър седеше на стола и го гледаше нежно и сякаш весело. Тай почувства сред алкохола в кръвта му да се надига желание.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

— И е много пиян — продължи тя, сякаш изобщо не го чу. Стана и отиде към него. — Предполагам, че го заслужаваш след начина, по който игра днес. Може ли да добавя и моите поздравления към останалите?

— Махай се! — Той свали ръка от стената. — Не те искам.

— Ще поръчам малко кафе — отвърна спокойно Ашър. — Имаме да проведем един разговор.

— Казах, махай се! — извика Тай, сграбчи китката ѝ и я завъртя. — Преди да съм те ударил.

Въпреки че пулсът ѝ лудо скачаше, тя запази спокойствие.

— Ще си отида, след като си поговорим.

— Знаеше ли какво искам да направя с теб? — попита той и я притисна към стената. — Знаеш ли, че искам да те разкъсам на парченца?

— Да. — Ашър не помръдна, дори не се опита да се освободи. — Тай, ако ме изслушаш...

— Не искам да те слушам! — Представи си я за миг как лелееше изтощена върху леглото. — Махай се, докато все още мога да се владея!

— Не мога. — Тя вдигна ръка и я сложи на бузата му. — Тай...

Той я притисна към стената и прекъсна думите ѝ. За секунда Ашър си помисли, че наистина ще я удари, после устните му се сведоха над нейните и край. Целувката му бе дива, яростна, жестока. Езикът му разтвори устните ѝ и ги засмука. Устата му миришеше на алкохол, което ѝ напомни, че бе пил безпаметно. Когато се опита да обърне глава, Тай хвана лицето ѝ с ръце. Не нежно, нито внимателно, а като менгеме.

Можеше да вдъхне аромата ѝ. Лека пудра, ненаатрапчив нежен парфюм. И страх. Ашър тихо простена, преди да престане да се съпротивлява. Без да мисли какво прави, той отпусна хватката си и тя се превърна в ласка. Устните му я галеха, целуваха и се опияняваха. Тай шепнеше името ѝ и целуваше безспир лицето и шията ѝ. Господи, колко много я искаше! И как му липсваше!

— Не мога без теб — прошепна той. — Не мога. — И се свлече на пода, като повлече и нея.

Беше опиянен, ала не от алкохола, а от Ашър. Беше така изцяло завладян, че не можеше да мисли дори. Усещанията тресяха тялото му, следвайки пътя на пръстите ѝ. Не беше в състояние да се съпротивлява, нито да устои. Искаше я. Като изпаднал в транс, Тай я целуваше, без да мисли за нищо, освен за необходимостта да я има. Забързаното ѝ дишане бе като музика и в същия ритъм като неговото собствено.

Въздухът сякаш се сгъсти, когато ръцете му погалиха тялото ѝ. Онези места, които я караха да стене. Тя цялата трепереше. Ашър зарови пръсти в косата му, като водеше устните му там, където най-много искаше. После отново потърси устата му. Езикът му си играеше с устните ѝ, главата му се въртеше от целувките.

Желанието беше непоносимо. Той знаеше, че не бива, но не можеше. Без нея всичко беше празно. И тази празнота дори яростта не можеше да запълни. Сега празнотата я нямаше. Защото Ашър беше в кръвта му, в костите, в чувствата. Беше част от него, толкова съществена част, че Тай не би могъл да живее разделен от нея. И освен това не искаше.

Под тялото му Ашър потръпна. Тай проникна в нея. И всички усещания и чувства се завъртяха лудо.

Той извика. Нейното име, произнесено с екстаз и отчаяние.

После се търкулна на земята до нея, загледан в тавана.

Как можа да позволи това да се случи, запита се Тай, почти изтрезнял. Как можеше да изпитва такава любов, такава непоносимо удоволствие от жената, която се бе закълел да не вижда повече в живота си? Зачуди се как ли би могъл да изпълни тази си клетва. Живот с нея и живот без нея. Това бяха двете страни на ада.

— Тай... — Ашър посегна и докосна рамото му.

— Недей. — Той стана, без да я поглежда. — Облечи се, за Бога! — Посегна към своите джинси с треперещи ръце. Кой кого беше използвал, попита се объркан. — С кола ли си?

Тя седна и оправи косите си с ръце. Косите, които само преди няколко минути беше целувал.

— Не.

— Ще ти повикам такси.

— Не е необходимо. — Ашър започна да се облича мълчаливо. — Разбирам, че съжаляваш за това, което стана.

— Проклет да съм, ако се извиня! — извика ядосан Тай.

— Не искам извинения — отвърна спокойно тя. — Искам да кажа, че аз не съжалявам. Обичам те и да правя любов с теб е единственият начин да ти го покажа. — След три неуспешни опита успя все пак да закопчае блузата си. Когато вдигна очи, Тай стоеше до прозореца с гръб към нея. — Дойдох тук, за да ти кажа няколко неща, които трябва да знаеш. Когато свърша, ще си отида и ще ти оставя време да помислиш върху тях.

— Не разбираш ли, че не искам да мисля повече?

— Това е последното нещо, за което те моля.

— Добре. — С жест на отегчение и умора, нещо което Ашър рядко виждаше у него, той прихлупи очи с ръце. Алкохолът вреше в

кръвта му. От гняв или от страст, сам не знаеше. — Може би първо трябва да ти кажа, че онова, което Джес е надробила преди три години, са били нейни собствени измислици. Не знаех нищо до оня ден, докато тя не ми призна какво е сторила. Според нея била искала да ме предпази.

— Не разбирам за какво говориш.

Тай се обърна и я погледна с крива усмивка.

— Нима наистина си повярвала, че съм отегчен от теб? И че търся начин да се отърва? Че се чудя как да те разкарам, без да навредя на кариерата си?

Ашър отвори уста да отговори, после я затвори. Колко странно, че думите все още можеха да нанаяват. И да я карат да се защитава.

— Явно си повярвала.

— И какво, ако е така? Всичко, което тя каза, съвпаднаше. Ти никога не ми каза нито една нежна дума. Ние никога не говорихме за бъдещето. За нашето бъдеще.

— От една страна — напомни й той.

— Ако поне веднъж ми беше казал...

— Или ако ти не беше толкова несигурна в своите чувства, че когато Джес ти е наговорила всички онези нелепости, да хукнеш веднага при Уикертън. Въпреки че вече си носела моето дете.

— Не знаех, че съм бременна, когато се ожених за Ерик! — Видя обаче, че изобщо не обърна внимание на думите й и разярена го хвана за раменете. — Казах ти, че не знаех! Не знаех какво да направя. И без това си мислех, че съм ти омръзнала, още преди Джес да ми каже всички онези неща.

— И откъде ти дойде тази велика мисъл в главата?

— Ти беше така мълчалив, разсеян, отнесен. Всичко, което Джес каза, съвпаднаше с твоето поведение.

— Бях такъв, защото се чудех как да помоля Ашър Улф, мис „тенис“, най-красивото момиче в света, да се омъжи за Старбък, бедното момче от другата страна, на бариерата.

Ашър направи една инстинктивна крачка към него.

— Ти си искал да се ожениш за мен?

— Все още пазя пръстена, който ти купих тогава — отговори горчиво Тай.

— Пръстен? — повтори глупаво тя. — Ти си ми купил пръстен?
— По някаква необяснима причина тази мисъл я обърка и засрами повече от всичко друго.

— Възнамерявах да ти направя най-обикновено предложение. Ако то не подействаше, просто щях да те отвлека.

Ашър се засмя, защото сълзите напиреха да потекат от очите ѝ.

— Нямах да се наложи. Щеше да подейства.

— Ако ми беше казала, че си бременна...

— Тай, наистина не знаех! По дяволите, колко пъти трябва да ти го повтарям! Ти изобщо слушаш ли ме? — Тя го удари с ръка по гърдите. — Нима мислиш, че бих се омъжила за Ерик, ако знаех, че съм бременна от теб? Това ме обижда! Разбрах едва след няколко седмици.

— Защо, по дяволите, не ми каза тогава?

— А нима мислиш, че бих те накарала да се върнеш при мен, като използвам нашето бебе? — Старата гордост вирна брадичката ѝ.
— Освен това вече бях женена за друг мъж. Бях дала обет пред свещеника.

— Обет, който означаваше повече от живота на детето, което създадохме заедно — повтори тъжно Тай. — Обет, който те заведе в една от онези антисептични клиники, за да унищожиш нещо невинно, чисто и красиво. И мое.

Образът беше така ясен, а мисълта така убийствено страшна. И безумно болезнена. Ашър се хвърли към него и го заудря с ръце по гърдите, докато той не ги хвана здраво и не ги сложи зад гърба ѝ.

— И мое! — завика тя. — И мое! Къде остави моята част?

— Ти не си го искала. — Пръстите му бяха като стомана. — Ала защо нямаше доблестта да ме попиташ дали аз го искам? Нима не можеше да понесеш мисълта да носиш част от мен в себе си само девет месеца?

— Не ме питай какво мога да нося. — Вече не беше бледа, а цялата гореше от гняв. — Не съм правила аборт. Това беше нещастен случай. Паднах и едва не умрях. Щеше ли да се чувстваш по-доволен, ако бях умряла? Сигурно. Тогава наистина исках да умра.

— Нещастен случай ли? — Ръцете му се преместиха върху раменете ѝ. — Какво искаш да кажеш?

— Ерик ме мразеше — продължи Ашър. — Когато разбрах, че съм бременна и му казах, той реши, че съм го предала. Че съм го излъгала и това е номер. Реши, че се опитвам да му пробутам твоето дете, след като ти си ме изоставил. Нищо от това, което му казвах, не достигаше до съзнанието му. Спорехме и спорехме, непрекъснато. Бяхме близо до стълбите. Той ме удари. Единственото, което исках, беше да си отида, да избягам. — Тя вдигна ръце и скри лицето си, спомнила си оня ужасен миг. — Не гледах къде вървя, затичах. После паднах. Опитах се да спра, но си ударих главата и съм изгубила съзнание. Не си спомням нищо, докато не се събудих в клиниката. Бебето вече го нямаше.

Тай сякаш видя всичко, което Ашър разказа, като на лента пред очите си.

— О, Господи! Ашър! — Когато се опита да я прегърне, тя рязко се отдръпна.

— Исках да ти кажа, ала знаех, че никога няма да ми простиш. И понеже нищо друго вече нямаше значение, направих това, което ми заповяда Ерик. — За да преглътне сълзите, тя притисна очите си с пръсти. — Не исках ти да научиш. Нямаше да мога да го понеса. — Ашър го погледна със сухи очи. — Аз платих за бебето, Тай. Три години от живота си. Не живееш, а бях жива погребана. Не можех да издържам повече. Затова се върнах.

— Не. — Той отиде към прозореца и го отвори, сякаш не му достигаше въздух. Нямаше вятър. Нищо, което да охлади бушуващия в него пожар. — Ти все пак си имала години, за да се пребориш с болката. А аз имах само дни. — Но тя е нямала никого, помисли си Тай. Никой до себе си, цели три години. Той си пое дълбоко дъх. — Колко лошо се удари?

Изненадана от въпроса му, Ашър вдигна глава.

— Какво?

— Колко лошо се удари? — Въпросът беше не на място и й прозвуча смешно. Понеже не отговори, Тай се обърна. — Питам те, когато падна, къде се удари?

— Аз... Аз загубих бебето, Тай!

— Питам за теб.

Тя го загледа невярващо. Никой досега не беше я попитал как се бе ударила, дали я беше боляло. Дори баща ѝ не беше я питал.

— По дяволите, Ашър, питам те получи ли мозъчно сътресение? Счупи ли си нещо? Каза ми, че почти си умряла!

— Бебето умря — тихо прошепна тя.

Тай прекоси стаята и я хвана яростно за ръцете.

— Ти! — извика той. — Ти не разбираш ли, че си по-важното нещо за мен? Можем да си имаме дузина бебета, ако искаш. Аз трябва да знам какво е станало с теб тогава!

— Не си спомням много. Бях упоена. Преливаха ми кръв... — Най-после до съзнанието ѝ достигна смисъла на думите му. Безпокойството и страхът в очите му бяха за нея. — Тай. — Ашър зарови лице в гърдите му.

— Всичко това е минало.

— Трябваше да бъда с теб — Той я притисна към себе си. — Трябваше да бъдем заедно.

— Каж ми само, че ме обичаш. Каж го!

— Знаеш, че е така. — Тай хвана брадичката ѝ и я вдигна. — Обичам те. И искам ти да ме обичаш повече. — Видя първите сълзи да падат по лицето ѝ. Наведе се и ги целуна. — Не плачи — помоли той. — Никакви сълзи. Никаква скръб.

Тя се притисна към него.

— Да, никаква скръб — повтори и вдигна лице.

Тай я докосна нежно.

— Аз те нараних.

— Ние позволихме на много хора да ни наранят — поправи го Ашър. — Никога повече няма да правим така.

— Как сме могли да сме толкова глупави, че да допуснем това да се случи втори път? — попита той. — Никакви тайни вече, нали Ашър?

— Никакви. Това е нашият трети шанс, Тай.

— Аз обикновено работя най-добре, когато съм под напрежение. — Той целуна челото ѝ. — Каква победа днес, Ашър. Аз съм на седмото небе!

— Би трябвало да празнуваш.

— Взех моето си.

— Но не и с мен. — Тя го целуна леко, като обещание. — Да отидем в моя хотел. Ще вземем бутилка шампанско по пътя.

— Можем да останем тук — предложи Тай. — И да мислим за шампанското утре.

— Вече е утре — напомни му Ашър.

— Значи имаме цял ден пред нас. — Той я поведе към спалнята.

— Почакай за минута. — Тя се отдръпна. — Искам да чуя онова обикновено предложение сега.

— Хайде, Ашър! — Тай я хвана за лакътя.

— Наистина искам.

Усмихнат, той пъкна ръце в джоба си.

— Знаеш, че искам да се омъжиш за мен.

— Това не е предложение. — Тя скръсти ръце и зачака. — Е, трябва ли да ти напомням? Ти каза нещо като „Ашър, аз...“

— Много добре знам какво щях да кажа тогава. Дори мислех за отвличане.

Тя се засмя и го прегърна през врата.

— Попитай ме — прошепна, като приближи устните си на сантиметър от неговите.

— Ще се омъжиш ли за мен? — Устните му трепереха, нейните също. Ала Ашър не отговори. Очите му проследиха устните ѝ и после се върнаха на очите ѝ. — Е?

— Все още мисля — отговори тя. — Надявах се на нещо по-така. Да има цветя, свещи, поезия... Е, добре, де, и това ще свърши работа — реши Ашър. — Ще ти отговоря след няколко дни.

Тай я вдигна, пренесе я в спалнята и я положи на леглото.

— А може и по-скоро — добави тя, докато разкопчаваше блузата ѝ.

— Млъкни!

— Не искаш ли да чуеш отговора ми? — вдигна вежди Ашър.

— Ще приготвим документите си още утре.

— Не съм казала...

— И ще си направим кръвни проби.

— Не съм се съгласила...

Устните му затвориха нейните с дълга целувка.

— Е — едва успя да промълви тя. — Може би ще успееш да ме убедиш...

Издание:

Нора Робъртс. Фатално привличане

ИК „Коломбина“, София, 1999

Редактор: Людмила Харманджиева

ISBN: 954-732-0116-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.